Cristina Nemerovschi

Vicky, nu Victoria

Continuarea romanului bestseller
nymphette_dark99

Cristina Nemerovschi

Vicky, nu Victoria

roman

CĂRŢILE ARVEN
– 2015 –

Supranumită de critici rebela culturii române de azi și considerată principala reprezentantă a unui nou mod de a face literatură, licențiată în filosofie, CRISTINA NEMEROVSCHI a debutat în 2010, cu romanul *Sânge satanic.* Acesta a reprezentat atât un succes de critică, dar mai ales de public: în numai un an, *Sânge satanic* s-a impus ca un adevărat fenomen social, consacrând un nou stil în literatura tânără și inspirând numeroase manifestări artistice; poezie, piese de teatru, visual art, muzică. A primit referințe elogioase, fiind comparat cu opere-cult ale unor autori precum J. D. Salinger, Henry Miller, Irvine Welsh, Chuck Palahniuk, Bret Easton Ellis sau Anthony Burgess, și a fost distins cu premiul *Tiuk!* pentru debut, cu titlul *Cartea anului* 2011, nominalizare la titlul *Cartea anului* 2010*,* ales printre Analiștii *Premiers Romans En Lecture.*

Al doilea roman al Cristinei Nemerovschi, *Pervertirea,* a apărut în 2012, la editura Herg Benet, fiind supus controverselor încă din primele luni; câteva lecturi publice au fost întrerupte, temele romanului fiind considerate "imorale, violente și indecente". Următoarele ediții ale cărții conțin fragmente inedite, reunite sub titlul *Jurnalul Amaliei.*

Ani cu alcool și sex este al treilea roman semnat de Cristina Nemerovschi, o continuare la *Sânge satanic.*

În 2013, în colecția Cărțile Arven a Editurii Herg Benet, apare *nymphette_dark99,* carte despre care s-a spus că a detronat Lolita, cel puțin pentru generația tânără.

În noiembrie 2013, Cristina Nemerovschi publică la Herg Benet un volum compus din discuțiile avute cu cititorii săi, intitulat *Ce facem cu România? – Cititorii în dialog cu Cristina Nemerovschi.*

Rezervația unicornilor (2014) este romanul care încheie trilogia Sânge *satanic.* Tot în 2014, publică romanul-pamflet *Cum a ars-o Anghelescu o lună ca scriitor de succes. Păpușile* este a opta carte semnată de autoare.

A publicat trilogia *Ultima vrăjitoare din Transilvania* cu pseudonimul Anna Vary.

Toate romanele Cristinei Nemerovschi au devenit rapid bestseller-uri și au fost reeditate. Proza Cristinei Nemerovschi a fost inclusă în câteva antologii, atât din România, cât și internaționale.

Live fast. Die young. Be wild. And have fun. Who are you? Are you in touch with all of your darkest fantasies? Have you created a life for yourself where you can experience them?
I have.
I am fucking crazy.

But I am free.

(Lana Del Rey, *Ride)*

În unele nopți, visam că suntem gemeni.

Eram păsări și ieșisem amândoi din același ou. Tu erai maro, iar eu eram gri.

Am făcut lucrurile care contează numai împreună cu tine.

Dacă ar fi fost să zbor vreodată spre o zare străină, neagră, rece, numai cu tine aș fi îndrăznit s-o fac.

Şi dacă aș omorî, aș omorî cu tine.

Eram gemeni și, de fiecare dată când uitam cine sunt, mă priveam pe mine în tine.

Erai jumătatea mea, dar nu pentru că eram incompletă, ci numai pentru că mă făceai fericită.

Tu.

Tedy.

1.

“atentat liceu bucureşti”

Căutarea pe Google nu-mi dă niciun rezultat din care să aflu ceva despre noi. Despre Tedy. Orice fel de informaţie, ceva. Numai căcaturi. Un articol despre cum uniforma liceenelor e un atentat la decenţă, fiindcă au fusta prea scurtă Despre cum maidanezii din Bucureşti atentează la siguranţa cetăţenilor. Uite, un articol ceva mai interesant despre un tip care a pus o bombă într-un liceu. Dar nu e Tedy, asta s-a întâmplat în 2002, pe atunci Tedy încă făcea pipi în pat. Avea cinci ani. Mai ştii, poate nici nu se masturbase încă. Citesc jumate de articol, mă ia cu frig, simt nevoia să-mi aprind încă o ţigară: tipul, “teroristul”, a fost condamnat la 19 ani de închisoare. Dacă, pula mea, cineva i-ar face asta lui Tedy, aş vrea şi eu să intru la pârnaie 19 ani. Poate aş omorî pe cineva ca să ajung sigur acolo. Mda, şi să-mi dea, la dracu’, 20 de ani în loc de 19, şi să mă aştepte Tedy un an întreg ca prostu’...

Încerc altceva:

“bomba liceu”

Mda, alte rahaturi. Dezvăluire bombă despre relaţia Oanei Zăvoranu. Nu, mersi. Anunţ bombă în legătură cu BAC-ul... dă-l în pula mea, de abia intru într-a 8-a... Dieta bombă, slăbeşti 20 de kilograme în 5 zile, ok, o să-i transmit caprei... În rest, nimic. Nimic.

“Teodor Marinescu terorist" tastez.

Îmi dă ca rezultat alţi Teodori Marinescu, numai urâţi. Unu’ cu ochii bulbucaţi, altul un cocalar, un moş chel... Niciunul nu e Tedy. Păi, normal, că o şi fi Marinescu vreun nume foarte special. După aia, terorişti din alte ţări.

E mai mult decât ciudat. Încep să mă simt din ce în ce mai neliniștită, starea aia de dinainte să ai un fel de atac de panică. Îți tremură mâinile un pic și nu le poți controla. Fața îți încremenește într-un zâmbet impersonal, vag, deși tu nu ai niciun chef să zâmbești. Respiri mai greu, nu-ți mai vine de la sine s-o faci, trebuie să-ți spui: trage aer în piept, așa, hai, scoate-l acuma. Un picior ți se bâțâie ca și cum ar ține ritmul unui hit bumți-bumți, deși în mintea ta nu sună nimic.

Dacă pun informațiile cap la cap, în special pe cele scoase de la Radu aproape cu forța, în dimineața asta, au trecut deja cam două zile de la incendiul provocat de frate-miu. O zi și trei sferturi. Era imposibil să nu fi apărut pe net ceva pe tema asta. Imposibil să nu se investigheze, să nu aibă niște suspecți. Poate că deja îl ridicaseră pe Tedy. Poate capra era înnebunită de disperare, poate că nu aveam să-l mai vedem niciodată. Sau poate, speriat, Tedy fugise, ceea ce era și mai rău. Așa cu siguranță nu aveam să-l mai vedem niciodată. Poate avea să se întoarcă peste 30 de ani, să aibă părul alb și riduri, să nu-l recunosc. Căcat, ce să mai fac eu cu Tedy peste 30 de ani?! Peste 30 de ani, poate n-or să mai existe nici barurile din București, nici Centrul Vechi, poate nici Dev, care o să moară între timp de ciroză; poate nici Vama Veche, poate nici berea. Cum ar veni, Tedy s-ar fi întors cam degeaba.

Deși ar fi fost tot Tedy...

Fuck this shit, încerc din nou să-l sun.

Fără rezultat.

Când Radu se întorsese în tabără, cu o zi și două nopți în urmă, nu suflase absolut nimic despre întâlnirea cu fratele meu pe holurile liceului, îmi spusese că pe el l-au chemat urgent la școală, să semneze niște chestii, formulare – detalii tehnice, neimportante – îmi zisese, deși era duminică și deși toată lumea știa că e cu tabăra.

Mă întorc imediat, nici n-o să te prinzi că am lipsit, până mai vorbești tu pe Facebook cu Coco și te uiți la un film, eu sunt înapoi, zisese Radu. Evident, uitase că nu aveam net de o zi întreagă. Pe drumul de întoarcere, în timp ce conducea spre Predeal o mașină care nici măcar nu era a lui, primise un telefon de la directoare, care îi spusese că școala a fost “incendiată de teroriști" și că și-a pierdut, probabil, toate lucrările pe care le corectase și pe care le ținea în dulapul din cancelarie. Ce vacă trista, ăleia îi era de lucrări. Radu se întorsese în tabără și apoi la mine ca și cum nimic nu se întâmplase, iar despre telefonul vacii de directoare îmi spusese abia în dimineața asta. După o zi întreagă în care fusese tăcut, preocupat, dar în același timp romantic și sexy, ca de obicei. Şi tot de dimineață îmi zisese în sfârșit că îl văzuse pe Tedy în liceu, în seara aia de duminică, probabil chiar înainte să arunce cu benzină pe coridoare. Radu era convins că Tedy dăduse foc școlii. Şi eu eram. Şi Dev, care mă sunase și el într-un final să-mi spună de incendiu. Vorbise puțin, ca de obicei, dar îmi confirmase că fusese Tedy și că, după toată tărășenia, frate-miu se pare că fugise de acasă, dar că sigur era bine, zisese Dev.

Aș fi vrut să-l întreb pe Radu ce o să facă acum, dacă vor veni să-i pună și lui întrebări. O să-l acoperi pe Tedy? Să le spui că n-ai nicio bănuială? Ești prof la școala lui Tedy și a mea, mă rog, fuseseși, pentru că acum nu mai era nicio școală, dacă se descoperă că ai știut ceva despre un elev și nu ai spus poliției, o să dai de belele? Dar am văzut cum mă privea, ca și cum aș fi fost cel mai frumos și mai scump bibelou din lume, de care trebuia să aibă grijă să nu cumva să cadă de pe etajeră, și m-am prins pe loc cum aveau să se desfășoare lucrurile. Evident că Radu avea de gând să-l acopere pe Tedy. Nici nu se punea problema. Şi pentru că Tedy era fratele meu, iar Radu se îndrăgostise cu adevărat de mine, dar și pentru că

Radu avea propriul lui secret de ținut departe de ochii proști ai curioșilor. La urma urmei, avea 23 de ani, era profesor de engleză într-un liceu respectabil, de fițe, chiar dacă particular, și și-o trăgea cu fata de care era îndrăgostit de o lună jumate: Victoria Violeta Marinescu, în vârstă de 13 ani și 6 luni.

Cu mine.

Bine, și nu numai asta... Acum, Radu era băgat mult prea mult în rahat. Iar Tedy nu era pentru el chiar un străin. Trecusem prin multe împreună.

Iar Radu nu era chiar o persoană normală, din fericire, care să ia deciziile alea pe care lumea le așteaptă de la tine.

Nu numai că toate căutările pe net legate de Tedy și liceu fuseseră fără rezultat, dar acum se pare că nu mai mergea nici wireless-ul. Iar mobilul lui Tedy este, în continuare, mort. Trag aer în piept și încerc să mă gândesc la altceva, în timp ce mai cer încă o ciocolată caldă. Femeia care servește la mesele din fast food-ul jegos mă privește mustrător, de parcă ar vrea să-mi transmită că nu-i frumos să umblu cu pantalonii atât de scurți și sfâșiați și cu bocancii plini de noroi, cu atât mai puțin cu bluza neagră din plasă, prin care mi se vede sutienul. Şi nici cu tinichelele alea la gât, ia uite, numai însemne satanice pe ele... un lănțic frumos de aur cu o cruciuliță sfințită n-ai găsit și tu? Îmi așez ochelarii de soare mai bine pe nas și mă fac că n-o observ. Dacă tanti asta are o fiică de vârsta mea, o compătimesc pe fata aia.

Mie și lui Tedy genul ăsta de oameni ne întorceau efectiv stomacul pe dos. Oamenii proști și aroganți. Vaca asta creață, care era convinsă că știa ea cum trebuie să se îmbrace o adolescentă de 13 ani jumate, ca să fie decentă. O imbecilă care se mințea că știe ce e aia decență, când de fapt realitatea se pișă pe conceptele astea inventate de proști – moralitate, decență. Bun simț. Modestie.

Chelnerița asta trecută habar n-avea că toate noțiunile pe care le culesese ea de la televizor sau biserică erau relative, se schimbau odată cu timpul, cu societatea, și se schimbau atât de mult, încât era o tâmpenie să le mai numești la fel cum le numeau oamenii care trăiseră în peșteri. Uneori, cu timpul, ele se transformau chiar în ceea ce fusese cândva opusul lor.

Ne doream să fim liberi. Să facem într-o zi o lume după propriile noastre legi, care cu siguranță ar fi fost mai bune, mai adevărate decât astea de acum. O lume în care să separăm oamenii. Cei reali, cei care își trăiau propriile vieți, să fie despărțiți de cei care doar căscau gura la ce le spune turma că trebuie să facă, și apoi urmau amorțiți instrucțiunile, de parcă ar fi fost singurul lor adevăr. Ăia care nu făceau decât să încurce viețile celor care contau.

Când mă gândeam la Tedy, îmi era atât de clar că el ar fi putut în orice moment să întemeieze o nouă religie. Avea tot ce îi trebuia. Era deștept, știa să le vorbească oamenilor. Argumenta întotdeauna în așa fel încât te convingea de orice lucru sau, măcar, te punea serios pe gânduri. Când zâmbea Tedy, l-ai fi urmat oriunde, oricine ai fi fost, indiferent de vârsta ta, sexul, culoarea, preferințele tale politice sau părerea pe care o aveai despre homosexuali și uniforma în școli. Tedy era oricum urmat de mulți oameni, prin orice găști s-au fi plimbat. Dacă Tedy cerea ceva, i se oferea. Dar Tedy nu avea de gând să întemeieze o religie. Ura oamenii, și totuși nu într-atât de mult încât să le facă asta. Să-i înrobească așa cum legi niște vite și te plimbi cu ele pe câmp. Tedy era indiferent și detașat, și nu-și dorea sclavi. Deși i-ar fi putut avea.

Era atât de simplu să-i înrobești. Tot ce-și doreau oamenii proști era să le dai un obiect pe care să-l urască. Erau atât de plini de nefericire, de invidie, de durere, de neîmpliniri, încât nu aveau

nevoie decât de un lucru pe care să-și descarce sentimentele adunate în timp. Dă-le ceva să urască, și spune-le pentru ce ar trebui să urască, și vor fi ai tăi pentru totdeauna.

Așa se inventase morala. Li se spusese că morala înseamnă ceva: li se înșiruiseră o sumedenie de trăsături de caracter, pe care ar fi trebuit să le ai ca să fii moral. Și ei puseseră botul, fără vreo întrebare. Pe ăia care nu se încadrau în profilul creștinului plin de moralitate îl puteau urî după pofta inimii, și cât de bine se mai simțeau făcând asta!

Cei mai morali oameni erau cei mai plini de ură, dar lor li se părea firesc așa. Pentru că se mințeau că urăsc ce e rău, fără să priceapă, cu creierele lor de găină, că răul și binele era tot ceva ce inventaseră ei sau alții înaintea lor.

Uite, de pildă femeia asta care îmi reproșa din priviri lipsa decenței și a moralității. Și de ce morții mă-tii ești de părere că eu ar trebui să fiu decentă, că decența este datoria fiecăruia din noi, a tuturor ălora care intră să bea ceva în jegul tău de fast food? Păi da, mi-ar fi răspuns vaca încreștită artificial, ești o domnișoară, deci trebuie să fii decentă, ca să nu provoci bărbații! Dacă umbli despuiată, o să le vie gânduri necurate, bolborosea ea, în dialogul nostru imaginar. O să te trezești violată și după aia tot tu te plângi, când e numai și numai vina ta!, cotcodăcea femeia. Să mori tu... uite, eu am fost violată pe timp de iarnă, când purtam haine groase, așa că hai sictir. Vai, ce limbaj, vai, ce rușine, se plângea vaca. Depravate din astea ca tine ne ademenesc bărbații, oameni în toată firea care, după o viață întreagă trăită alături de nevastă, 30, 40 de ani, pleacă după câte o fâță care trece prin fața lor, cu coada ridicată. Ești proastă, fă, am lămurit-o. Nu pleacă după coada mea, ci fiindcă îi e silă de tine. Că te-ai făcut tot mai proastă și tot mai acră pe măsură ce au trecut anii. Coada mea, după care crezi tu că pleacă ei, e

doar o scuză. Ar putea să plece după un pachet de țigări și să nu se mai întoarcă la tine niciodată. Sau după ziar. Să lipsească tot mai multe nopți de acasă și să stea în parc până dimineața, să joace table la lumina felinarelor și să bea bere la pet. Să se uite la filme porno și să facă laba, în timp ce tu dormi sau ești cu mă-ta la spital, în comă. Să sune la linia erotică cât ești tu la job sau cu nepoții în parc, să te trezești cu 10 milioane de plată la sfârșitul lunii, numai fiindcă i-a fost silă de tine și a căutat o portiță de scăpare. Nu după coada mea pleacă. Aia e, așa, o diversiune. Te face pe tine să te simți mai puțin vinovată.

Totuși, un lucru pe care îl mai aveam în comun eu și Tedy era că oamenii proști și ipocriți nu ajungeau să ne deprime și să ne distrugă bucuria de a fi împreună, de a umbla prin lume și a încurca ițele, doar pentru a ne distra și a ne simți liberi. Cunoșteam oameni care, atunci când observau mizeria din jur, în special găunoșenia semenilor lor, se gândeau să se ducă dracului, să pună capăt freak show-ului. Nouă nu ne trecuse niciodată prin cap să ne băgăm pula în tot. Proștii, pocăiții, umflații de prejudecăți, cu toții aveau rolul lor, și îi puteai folosi ca să râzi de ei. Ca să înțelegi cum n-ai vrea să fii niciodată.

Îmi aprind o țigară și, în timp ce ea continuă să mă privească cu ochi bulbucați și răi, îmi imaginez ce ar spune o proastă de teapa ei despre relația mea cu Radu. Vai, vai, ce rușine, să faci toate drăcoveniile cu un bărbat cu zece ani mai în vârstă decât tine, tu, doar un copil! Iar el, profesor, să se preteze la așa ceva! Ar trebui condamnat la moarte. Un nenorocit. Auzi, cică se iubesc, păi asta e scuză?! Fata aia e un copil, cum poate ea să iubească pe cineva?! Poate să-și iubească cel mult părinții, dar un bărbat? Păi, ca să iubești un bărbat, eheiii... Mai întâi, trebuie să ajungi la menopauză, să vezi pe urmă dacă mai ține “iubirea” asta. După ce trec poftele, nu așa. Ca să știi că iubești un

bărbat trebuie să stai cu el la coadă, cu noaptea-n cap, să iei lapte, carne, ouă... Să te dea afară de la uzină de 5 ori, să n-ai ce le pune la copii pe masă. Să alergi iarna prin nămeți, să n-ai căldură în casă, să te îmbolnăvești și să n-ai bani de doctorii... Aia e iubire! Ăștia de azi s-au născut cu toate de-a gata. Şi părinții ei, părinții ce-o zice, Doamne ferește? Cred că le crapă obrazul de rușine! Să facă așa ceva cu profesorul ei, fără să fie nici măcar căsătoriți!

La faza asta am zâmbit cu ceva nostalgie, fiindcă îmi amintisem cum, în a treia noastră excursie la mare din martie până acum, Coco mă întrebase dacă mi-ar plăcea într-o zi să mă mărit cu Radu, iar eu îi răspunsesem că nu, normal, nu aveam cum să mă mărit doar cu Radu, cât timp îi iubeam și pe Tedy și pe Dev. Dacă s-ar fi putut, m-aș fi măritat cu toți trei și eram convinsă că am fi fost toți patru foarte fericiți așa. Dar, cum nu te mărita nimeni cu trei tipi deodată, nu aveam chef să mă mărit deloc. Coco a stat și a cugetat și a ajuns la concluzia că, dintre toți trei, doar cu Radu m-ar fi putut mărita cineva, pentru că Radu nici nu avea o altă iubită oficială, cum o avea Dev pe Andreea, și nici nu era fratele meu, ca Tedy. E adevărat că e profu' nostru, da' la un moment dat n-o să mai fim nici noi eleve, că doar n-o să mergem la școală toată viața, încheiase Coco.

În a treia excursie în Vamă, îl luasem și pe Radu cu noi, și fusese mortal de funny. Nu doar Radu, ci totul. Dar și Radu. Îi găsisem pe punkerii pe care-i cunoscusem în martie stând tot acolo, așteptând să vină sezonul adevărat și să prindă și ceva de mâncare, nu doar de băut. Li se lipiseră deja burțile de spate. Le-am dus pe plajă o clătită, din aia mică, și le-am aruncat-o ca la câini – o prindeau din zbor, de fiecare dată. În ziua în care ne-am întors în București, înainte să luăm microbuzul din Vamă, văzusem un inel verde, mare, de plastic, și-mi plăcuse, dar nu putusem să

cred când țiganul care-l vindea îmi spusese că face 60 de lei. Ești retard, îl întrebasem, păi de 1 mai îl dădeai cu 5 lei... Da, fată, comentase el, da' acuma e sezon, vine turiștii gârlă, dacă nu-l cumperi tu, îl cumpără altă domnișoară. Îi povestisem în glumă faza lui Tedy, care râsese cu poftă, dar ne auzise și Radu. Ne rugase să-l așteptăm și fugise prin toată Vama, peste tot pe unde vedea tarabe cu țoale căutase inelul verde de plastic, fiindcă eu nu dădusem detalii unde-l văzusem. Îl găsise, tocmai când o pițipoancă plătea pe el 80 de lei. Era ultimul. S-a întors pleoștit și mi-a zis faza, iar eu, ca atunci, în urmă cu două luni și un pic, când Tedy îmi luase sandale transparente, a fost cât pe ce să izbucnesc în plâns ca o proastă. Mai bine că nu l-ai luat, nu te-aș fi iertat niciodată, îți dai seama cât bem de 60 de lei pe drum?, i-am zis. Radu a dat din cap, zâmbind, deși știam că îl deranjează oarecum că beam prea mult. La Tedy nu avea nimic împotrivă, îi lua beri peste beri, chiar și lui Dev, dar despre mine credea că sunt prea tânără. Tedy îl repezise într-o noapte, când eram în oraș, într-un club din Centrul Vechi, iar Radu refuzase să-mi mai ia a 12-a bere, spunând că ar fi mai bine să mergem să mâncăm ceva. Dacă e suficient de matură ca s-o fuți, aș zice că e îndeajuns de matură și ca să se pună în cap, îi spusese Tedy, iar Radu nu mai avusese replică la asta. Lovitură sub centură, comentaseră Dev și Andreea, Andreea care se ținea după noi mai ceva ca o oaie în călduri.

În prima zi de tabără, când Radu urcase în camera mea și-mi întinsese o cutiuță din aia clișeu, roșie, de catifea, în formă de inimioară, prima chestie care mi-a venit în cap a fost întrebarea lui Coco de atunci, dacă am de gând să mă mărit într-o bună zi cu Radu. Speram să nu fie un inel. Adică, speram să nu fie genul de inel prin care masculii proști cred că au obținut o promisiune de fidelitate de la tine. Şi era un inel, da, când am deschis-o am

văzut că era un inel, dar nu era inel de ăla – era pur și simplu inelul meu mare, transparent, de plastic.

Verde.

Chiar ăla, de la mare, sau unul identic.

Pentru că Radu nu era normal, ca toți proștii.

Atunci i-am zis a doua oară că-l iubesc.

— Mai dorești ceva, fata, că mă așteaptă și clienții, vrea să comande mâncare?, mă trezește brusc și neplăcut femeia cu care avusesem mai înainte conversația în capul meu.

Femeia care se uită urât la blugii meu scurți, sfâșiați, la bocanci și la tinichelele de la gât.

— Dați-mi o bere la draft, zic.

— Nu servim băuturi alcoolice la minori!, comentează ea, cu un ton parcă totuși ceva mai blând decât mă așteptam.

Cunoșteam tonul și, din experiență, mergea forțat puțin. Berea mea era deja pe drum.

— Am 18 ani și 4 luni, îi explic, dacă vreți, vă arăt și buletinul, doar că e la fundul rucsacului și ar trebui să răstorn totul aici, în mijlocul sălii. Și n-aș vrea să deranjez clienții, dar am patru perechi de bocanci nu tocmai curați, că vin de pe munte, unde am stat aproape o lună, și mai am și vreo 20 de perechi de șosete ughhh!

Am făcut un semn ca și cum mă pregăteam să mă țin de nas.

— Ciuc sau Silva?, zice ea, cu o voce spartă și înfundată, de data asta, de parcă vine dintr-o pivniță.

— Ciuc, zic.

Și au o trăsătură comună toți ăștia proștii. Judecă pe toată lumea. Parcă nu fac nimic altceva, de când se trezesc până se culcă. Judecă, judecă, judecă. Nu se uită nici măcar la un ciot de copac fără să-l judece. Îi toacă pe toți. Pe femeia de serviciu, când ies din bloc: ia uite, a dracu', a lăsat ceva mizerie aici sub preș, e clar că-i nefutută, de aia nu-și face treaba cum trebuie! Pe vânzătoarea

care le vinde o cafea la un leu și un pachet de țigări: ca să vezi, ce culoare aiurea are la ojă, vernil, așa, mare curvă! Pe baba care le ia fața, când să se urce în autobuz: a dracu' mamaia, ce are ea bani să se plimbe cu mijloacele de transport în comun, are pensie babană sau a furat când era tânără! Pe fetele care merg la școală: alea-s fuste, alea-s coafuri, niște stricate, se vede de la o poștă! Pe puștii care fumează pe stradă: golani, așa ajungi un drogat, domnule!... azi țigări, mâine droguri! Pe șoferul care parchează lângă stație, pe vânzătorii de covrigi din colț, pe șef, pe colegi, pe invitații lui Măruță, pe ăia care apar la știri, pe vecini, pe președinți, pe actori, pe asistentele lui Capatos. Dacă primesc seara un telefon de la rude, le judecă și pe alea, logic.

Dacă tai în două un om prost, n-o să găsești sânge, ca la noi. O să găsești păreri. Are păreri despre orice, în special despre lucrurile de care n-are habar. Cu cât nu înțelege ceva, cu atât părerea lui va fi mai înverșunată. Şi cu părerile astea trebuie să facă ceva, trebuie să le arate lumii. A căzut un camion într-o prăpastie? Păi, hai, ce faci, ce mai pierzi vremea? Spune cu cine ții: cu camionul sau cu prăpastia?

Cât timp îmi beau berea, mă privește la fel de urât. Acum, antipatia ei se mutase, pare-se, de la picioarele mele bronzate și dezgolite, la față, pe care probabil o considera prea simpatică, prea ispititoare, prea relaxată, prea naiba știe cum. Îmi imaginez cum îi fac semn să se apropie de masa mea, îi cer nota și, când se întoarce și se apleacă să mi-o lase pe masă, iau ceașca cu rămășițele de ciocolată caldă și i-o răstorn în cap, compromițându-i cârlionții care îi veneau atât de ca pula. Eram la un pas de-a o face, când mi s-a făcut un fel de milă. Pare o ființă tare nefericită, cum mă privește așa, de dincolo de tejghea, cu multe cute între sprâncene, cu buzele strânse, cu

mâinile făcute pumn. Plătesc, mă ridic, mă apropii de ea și îi spun:

— La revedere. Şi... să fiți fericită, să încercați măcar, știți ce zic?

E surprinsă, dă din cap, de parcă ar spune că da, da, știe ce zic. Când ies pe ușa fast food-ului jegos, mi se pare că se uită la mine cu tristețe, sau poate cu nostalgie.

2.

Nu fac decât vreo câțiva pași, întrebându-mă încă o dată dacă să iau trenul – Radu îmi lăsase vreo patru milioane, pentru drum, deci probabil aș fi putut să mă întorc la București și cu avionul, dacă ar fi existat aeroport în Predeal – sau să ies la autostop, care ar fi fost considerabil mai palpitant, dar mai puțin eficient și mai de durată, când îmi târâie celălalt Radu din viața mea, mobilul.

E Radu.

Îl las să sune o vreme, gândindu-mă la mai multe chestii. Întrebându-mă de ce nu-mi spusese de prima dată că a luat școala foc. De ce fusese atât de bun la a se preface că nu s-a întâmplat nimic; nu era chiar stilul lui Radu. Poate învăța de la mine să trișeze, să ascundă lucruri, să se joace cu oamenii după cum avea chef? Poate că, la unele materii, el devenise elevul meu.

Dar chiar se prefăcuse bine că nu știa nimic, sau fusesem eu oarbă, fiindcă nu știusem să citesc semnele, nu-mi păsase?

Îi răspund, până la urmă.

— Ce bine că ai răspuns, ce faci, ești în tren? Ești bine, ai pățit ceva? Pe unde ești, mai ai până acasă?, mă întreabă el.

— Salut și ție, zic.

— Scuze că te-am luat așa, sunt îngrijorat. Nu trebuia să te las să pleci singură, fir-ar al dracului... Să iei trenul, ok? Nu lua vreo mașină necunoscută! Du-te acasă și nu vorbi cu nimeni, nu încerca să dai de Tedy. Eu fug mâine dimineață de aici, cum sunt în București te sun și ne vedem. Mergem și vorbim împreună cu el... Găsim o soluție, trebuie să se rezolve, oricum... Tedy e minor, chiar dacă va fi prins... mai mult decât școala de corecție nu cred...

Ţineam telefonul puțin îndepărtat de ureche, fiindcă nu mă interesa prea tare să aud tot ce-mi zice.

— Wait, păi tu nu mai rămâi în tabără? Nu aveai program încă trei zile?

— Ba da, dar m-am învoit, le-am spus deja că nu mai pot rămâne. Le-am zis că e mama în spital, a căzut pe scări.

Mă pufnește un râs sincer. Vai, Radu, chiar ajunge și pe tine să te strice anturajul. Mă-sa, care era proastă și încuiată, o adevărată uteristă bătrână, dacă ar fi aflat cumva ce era intre noi, m-ar fi urât atât de tare, încât ar fi vrut să-mi vadă capul desprins de corp și înfipt într-un par, în curtea școlii, mă-sa fusese acum transformată de fii-su în alibi pentru a se întoarce mai repede la mine. Era genul ăla de ofilită care credea că fii-su trebuie să-și găsească o femeie "cu viitor, cu carieră". Să aibă vreo 30 de ani, ca să fie mai matură și să poată avea grijă de el. Să știe să gătească. Să adore să spele haine. Să urască să se machieze și să fie frivolă. Să-i interzică să iasă în oraș, la distracție, unde să-și cheltuie banii. Să fie virgină, pe cât posibil. În locul acestei femei ideale, mă-sa ar fi aflat că Radu umblă cu o fată de 13 ani și jumătate, care nu știe să gătească, urăște să spele haine, iese în oraș și cheltuie toți banii, ba chiar bea și pe datorie. Se și machiază, și flirtează cu necunoscuți. Nu mai e virgină și are și alți doi iubiți, pe lângă fiul ei. Şi a făcut sex cu el pe catedră. Şi l-a învățat multe lucruri pe care nu le știa.

Viața putea să aibă uneori o ironie la fel de genială ca un profiterol mare cu ciocolată.

— Vicky, numai că, te rog mult, mult, nu face vreo prostie, nu-l asculta pe Tedy, indiferent ce-ți propune, lasă să se așeze puțin lucrurile... nu știu. Adică poate e mai safe să stai departe de el acum.

Tac și îmi mai aprind o țigară.

Nu-mi plăcea să-l fac nefericit pe Radu. Sau să-l mint, cu chestii care contau pentru el.

— O să-l caut, indiferent ce mi-ai spune tu, știi asta, nu? Ştii că de asta am plecat? Dacă nu mă duc după Tedy, ce rost ar avea să merg la București?

La aproximativ 50 de kilometri de mine, în mijlocul taberei cu elevi de clasa a 7-a de la Pârâul Rece, care tocmai se pregătesc de masă, Radu oftează.

— Vicky, zice el.

— Da.

— Dacă îl găsești și el zice să plecați... să fugiți...

— Nu, n-o să se întâmple asta. Doar ți-am promis, îl liniștesc.

— Ok, Vicky, dar ai grijă, te rog mult! Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, zic.

Ăsta e al treilea “te iubesc".

Deși, într-un fel, pe ăsta îl simt cel mai puțin. Mă dezamăgise sfatul lui de a nu-l căuta pe frati-miu, nu pentru că ar fi fost prea prevăzător, sau poate gelos, ca întotdeauna, ci pentru că detectasem în el un pic de ipocrizie. Radu era unul un tip inteligent. Logica lui Radu era, de obicei, funcțională, nu ca la marea parte a oamenilor. Era aproape la fel de deștept ca mine și ca Tedy... iar acum eroarea de logică care se strecurase în mesajul lui nu era, cel mai probabil, o rătăcire a minții lui, ci era fix ceea ce simțisem de prima dată: ipocrizie. Tedy n-are ce să pățească, e minor, chiar dacă va fi prins... școala de corecție, maxim, spusese Radu. Ei bine, atunci care era marele și demonicul pericol care mă pândea pe mine? Dacă Tedy, care aruncase un liceu în aer, sau îi dăduse foc, sau ce pula mea făcuse el acolo, că internetul nu voia momentan să mă lămurească și devenise cea mai inutilă unealtă inventată de om de când se afla pe pământ, dacă el, “teroristul”, nu era în pericol, de ce ar fi fost atunci sora lui? Chiar credea că sunt în pericol real, sau era doar gelos?

Mi-am dat seama însă imediat la ce se gândise Radu. Poliția ar putea să creadă că fusese un plan pus la cale de noi amândoi, de mine și Tedy. Toată lumea știa că făceam majoritatea nebuniilor împreună, că Tedy îmi spunea tot, că eu îi spuneam tot. Dacă Tedy ar ieși acum pe stradă și ar omorî toți boșorogii cu sandale albastre, mai mult ca sigur eu aș ști de planul ăsta cu cel puțin o săptămână înainte să se întâmple. Aș fi putut ajunge și eu într-o școală de corecție, iar Radu nu voia asta pentru mine, și nu numai pentru că mi-ar fi simțit lipsa la orele de engleză, nu pentru că n-aș mai fi făcut glumele mele pe care le considera geniale, nu pentru că nu m-ar mai fi avut atât de aproape ca în astea aproape două luni... oricum din toamnă poate nu m-ar mai fi avut la școală, pentru că nu se știa ce vom face fiecare – unde ne va duce pe mine și pe Tedy capra, la ce școală, și unde va ajunge să predea el. Spera să rămânem împreună, să fim un cuplu normal, dar departe de clase, cancelarie, profi și toată nebunia care fusese din mai și până acum. Deja era prea riscant, prea mulți oameni aflaseră de relația noastră. Radu nu voia să mi se întâmple ceva rău pentru că mă iubea și pentru că avea mai multă încredere în viitorul meu decât avusese cineva vreodată, de când mă născusem.

Voia să merg la o școală mișto și serioasă. Să mă distrez, dar în același timp să-mi "construiesc un viitor", cum abera și capra. Să fiu și cu alte persoane, poate, pentru că așa era normal când aveai 13 ani jumate. Voia să dau la Litere, să citesc mult și să scriu cărți. Să ajung o scriitoare de succes. Să am numai personaje trăznite, care să-i șocheze pe proști. Să fie considerate prea imorale și să fie interzise. Să am fani care să-mi aducă jucării de pluș la lansări, și ciocolată, și tricouri cadou cu trupele mele preferate.

Nu crezuse niciodată că nu există viitor. Când îi spusesem că nu există mâine, mă privise șocat și

îmi spusese că ba da, ba da, logic că există, întotdeauna există viitor la 13 ani.

Şi pentru el existase, chiar și după toate nebuniile de care avusese parte pe când era doar un copil.

Şi îi mai era frică să nu fug în lume cu fratemiu și să nu mă mai vadă niciodată. Ce cute!

Eram norocoasă că mă iubea și poate că nu apreciasem asta cu adevărat în luna și jumătate cât fusesem împreună.

Mă gândesc că uterista bătrână, mama lui Radu, poate are dreptate. Poate că ar fi meritat ca iubită o fată normală, boring, previzibilă și proastă. Care să-l țină departe de pericole de orice fel.

Şi totuși, în ciuda dovezilor multe de iubire, de multe ori mă gândesc la Radu ca la cineva pe jumătate străin, de curând aterizat în viața noastră. În ciuda a tot ce știu despre el, în ciuda secretelor pe care nu le mai împărtășise cu nimeni. Niciodată n-ar avea cum să ne înțeleagă cu adevărat pe mine și pe Tedy. Nimeni n-o poate face. Cu Dev e altceva, el e cu un pas înainte, pentru că Dev e foarte bun prieten cu Tedy, și...

Apoi, în timp ce îmi bat capul cu dilema erorii de logică a iubitului meu, să stabilesc dacă fusese ipocrit sau doar orbit de iubirea pentru mine și de pericolul pe care-l aduce întotdeauna o astfel de iubire, ca să pot trece mai departe, așa cum făceam în general cu lucrurile, și nu, îmi spun de câteva ori, Radu nu e ipocrit, Radu e la fel de mișto ca noi, e de-al nostru, apoi îmi amintesc brusc fața udă de lacrimi a lui Tedy, în Mac-ul de la Obor, când îmi spusese ce-mi spusese despre viol, și despre Johnny, și despre cum se simțise vinovat în tot timpul ăla. Şi mai ales ce-i promisesem atunci, deși nu apucasem sau nu îndrăznisem să-i spun. Că voi fi alături de el mereu, indiferent ce va face. Când toți ceilalți îl vor dezaproba sau condamna, eu voi fi aici, pentru el, și mie îmi va putea spune orice.

Însă, acum, Tedy nu-mi spusese ce avea de gând să facă, și asta abia era partea cea mai bulversantă. Nu că fratele meu devenise “terorist". Asta era ceva ce ne așteptam să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Dar niciodată nu mi-aș fi imaginat că n-are să mă anunțe înainte.

Cel mai mult și mai mult mi-ar plăcea să fiu acum cu Tedy într-un oraș pe care nu-l cunosc, în care n-am mai ajuns niciodată până azi. Să mă plimb cu frate-miu pe străzile pustii, când e prea devreme ca oamenii să înceapă să bântuie, și să ne oprim în locuri care ne amintesc de altele pe care le-am vizitat cândva, să stăm acolo, așezați în fund, și să fumăm. Tedy să-mi ridice o mână și să-mi privească atent degetele în bătaia soarelui, cum se schimbă culorile reflectate pe pielea mea.

Sau, așa cum mai visam într-un timp, să ne facă cineva cadou un castel gotic într-o altă țară. Să ne mutăm acolo cu toți oamenii care sunt ok și care știu să se distreze și să dăm o petrecere care să țină cinci ani. Sau zece. Sau până murim.

Îi promisesem că o să fiu mereu acolo unde va avea nevoie de mine și o promisiune era o promisiune, mai ales una făcută lui Tedy. Așa că, imediat, știu cu ce o să merg la București. Oricât de palpitant ar fi autostopul și indiferent câte povești aș aduna pe parcurs, poate că Tedy este acum singur, deprimat și are nevoie de mine. Acum, cât mai repede.

Distracția poate fi amânată pe altă dată, după ce trece toată nebunia asta.

Îmi aprind o țigară și pornesc spre gară.

3.

Îmi iau două beri de la un butic din gară, mă urc într-un tren foarte colorat, din ăla care merge numai la mare și la munte, în sezon, și prind loc chiar la geam. Mă amuz amintindu-mi de Coco, care îmi repeta mereu că doar jumate de an vom mai putea merge liniștite fără bilet în tren și RATB, pentru că n-au decât să ne caute buletinele și să ne dea amendă, cât timp buletinele noastre încă nu există, și că ar trebui să profităm cât mai mult de ultimele noastre luni de libertate. Așa e, Coco, să știi. Te-ai mai deșteptat și tu, parcă, de la o vreme.

Mă enervez, uitându-mă în jur, la familiile cu copii mici. Par atât de normale, de ordonate, zici că se comportă de parcă ar fi într-un reality show. Noi, în schimb, îi avem pe capră și șobolan, în loc să avem niște părinți pe care să ne putem baza. A fost nevoie să învățăm încă de când eram mici să avem grijă de noi și am învățat s-o facem în felul nostru.

Pe de altă parte, cine știe cum aș reacționa și eu sau Tedy dacă, Doamne ferește, într-o zi ne-am trezi părinți. Cred că e atât de deprimant să ai copii. Să-i vezi crescând, schimbându-și trăsăturile, corpul, preferințele în materie de orice, mintea, și să poți observa sadic, la doi pași de tine, ce îi face timpul unui om, cât de tare îl schimbă și în ce ritm îl poartă spre moarte. E firesc, când devii părinte, să te țicnești un pic. Doar dacă ești foarte prost, incredibil de prost, doar atunci reușești să umbli nonstop cu un zâmbet sincer pe moacă și să te lauzi că ești mândru de realizările copilului, și să îi minți pe toți că e grozav să fii părinte. Uneori, când mai ai și clipe de luciditate și prostia din capul tău se mai împrăștie un pic, îți dai

seama că îi minți cu bună știință, fiindcă mori de invidie când vezi oameni fără copii și ți-ai dori tare de tot să sufere și ei.

Pe urmă, nu mai știu prin ce alăturare de zăpăceli din capul meu, mă întreb unde o fi cățelul Victoria, dacă a rămas la Coco sau la Dev cât am fost eu în tabără cu Radu.

Şi cât ne distrasem când aflasem, la vreo două săptămâni după ce-i pusesem numele Victoria, că era băiat, nu fată!

...îmi sfâșiasem ciorapii de plasă și lăsasem în urmă fâșii destrămate, spre groaza oamenilor care se uitau la noi din stația de tramvai. Hotărâsem să mergem cu autostopul și, dacă ar fi fost nevoie, ne-am fi despărțit în două grupuri – eu, Tedy și cățelul, un grup, Coco și Dev, celălalt. Sau eu și Dev, iar Tedy cu Coco și câinele. Sau eu cu Dev și câinele. În mod clar, singura combinație nefericită ar fi fost Dev cu Tedy și câinele, combinație lipsită de pizde, pentru care n-ar fi oprit nimeni. Însă, mai înainte s-o luăm spre autostradă, eu și Coco am căzut de acord că ar fi mai bine să lăsăm câinele la cineva până ne întoarcem, că existau ceva șanse să nu-i placă la mare sau, naiba știe, să se îmbolnăvească.

— O ducem la vară, când e mai cald și poate și ea să facă băiță în mare, zisese Coco, care propusesem s-o lăsăm pe Victoria la mă-sa și, cu ocazia aia, să mai șterpelească niște bani din poșeta mă-sii, poate chiar și ceva de prin frigider.

Mă-sa lui Coco ne-a deschis ușa îmbrăcată doar în sutien și chiloți, un set mov, care părea scump. Ţinea un pahar în mână și se legăna. Am dat-o la o parte și am intrat cu toții. Ne-am tolănit pe canapeaua din living. După vreo două minute, din bucătărie a apărut un tip dezbrăcat, așa pe la vreo 20 de ani.

— Ca să vezi și să nu crezi, a zis Tedy și a avut inspirația de a-i face o poză cu telefonul, de

aproape.

“Pentru situația în care refuză să stea cu cățelu’...”, mi-a șoptit frate-miu.

Bietul tip se uita șocat la noi, habar n-avea cine suntem și de ce îi facem poze. Era chiar aproape drăguț.

Femeia a avut un schimb tăios de replici cu Coco, care nu pricepea cine e omul ăla, pe care nu-l văzuse în viața ei. Le-am întrerupt, că mi-era că se face târziu și nu mai trec mașini spre mare, pula mea.

— Uitați, am venit să vă rugăm să aveți câteva zile grijă de Victoria, cât vom fi noi la mare. Vine și Coco cu noi.

Mă-sa m-a privit ca și cum aș fi vorbit într-o limbă de prin Africa. Nu înțelegeam de ce acceptase tipul ăla s-o fută, că-mi imaginam că și-n pat e la fel de derutată. Poate i-o fi dat bani...

— Victoria, cine este Victoria?!, a întrebat mama lui Coco.

Chiar atunci mi-am dat seama că dispăruse câinele.

— Unde pula mea e Victoria?, l-am întrebat pe Dev.

— Nu știu, era la Tedy ultima dată. Când am ieșit din metrou, o ținea Tedy.

— Tedy, ce-ai făcut cu Victoria?!

Tedy își pusese bocancii pe canapeaua crem și fuma, relaxat.

— Eu? A luat-o Coco.

Coco, fâstâcită, a recunoscut:

— Da, da, o aveam în brațe... Dar m-am enervat când am văzut-o pe panarama asta de mama...

— Coco!!! Cum îți permiți?, a urlat proasta și am avut un deja-vu cu scena de la psiholog, când mersesem și eu cu Tedy și capra.

Mamele erau proaste și vaci oriunde s-ar fi aflat.

Iar a mea și a lui Coco erau reginele vacilor.

Le-am lăsat să discute calme și am pornit-o prin casă, s-o caut pe Victoria. Am găsit-o în dormitorul uriaș, bleu, cu oglinzi peste tot. Pe pat, unde mama lui Coco își întinsese toate perechile de lenjerie intimă, probabil probându-le înainte să-i vină achiziția futăcioasă, Victoria făcuse pipi și caca și acum adormise.

M-am întors cu ea în sufragerie, unde distracția era în toi. Loverboy-ul se conversa cu Tedy deasupra unei reviste de mașini, în timp ce Dev turna în pahare din whiskey-ul femeii. Am primit și eu un pahar, plin.

— Uitați, ea este Victoria. E foarte cuminte. Dacă puteți, țineți-o vreo săptămână, nu mai mult, până venim noi.

— Nu plecăm de aici până nu acceptați, a completat Tedy și i-a arătat ca în joacă poza de pe mobilul lui, cu masculul ei dezbrăcat.

Dev, în timpul ăsta, golea toate sticlele și dărâma paharele din dulăpior.

Mi-am dat seama că Victoria câștigase înainte ca mama lui Coco să se întoarcă spre mine și să întrebe cu un aer apatic:

— Şi ce mănâncă ăsta? Boabe de câini sau mâncare gătită?

Am pornit spre ieșire, despărțindu-l cu greu pe Dev de sticlele femeii, iar Tedy a mai zis, din hol:

— Poza asta rămâne pe telefon până ne întoarcem. Ştiți, ca să fim siguri că e bine îngrijită cățeaua. Dacă n-o găsim întreagă...

Pe drumul spre mare, Coco s-a plâns că-i e dor de câine.

În dimineața asta, Radu venise la pensiune, în camera mea, cu cafea, cornuri cu ciocolată și piersici. O zi întreagă făcuse naveta între cabana unde era campată tabăra și camera dublă pe care o rezervase pentru noi. Acum, se trezise cu noaptea-n cap ca să facă un pic act de prezență la tabără,

apoi dăduse fuga până în Predeal ca să-mi ia breakfast-ul. Mă trezisem, îl luasem în brațe și îi spusesem că am chef de futut, că vreau să stea cu mine toată ziua în pat și să-l mai învăț chestii. Radu zâmbise, dar îmi zisese că trebuie să-mi spună ceva.

Avea expresia aia serioasă, pe care mi-o aminteam din seara îmi care îmi povestise chestiile dark și nebunești din trecutul lui – același aer că ar vrea să nu-mi împărtășească întâmplări dureroase, dar că simte că trebuie să știu.

Și-mi zisese că a luat foc școala noastră.

Îl privisem ca și cum glumea, la început, și nu pricepeam de ce preferă să facă glumele astea cam banale, în loc să sară pe mine și să-mi scoată lenjeria neagră, de dantelă. Poate că deja nu mai eram la fel de interesantă ca prin mai, când începusem să umblăm împreună, poate că trebuia să ne mai condimentez un pic relația noastră interzisă.

Deși, cu o zi în urmă, nu fusese deloc reținut. Părea mai fericit ca niciodată, așa cum ne ascundeam de ăia din tabără, atât de profi, cât și de colegii mei. Ne plăcea să mergem cât mai aproape de ei, să fie palpitant, să ne sărutăm în spatele cabanei unde erau pe puțin vreo zece puști de la mine din clasă. Urcasem pe munte și găsisem un izvor lângă care ne așezasem și stătusem așa ore în șir, vorbind despre tot – trecut, viitor, prezent. Despre Tedy. Despre întâmplare. Despre ce-mi doream eu, despre ce-și dorea Radu. Era atât de hotărât să-și adapteze toate dorințele lui pentru a-mi face pentru un timp lung loc în viața lui, și devenisem aproape emoționată, așa că i-am zis să ne întoarcem la pensiune și să ne-o tragem, ca nu cumva să încep să plâng, copleșită de toată iubirea asta care picase pe mine din senin.

Pe urmă, în dimineața asta, m-am prins că vorbea serios. Şi începusem să râd și să bat din palme. Şcoala, a ars școala! Păi, să-mi bag pula-n

ea, chiar merita să ardă, nu-mi plăcuse de ea niciodată! E drept, acolo îl întâlnisem pe Radu, acolo făcusem sex prima dată cu el. Acolo se întâmplaseră faze comice sau sentimentale cu Coco. Acolo îl cunoscusem pe Dev. Acolo mă vedeam în pauză cu frate-miu și făceam glumele noastre de psihopați. Nu zic, fuseseră lucruri drăguțe și în școală, dar tot mă bucuram c-a ars, dă-o dracu'.

După aia Radu a zis:

— Da, doar că Tedy...

Şi a fost suficient.

Ştiam exact la ce se referea.

4.

Singura chestie care mă îngrijora pe bune era dacă Tedy lăsase urme, ca să poată fi prins, în cazul în care s-ar fi făcut o anchetă. N-aveam idee în ce măsură consecințele făceau parte din planurile anarhiste ale lui Tedy, pe care le pusese la cale încă de când era mic. Consecințele unei acțiuni, în general, și Tedy nu prea se înțelegeau bine. Nu era genul lui să se preocupe de asta. Îmi spunea întotdeauna că, dacă ți-ai bate capul cu tot ce s-ar putea întâmpla după ce faci un lucru, o să-ți treacă tot cheful să-l mai faci. Şi așa ajungi un robot care renunță să trăiască.

Ştiam că lucrurile nu-s ca-n filme. Dacă ai făcut vreun fel de crimă, nu e ca-n serialele americane polițiste – nu te prinde întotdeauna. Ba, uneori, în România nici măcar nu se anchetează. Oamenii sunt leneși și proști aici. Şi sictiriți. Nimănui nu-i pasă cu adevărat.

Excursia mea din martie, spre majoratul lui Dev, nu lăsase prea multe urme, de pildă. Singurul pe care-l descoperiseră fusese handicapatul legat de noi de un pom. Jenică, oligofrenul. Culmea ironiei: reușise să se desfacă un pic și căzuse în drum, unde fusese lovit de un camion. Nu murise. Îl găsise și taică-su, Nelu, și acum se judeca cu ăla care îl călcase, Vasile. Nu trebuia, domnule, să lași un băiat handicapat singur pe marginea drumului, că el nu gândește, nu e om, spunea Vasile, șoferul care-l accidentase. Să-ți iau morții-n pulă, zbiera tatăl lui Jenică, nu era pe marginea drumului, îl răpise niște dezaxate, niște sataniste, îl violase și-l legase pe bietu' băiat de-un copac, acolo în pădure, iar el căzuse lat în drum. Toată lumea râdea la auzul acestei povești. Nimeni n-o credea. Povestea lor era peste tot, iar replicile erau redate în așa fel

încât toți râdeau, ajunseseră și-n revistele de umor. Îl invitaseră la Acces Direct, împreună cu Jenică, și râseseră acolo de obiceiul lui de a repeta cuvintele.

— Te rog să ne spui, este adevărat că ai fost abuzat sexual?, îl întrebase Simona Gherghe pe Jenică.

— Sexual, repetase Jenică.

— Spune, tată, spune ce ți-au făcut nenorocitele alea, să afle și doamna Simona!, îl încurajase și Nelu, îmbrăcat într-un costum verde mentă, cu papion mov cu buline roșii, și pantofi cu botul alungit.

— Spune, spune, curaj!, plusase și Gherghe, prefăcându-se blândă și amabilă.

Ne uitam la televizor, în camera caprei, eu și Coco. Mâncam dintr-o pizza, beam bere și eram leșinate de râs.

Coco știa toată povestea, nu reușisem să mă abțin, nu avusesem cum s-o țin numai pentru mine. Dădusem peste emisiune absolut accidental, căutând un film care să meargă pe fundal în timp ce o probam pe Coco cu diferite rochii ale mele, pentru că avea nevoie de ceva elegant, dar stilat și trăznit, cu care să se îmbrace la un botez, unde venea și un tip care-i plăcea ei, un fel de văr mai îndepărtat.

— Curaj, repetase Jenică.

— Deci... ai fost abordat într-o toaletă publică, este adevărat? Iar femeile te-au dezbrăcat, și apoi?

— Apoi!, comentase Jenică.

— Vreau să vă reamintesc că subiectul emisiunii de azi este unul mai delicat, ar fi bine să îndepărtați copiii din fața televizoarelor. Așa, deci, Jenică, spune-ne: aceste domnișoare s-au dezbrăcat și ele, la rândul lor? Cum arătau?

— Arătau..., comentase Jenică.

— Erau sexy? Te-au excitat?, îl întrebase prezentatoarea pe handicapat.

— Excitat!!!, zisese el și râsese, frecându-și palmele.

Coco se înecase cu pizza, am bătut-o pe spate.

— Fată, mooooor!, urlase ea, tăvălindu-se pe jos de râs. Ăsta e fix cum mi-ai povestit tu!

— Dar actul sexual forțat nu ți-a făcut plăcere, totuși, să înțeleg?

— Înțeleg...

— Ce plăcere, doamna Simona, dumneavoastră ce credeți?! E frumos să fii violat? Copilul meu era inocent, domnule, ca o floare l-am crescut!

— Crescut...

Îmi amintisem că unul dintre ciopârțiți avea un fetiș cu Simona Gherghe. Ce mult i-ar fi plăcut ăluia să fie în locul lui Jenică!

— Să intre pe mâna descreieratelor alea, cu una am avut eu un moment de... de slăbiciune, asta e, acum, și eu am greșit, iar pe fetița aia am cules-o de pe drum, domnule, de milă am cules-o, făcea o pleurorie, am crezut că-i fată serioasă, deși arăta cam satanistă așa, Doamne ferește, stătea acolo așa udă fleașcă...

— Fleașcă. Fleașcă. Fleașcă. Fleașcă. Fleașcă. Fleașcă, se dezlănțuise Jenică.

— I-auzi, fată, arătai a satanistă, hahahaaaaa, leșinase Coco. Şi porcul ăla nu spune că și el a făcut sex în budă, hihihihi.

Băgaseră publicitate.

Iar de ceilalți întâlniți de mine pe drum nu mai auzisem pur și simplu nimic. Tiristul cu ochiul scos, nebunul sado-maso, pocăitul... Sau poate ziseseră ceva și de ei, doar că eu nu prea mă uitam așa mult la televizor. Nici nu citeam ziarele.

Dar nimeni, absolut nimeni, nu venise după mine până acum, să-mi ceară socoteală.

...Chiar și fără Victoria, ajunsesem mai greu în Vamă decât crezusem. Şi fusese relativ plictisitor drumul. Nu rănisem pe nimeni, de omorât nici atât. Briceguțul meu fusese în vacanță,

la fundul rucsacului. Ne-au dus vreo 8 camioane și o mașină normală. Am tot făcut schimb – când eu cu Tedy și Coco cu Dev, când eu cu Dev – care se plânsese că Coco se dăduse la el, iar eu îl rugasem s-o ierte, că era virgină și era explicabil, apoi chiar și eu cu Coco, combinația imposibilă, pizdeless, care îi lăsa pe băieți singuri, dar ne-am descurcat până la urmă. Cum am ajuns, Dev s-a gândit că trebuia să fi luat cortul, că tot avea unul. Am hotărât să bem, ca să nu ne mai gândim unde aveam să ne cazăm. Şi am tot băut. Au trecut două zile așa. Am dormit prin bodegile deschise, câteva, pe plajă, prin curți. Într-una din dimineți, ceva mai caldă, m-am dus cu Coco să facem plajă, în capăt, spre 2 Mai, și așa i-am întâlnit pe punkerii care stătuseră jumătate de an la mare.

Unul din ei, cel mai urât, s-a apropiat de noi și a zis:

— Să trăiți, l-ați văzut și voi pe Alcool?

— Aoleoooo, să nu mai aud de alcool!, a zbierat Coco, care abia se abținea să nu vomite.

— Hait, de ce, ți-a furat ceva?, a întrebat-o punkerul.

— Nu, doar că mi-a distrus viața, a comentat ea, legănându-se în toate părțile.

— Să moară mama, tu ești Angelica?!

— Nu... Sunt Coco.

— Să moara mama... Io știam doar că a avut niște faze nasoale cu una Angelica, de tine nu știam. Ești din Iași?, a întrebat-o punkeru'.

— Nu, din București, a răspuns Coco, în timp ce eu râdeam, savurând confuzia de care nu se prindea niciunul din ei.

— Băga-mi-aș pula, ce se plimbă Alcool peste tot, pe la Bucale, i-auzi, și nouă nu ne zice nimic!, s-a înfuriat tipul.

— Cred că Alcool ăsta e un gagiu, i-am explicat lui Coco.

Coco a clătinat din cap, dar n-a părut să priceapă. O secundă mai târziu, a vomitat la

picioarele noastre, pe bocancii punkerului, în cea mai mare parte.

— Scuze, i-am zis.

— No, nu face nimica, îi spăl în mare, a zis el. În fiecare dimineață îi spăl. Toată lumea borăște pe aici.

Aveam chef să fac baie în mare, dar fără Tedy și Dev nu prea avea niciun sens. Băieții dormeau într-o curte, sub o sârmă cu rufe puse la uscat.

— Auziți, fetele, haideți să bem!, a propus tipul.

Propunerea a fost întâmpinată de mine cu un înclinat din cap, și de Coco cu un nou jet de vomă, de data asta pe bocancii mei.

— Să mi-i dai mie, ți-i spăl io, dacă vrei, s-a oferit punkerul.

Era mișto în Vamă așa, pustiu, pentru că era mai ușor să recuperezi oamenii cu care veniseși. I-am cunoscut și pe ceilalți doi punkeri, dintre care unuia, celui mai drăguț, i se spunea Alcool. Culmea, mi-a întins o sticlă de spirt medicinal. Am luat o gură, era naspa.

— Bă, boule, nu-i da așa la fată, pune-i niște zahăr, a comentat primul punker.

Nu credeam că zahărul avea să îmbunătățească situația în care se afla spirtul medicinal. Era naspa oricum.

— De unde să ciordesc zahăr, bă, nu vezi că-s închise terasele?, se scuzase Alcool.

Am aflat că erau din Iași și că veniseră în Vamă din februarie. Stăteau înghesuiți într-un cort de o singură persoană și așteptau să se facă vară, să vină turiștii și să poată face chetă.

— Ați venit din timp, să prindeți loc, am comentat eu, iar remarca a fost primită cu hohote de râs.

— Ești marfă, a zis cel de-al treilea punker, care nu era nici drăguț ca Alcool, nici urâțel ca primul punker, prin urmare i-am zis Așa-și-așa.

— Să moară mama, io îmi marchez cu cretă aicea locu' de chetă, că ăsta e cel mai bun, așa pe colț, a zis primul punker, ăla urât.

— Foarte bine, am zis și eu, doar să nu plouă, că se șterge semnul.

— Nu e doar marfă, e și deșteaptă, a zis Așa-și-așa, cel de-al treilea punker.

— Auzi, da' prietena ta ce are, de ce nu mișcă?, a întrebat Alcool.

Într-adevăr, Coco se prăbușise într-o rână, pe asfalt, și părea moartă.

— Cred că a adormit, am zis eu, verificând dacă respiră.

Respira.

Coco îmi spusese de curând că e virgină și mă lăsase aproape în stare de șoc. Nu mă așteptasem, pentru că totuși umbla cu mulți tipi. E drept, observasem că nu prea îmi povestește aventurile ei erotice până la capăt, dar tot îmi venise greu să cred. Bănuisem doar că ține mai mult la intimitate, ca e mai pudică. Unde mai pui că în camera ei păstra o colecție întreagă de vibratoare. Îmi spusese că le folosește mai mult ca documentare, ca să fie pregătită.

Până au băut ei jumătate de spirt, făcând planuri pentru cum va fi deja la începutul lui iunie, mai ales în weekend, când vor veni pizde cu duiumul, pline de bani, și se vor opri alături de locul de chetă, să-și facă codițe colorate, sau vizavi, să-și ia porumb fiert, au apărut și Dev cu Tedy.

S-au salutat cu punkerii. Am luat bere și am rămas să bem împreună. Dev a turnat din bere pe Coco, s-o trezească, și i-a ieșit.

— Frate, voi n-aveți din întâmplare un cort în plus? Că m-am sictirit să dorm așa la plesneală, i-a întrebat Tedy pe punkeri.

— Avem, cum să n-avem!, a zis Alcool. Avem patru corturi, le-am ciordit vara trecută de la niște proști. Noi stăm în ăla mai micu', că e mai cald.

Ne-am dus cu ei la corturi și ne-am ales unul roșu, de două persoane. Tedy vrusese să-l luăm pe unu' de patru persoane, dar punkerii se crizaseră, ziceau că o să murim de frig în ăla, că-i prea mare. L-am pus lângă al lor. De fapt, l-au pus ei, că nouă ne era lene. După aia am intrat în mare.

5.

Un moș cu cărți religioase se uită urât la mine că beau bere. Ezit între a-i arăta degetul mijlociu și a-mi pune ochelarii de soare, aleg până la urmă a doua variantă.

Mă gândesc la Dev. Şi că n-am mai fost de mult timp singuri. Mai făcusem sex cu el, dar niciodată nu eram singuri. Şi nu mai vorbisem cu adevărat de o vreme. Mă rog, nu că Dev vorbea vreodată prea mult. Dar, mai ales la început, când vorbeam ne spuneam lucrurile care contau.

Mă uitam uneori la Dev, mai ales de la distanță, în curtea școlii sau la câte o petrecere, și mă minunam în continuare de cât de perfect putea fi. Erau zile când nu-mi venea să cred că suntem împreună, că e îndrăgostit de mine, că sunt cea mai importantă persoană din viața lui. Dev era și fusese dintotdeauna tipul ăla pe care îl vezi pe stradă și ai fantezii cu el luni întregi. Niciodată nu te-ai fi gândit că poate fi al tău. Uneori, nici nu părea real. Nu se asorta cu nimic. Stătea pe gardul școlii și fuma, printre atâția adolescenți urâți, timizi, frustrați, șterși, și părea atât de rupt de peisaj. Bea bere așezat pe scări, la câte un chef, și părea venit dintr-un alt timp, nu din ăsta în care puștanii, în jurul lui, se îmbrânceau, dansau, se drogau, se pupau, se băteau, se îmbătau și adormeau. Dev avea mereu o nepăsare incredibil de atractivă, ca și cum s-ar fi aflat deasupra tuturor lucrurilor și oamenilor.

În aia, în excursia din martie, cu Tedy, Coco și Dev, îmi dădusem seama că, deși eram în continuare relativ îndrăgostită de el, ceva se schimba pe măsură ce începeam să-l cunosc mai bine. Sau poate nu era de vină faptul că începeam să-l cunosc mai bine, poate era doar una din

perioadele alea, în care nicio relație nu poate rezista, habar n-am. Începusem să ne certăm, ceea ce era aproape SF, pentru că nu ți-l puteai imagina prea ușor certându-se cu cineva. Mai degrabă îl lovea pe ăla care-l enerva, sau îi întorcea spatele, în loc să piardă vremea cu cearta, era genul ăla de persoană. Era beton în continuare, era Dev, fuckin' Dev, nu era ca și cum ar fi existat cineva mai mișto ca el.

Poate doar Tedy...

Într-una din diminețile alea de la începutul primăverii în Vamă, punkerii ne-au oferit să tragem cu ei pe nas niște prafuri.

— Ce sunt?, întrebase Coco, puțin îngrijorată.

— Păi, ce să fie... Cu de toate, ca șaorma, replicase punkerul urât.

Am tras cu toții, după care Tedy a început să alerge ca nebunul pe plajă și să țipe. Părea fericit. M-am luat după el. Am ieșit la un moment dat de pe plajă, ne-am strecurat printre niște barăci, pe jumătate dărâmate. Ne-am ținut în brațe. Nu reușeam să-mi dau seama dacă timpul mai trece sau pur și simplu totul s-a oprit în loc. Era frig, dar soare, și eu purtam un palton verde, gros, pe care mi-l făcuse cadou Alcool – era un trofeu luat de anul trecut, nu se știa cui îi aparținuse înaintea mea. Tedy avea și el un hanorac gros, și amândurora ne era cald, dar nu ne trecea prin cap să ne dezbrăcăm, pentru că nu te puteai gândi la așa ceva, mai ales acum, că se oprise timpul, sau poate nu, poate curgea în continuare, doar că nu-l mai simțeam noi. Ne-am trezit că alergam pe un câmp, nu existau plante pe el, habar nu aveam dacă ar fi trebuit să existe în luna martie, sau aprilie, ce o fi fost, poate grâu, sau rapiță din aia împuțită, dar nu exista nimic, erau doar paie și noroi, mult noroi, și arăta de parcă Tedy ar fi trecut pe acolo ceva mai devreme și ar fi făcut ravagii.

Așa și-ar fi dorit Tedy, probabil, să arate liceul nostru, după ce avea el să pună bomba.

Ne-am luat iarăși în brațe și ne-am uitat împreună la fumul care se ridica spre orizont – departe, foarte departe. Acolo, probabil, erau casele din sat. Noi păream deja pe o insulă plutitoare, o planetă de sine stătătoare care se îndepărta de restul Lumii, în timp ce noi îi făceam cu mâna.

Nu ne părea rău după ea.

Nu pierdeam nimic.

Chiar și dacă nu aveam s-o mai vedem niciodată, să mai găsim drumul bun spre ea.

— Dacă tu ai omorî într-o noapte toți oamenii care există, crezi că ți-ar părea rău după asta? Poate nu chiar imediat, dar cândva?, l-am întrebat pe Tedy.

— Nu știu... cred că nu, a răspuns el.

Şi atunci mi-am dat seama de ce Dev, deși era perfect, nu-mi mai era chiar de ajuns. Pentru că pentru mine nu putea să existe o lume în care să nu fiu îndrăgostită și de Tedy. Şi nu era vina lui Dev, nu, chiar deloc, oricine ar fi fost în locul lui nu mi-ar fi fost de ajuns.

Apariția lui Radu în viețile noastre fusese încă un ghinion pentru Dev, deși, dacă e s-o iei așa, nimic concret, naspa, nu se întâmplase din punctul lui de vedere: nu-i spusesem lui Dev că nu mai vreau să fim împreună, nu făceam mai rar sex cu el ca înainte. Şi, oricum, după ce-am fost și cu Radu, devenisem cea mai paradoxală ființă de 13 ani din univers – aveam trei iubiți interziși și oficial eram cât se poate de single.

Radu a apărut chiar după a doua noastră excursie la mare din primăvara asta. Noi ne întorsesem duminică seara, mai mult de gura lui Coco, care era convinsă că mă-sa o s-o strângă de gât fiindcă lipsise o săptămână jumate de la școală și nu știuse nimic de ea. Mă rog, la trei zile după

ce ajunsesem în Vamă, Coco o sunase și-i spusese că e bine, că e la mare, e beată și nu se mai întoarce niciodată. Dar să facă bine să aibă mai departe grijă de Victoria, că vine Tedy și-i ia gâtul. Mă-sii – ca de altfel tuturor mamelor – îi era foarte frică de Tedy. Dacă era după mine, Tedy și Dev, am fi rămas până-n septembrie Veneam de la mare direct într-a 8-a, mare căcat.

Luni fusese o zi imbecilă la școală. Ne chemase vaca de directoare pe rând în cancelarie, ne certase, bla, bla. Eu aveam un batic cu pirați pe cap, asta ca să-mi pot strecura căștile pe dedesubt și să nu mi le vadă retardata. Şi îmi ieșise. Habar n-am ce chițăise pe acolo. Avea însă o moacă expresivă – se înroșea, îți lăsa senzația că stă pe budă, constipată, și se screme din greu; înfuriată, arunca cu scuipat în toate părțile, neajuns al ei care-l făcea mereu pe Tedy să glumească că ar trebui să-ți iei o umbrelă de fiecare dată când te cheamă în cancelarie, măcar o umbreluță de soare. Tedy, lângă mine, se urcase cu picioarele pe catedră, iar proasta se înroșise de parcă tocmai ar fi stat să-i explodeze mațele. Era de o mie de ori mai fun așa, să asculți Rammstein în căști, Te quiero puta, și să n-ai idee ce cuvinte îi ies pe gură individei. Să presupui doar, așa era cel mai mișto. Tedy mă privea și râdea. I-am arătat, pe șest, mobilul cu căștile, bine ascunse în spatele baticului. În fine, și urla ea pe acolo ca vaca în miezul conceperii vițelului, când în cancelarie a intrat un tip foarte mișto. M-am gândit că e a 11-a sau a 12-a și s-a transferat din altă parte. Ca să vezi, ce pierdusem! Ne-a zâmbit, mie și lui Tedy, și s-a pus la discuții cu directoarea. A fost cât pe ce să-mi scot căștile din urechi, să aflu în ce clasă e tipul și ce mai făcuse și el de-l chemase nefututa la raport și urecheală, când am văzut că ia un catalog de pe masă și pleacă cu el, râzând. Trebuia să-l cunosc, era prea tare. Lua catalogul chiar de sub ochii dobitoacei, ca să-și motiveze absențele, asta

chiar era o chestie cum nu se mai văzuse. A mai boscorodit ea în legea ei acolo, până la urmă ne-a dat drumul. Era atât de proastă, încât nici măcar nu se prindea că nu are ce să ne facă. Ne dădea o suspendare de câteva zile? Ne întorceam în Vamă. Ne scădea nota la purtare? Ni se rupea pula. Ne exmatricula? Parcă ar fi fost prima dată!

M-am întors împreună cu Tedy în după-amiaza aia acasă, după ce ne mai oprisem pe drum s-o frecăm la câteva beri. Îmi amintisem de compunerea de când eram mică, în care scrisesem de ce urăsc primăvara, și râsesem cu Tedy, pentru că acum iubeam primăvara, chiar o iubeam la nebunie. Primăvara îmi amintea că începeam să cresc, să mă maturizez, și, evident, asta era și bine și rău, dar în după-amiaza aia, cu Tedy, era mai mult bine decât rău. De abia așteptam să vină ziua în care să scap de tot. De capră, de casa noastră, de școli, de rude, de vecini, de orașul ăsta caraghios. Să-l iau pe Tedy, poate și pe Dev, și pe Coco, și să plecăm aiurea prin lume. Să facem un film. Îmi intrase chestia asta în cap de la o vreme, să facem un film. Nu unul cu scenariu și cu o poveste anume, ci unul în care ne filmăm pur și simplu, cu toate tâmpeniile pe care le facem noi de dimineața până noaptea. Ar fi fost mai palpitant decât orice film pe care îl văzusem vreodată.

Ne-am dus acasă, unde capra urla ca o descreierată, și de data asta, ghinion, nu mai aveam căștile la urechi, și urla, urla, părea că nu vrea să se oprească niciodată – că două săptămâni, două săptămâni întregi să nu știe de noi, crezuse că ne-a omorât vreun criminal, amândoi copiii ei, alții nu mai avea de gând să aibă niciodată, își imaginase că ne rostogolisem în vreo prăpastie (“Nu, că am fost la mare, pe munte mergem la toamnă, la toamnă o ardem prin prăpăstii”, comentase Tedy), dăduse o știre la TV, că doi adolescenți au fost găsiți morți, cum e posibil, se mai gândise că luasem o supradoză de droguri

(“Am luat, da’ nu murim noi dintr-atât”, o liniștise Tedy), că plecasem din țară definitiv (“Hm", zisese Tedy), că ne răpiseră țiganii să ne ducă la circ, să cerșim, să ne schilodească (“Hai că iar ai dat-o pe telenovele”, o ironizase frati-miu), după care, fără s-o mai ascultăm, urcasem sus, ținându-ne de mână.

— Să dormiți separat!, zbierase capra, de jos. Nu mai tolerez așa ceva la mine-n casă!, mai urlase.

Nu dormisem separat. Făcusem baie și pe urmă mă întinsesem goală pe pat, iar Tedy îmi desenase pe tot corpul, cu tuș, diferite animăluțe care nu existau.

— Sunt zile în care pur și simplu nu pot să cred că ți-a zis capra Violeta, că i-a trecut prin cap să-ți zică Violeta. Nu-mi pot imagina pe cineva mai nepotrivit pentru numele ăsta decât tine, zisese Tedy, mângâindu-mi spatele pe care erau pictați iepuri cu coarne, și lei cu aripi ca de pește, și unicorni, și maimuțe cu fețele pictate ca ăia de la Kiss.

Spre dimineață, cu vreo trei ore înainte să plecăm la școală, se dusese în camera lui, să-și facă un joint.

Ne despărțisem în curtea școlii, el plecase spre gașca lui de-a 11-a, eu spre grupul în mijlocul căruia se afla, gălăgioasă ca-n fiecare dimineață, Coco. O luasem de mână și intrasem așa în școală, iar colegii, ca de obicei, ne opriseră la fiecare pas, să ne spună unde merg după ore, altul să-mi zică că are să-mi dea o bere fiindcă o ofticasem la culme pe directoare, că venise la ei în clasă și spunea că elemente ca mine ar trebui să stea la școala de corecție, nu printre adolescenți decenți, în banca lor. Ajunsesem în clasă, într-un final, unde aveam dirigenție cu dobitoaca de mate. Nu știu cum se nimerise să avem dirigă care să predea exact materia pe care o uram eu cel mai mult. De obicei, transforma orele de dirigenție în ore de

mate, ca să nu rămânem în urmă, dar acum, că apărusem eu, avea pe cine să muștruluiască. M-am uitat cu Coco la un sfert dintr-un horror, fără sonor, pe sub bancă, până a terminat idioata aia să-și expună inepțiile. Că, dacă umbli cu băieți mai mari (proasta era profă și la clasa lui Dev), niciodată n-o să fii respectată, toată lumea o să te considere o bucată de carne și atât, că băieții mai mari știu ei ce vor de la fetele ca noi. "Și noi știm ce vrem de la ei", comentase Coco. Că dacă îți dezamăgești părinții, mai târziu îți va părea rău. Ba, ca și cum spectacolul n-ar fi fost destul de grotesc, din banca de alături se mai ridicase și Cătălina, tocilara clasei, care propusese să-mi fie scăzută nota la purtare, ba, de fapt, să-mi fie scăzute notele la toate materiile, pentru că destrăbălarea mea ar putea fi un exemplu prost pentru toate fetele din liceu, iar noi, colectivul, spusese ea, ținându-și drept capul cu două cozi împletite de mă-sa prea strâmt, nu putem tolera așa ceva. Mai mult, propusese Cătălina, trebuie făcut ceva urgent ca s-o împiedicăm pe Vicky să mai vină la școală purtând ținute indecente, ca de pildă topuri din care i se vede o treime din sâni. "Crăpi de invidie că tu n-ai țâțe, fă, proasto!", îi șoptise Coco, de lângă mine, prilej pentru Cătălina să se plângă că a fost agresată verbal. Din bancă, de lângă Cătălina, s-a băgat în vorbă și Marin, tocilarul clasei, versiunea masculină a Cătălinei – leșinat după Cătălina, după ce Coco îi respinsese avansurile cu un șut final în coaie care a zis că fetele ca Victoria aduc societatea capitalistă în urmă cu mulți ani, pentru că își bat joc de realizările feminismului. Cătălina, care se credea o feministă înfocată, l-a aprobat cu entuziasm.

I-am sugerat, arătându-i în același timp și degetul mijlociu, că o să primească pizdă de la Cătălina abia, poate, peste vreo 20 de ani, când va decide ea să-și piardă virginitatea, după ce se va convinge că n-o vrea nimeni de nevastă – deși

feministă, Cătălina își dorea cel mai mult pe lume să se mărite, și proclama că își va păstra virginitatea pentru cel care o va cere de nevastă. Uite-așa, dintr-o prostie, a ieșit un adevărat război, în mijlocul căruia Coco a spart ochelarii tocilarei. Vaca de dirigă se vedea acum depășită de situație, după ce ea pusese paie pe un foc inițial inexistent, care crescuse pe urmă sub ochii ei miopi.

Imediat cum s-a sunat, am ieșit cu Coco să fumăm în curte.

— Ce-avem acum?, am întrebat-o pe Coco.

— Engleză, a zis Coco, consultându-și orarul mâzgălit în palmă.

L-am căutat din priviri pe Tedy, nu era nicăieri. Ăsta nu era un semn prea bun – când Tedy nu ieșea în pauză să fumeze, probabil se bătea în vreo clasă, sau era iarăși în cancelarie, sub ploaia de scuipat a directoarei. Dev era, dar mi-a fost lene să mă duc la el. Până aș fi dat tot pizdetul din jurul lui la o parte, ca să-mi croiesc o potecuță, până aș fi călcat toate uteristele pe picioare, până l-aș fi făcut să-și ridice privirea, s-ar fi sunat de intrare. Am terminat țigara și am intrat cu Coco.

Chiar în mijlocul holului, l-am văzut pe tipul mișto care plecase cu catalogul de sub nasul idioatei, cu o zi în urmă. I-am făcut lui Coco semn să-l urmărim, să vedem în ce clasă intră. A trecut de a 12-a, de a 11-a, ceea ce era chiar ciudat, pentru că n-ai fi zis ever că e a 10-a sau mai mic... și ne țineam așa după el, ca proastele, șușotind, până când am văzut că se îndreaptă spre culoarul cu clasele a 7-a și intră la 7 A, într-a noastră.

Am mai așteptat vreo două minute și am intrat și noi după el.

În clasă era balamucul de pe lume. Ţăranii ăia doi, Cătălina și canișul ei, Marin, continuaseră să-i întărâte pe toți împotriva mea și a lui Coco. Că ar trebui să fim exmatriculate și așa mai departe. Se formaseră două tabere, pentru că erau destui și care n-o sufereau pe Cătălina, o țoapă ipocrită. Mă

mira însă de ce mă ura așa de tare de vreo două-trei luni încoace; nu prea socializasem niciodată. În plus, deși mi-ar fi fost la îndemână, nu-i ironizasem nici urâțenia, nici virginitatea, nici obsesia pentru Dumnezeu, nici că maică-sa venea la serbări și ședințe în portul popular, coborâtă direct din căruță și mirosind a balegă proaspătă. Mi-era cât se poate de indiferent dacă exista sau nu Cătălina pe lume. Dacă dispăreau sau nu ochelarii ei pătrați și mari, și bășinile de feministă, și mă-sa cu parfum de oaie abia tunsă. Radu a încercat să-mi spună, abia o lună și ceva mai târziu, când s-au anunțat mediile, de ce începuse să mă urască pe mine Cătălina.

Dar, în dimineața aia, habar n-aveam Trecusem prin spatele tipului mișto, care se proțăpise, dracu' știe de ce, chiar în fața catedrei, și ne așezasem în băncile noastre. Tipul își dresese vocea, probabil voia să ne ceară ceva – era funny și ciudat, nu-mi imaginam să intre un tip ca el în clasa noastră ca să împrumute un burete, sau cretă... Intre timp, câteva gagici îl observaseră și încetaseră hărmălaia, privindu-l seducător, dar balamucul nu se oprise dintr-atâta. Ghinion, clasa noastră era cea mai tâmpită și anarhistă din tot liceul, poate doar a lui Tedy o bătea. Eram, în primul rând, prea mulți. 38. Se discutase dacă să se mai facă încă o clasă, dar se ajunsese la concluzia că era mai economic așa.

Fiindcă balamucul nu înceta, tipul mișto a făcut ceva simpatic. Şi-a băgat degetele în gură și a scos un fluierat puternic. Toți au amuțit. Ziceai că i-a pocnit cineva cu un par în cap. Eu și Coco ne-am zâmbit una alteia.

— Salut, eu sunt Radu, și voi fi proful vostru de engleză până la sfârșitul anului, a zis el și imediat s-a așezat pe scaunul din spatele catedrei.

Tăcerea totală a mai ținut vreun minut, un minut jumate. Câțiva își puseseră deja un zâmbet de neîncredere pe față, gen, da, da, ce glumă bună,

Flory din prima bancă de la geam își trăsese bluza mai în jos și-și descoperise jumate de sutien, spre veșnica pătimire a tocilarei Cătălina care, printr-un mecanism teribil de masochist, credea uneori că va trebui și ea să ispășească în viața de apoi toate păcatele muritorilor cuprinși de patimi de neînțeles, ea, veșnica fecioară nepăcătoasă, cu miros de brânză de oaie, și, în toată încremenirea asta, prima care a sfâșiat vraja a fost chiar Coco, de lângă mine, care a exclamat cu o voce destul de puternică, care s-a auzit cu siguranță și de la catedră:

— I-auzi, fată, îl cheamă ca pe mobilul tău! Ăsta sigur e un semn, poate sunteți suflete pereche!

6.

Prima oră de engleză cu Radu fusese memorabilă, dar nu era ca și cum cele care-i urmaseră ar fi fost mai banale. Mereu devenea palpitant din momentul în care el intra în clasă. În cele două luni cât fusese proful nostru, nu chiulisem decât de trei ori de la engleză, ceea ce era un record incredibil pentru mine. De fapt, ne spusese încă din prima oră că nu prea dă doi bani pe sistemul de învățământ, că nu are cum să deștepte proștii (asta îmi plăcuse teribil, o ținusem minte ca să i-o spun și lui Tedy, îmi plăcuse mult că Radu nu se sfiise să vorbească despre proști, așa cum o făceau alți profi, care îi numeau cu epitete blânde, ipocrit politicoase, gen “leneși”, “delăsători", “cu mai puține aptitudini pentru carte”, în loc să le zică direct retarzi, fiindcă ăsta era până la urmă adevărul) și că tot ce va încerca el să facă până la finalul anului va fi să ne ajute să ne cunoaștem mai bine pe noi înșine, să ne punem întrebări și să ne gândim la cine suntem, care sunt pasiunile noastre și așa mai departe.

Şi ne spusese că nu vrea să-i vorbim cu “dumneavoastră”, ci să-i spunem, simplu, Radu.

Se așezase confortabil pe scaun, cu un picior sub el și, cu un pix în colțul gurii, se pregătea să strige catalogul, ca să ne cunoască. Chiar atunci, tocilara Cătălina s-a ridicat și a început să agite două degete în aer.

— Stai jos, proasto, a avertizat-o Coco, dar mai rău a înfuriat-o.

— Domnu’ profesor Radu, eu, în calitate de președintă a consiliului elevilor, vreau să vă supun atenției... să vă ordon să luați măsuri împotriva lui Victoria Marinescu, care chiulește de la școală, bea

bere, fumează și se întâlnește cu băieți din clasa a 11-a și a 12-a!, a urlat ea.

Jumate de clasă a început să râdă.

Radu a privit-o atent câteva secunde, timp în care am reușit și eu să-l analizez mai bine. Avea părul șaten închis, lunguț, până la umeri, ciufulit. Într-o ureche avea un cercel, în cealaltă, trei. La fel ca Dev. Purta un tricou negru pe care scria Live now, dream tomorrow. Mi-a trecut așa prin cap, fulgerător, să-l întreb dacă el crede că ar putea să existe viitor.

Și, dacă n-ar exista viitor, tot ar avea dreptate tricoul lui. Pentru că de vise te mai poți lipsi, de trăit nu.

— Măsuri împotriva Victoriei Marinescu, a spus Radu.

— ...Poftiți?!, a întrebat Cătălina, nedumerită.

— Așa se acordă substantivul propriu de gen feminin. Nu poți spune lui Victoria, nu e corect gramatical, a zis el, calm.

Cătălina se înroșise ca racul, în spatele ochelarilor ei oribili.

— Eram... eram nervoasă, asta e acum, pff!!! Din clasa I am luat numai premiul întâi și am avut cele mai bune note din clasă, cine sunteți dumneavoastră să mă corectați pe mine?!! Nici nu sunteți profesor de română, sunteți de engleză!, a țipat proasta.

Eu și Coco râdeam, văzând atâta furie irosită.

— E adevărat, nu sunt profesor de română, așa că poate greșesc, a spus Radu, cu un fel de ironie seacă, care ne-a cucerit pe toți. Cine este deci inculpata Victoria Marinescu, acum că m-ați făcut curios?, a întrebat el.

— Aici, am zis eu. Dar îmi poți spune Vicky, am completat.

Radu m-a privit atent și mi-a zâmbit. Mai mult ca sigur, mă recunoscuse ca fiind tipa pe care o văzuse cu o zi în urmă în cancelarie. Am simțit vag că mă topesc puțin sub privirea aia. Avea ochi

perfecți, de un verde închis, și un pandantiv cu un schelet la gât.

Apoi a zis:

— A, dacă e ea, înțeleg.

— Vedeți, vedeți, am dreptate... este o târfă!, a zbierat Cătălina, roșie ca eticheta de pe sticla de Cola a lui Coco.

— Nu, ce voiam să spun este că fetele tulburător de frumoase de cele mai multe ori lasă impresia greșită. Este ușor să le invidiezi și să le consideri superficiale, dar nu de puține ori se dovedesc mult mai inteligente decât colegele lor cu un fizic mai șters.

— Bine, domnu' profesor!!!, a zbierat la rândul ei Coco, și a început imediat să aplaude.

Aproape toată clasa a aplaudat, obligând-o pe proasta de Cătălina să se așeze la loc în bancă.

Pe urmă, apele s-au mai liniștit un pic și Radu a reușit să strige catalogul. Pe la Cătălin a fost prins într-o discuție despre primele albume ale trupei Iron Maiden și despre concerte, Cătălin l-a întrebat dacă i-a văzut când au fost în România. Când a ajuns la Magda, s-au trezit câțiva din spate să-l întrebe ce se întâmplase cu Toni, fosta noastră profă de engleză. Radu ne-a povestit ce știa și el de la directoare, anume că o mușcaseră grav maidanezii din colț, într-o seară când pleca de la școală pe bicicletă. Avusese nevoie de operații și nu avea să se întoarcă până în toamnă. Când o strigase pe Coco, ea îl întrebase dacă are prietenă, și proful râsese. Când a ajuns la litera M, adică la mine, nu m-a mai strigat cu numele complet din catalog, ci m-a privit încă o dată fix în ochi, și a zis:

— Vicky, deci. Am reținut bine?

După aia se sunase.

Şi întâmplarea a făcut să ies cu Radu la bere doar o oră mai târziu, fără ca asta să fie ceva planificat. De fapt, totul a început, așa cum începeau multe chestii, cu Tedy.

Tedy o ura pe profa de chimie, care îi tot făcea faze, iar mai nou îi dăduse nota 2. Imediat după engleză, venise la mine cu o pungă care mirosea de parcă ar fi avut în ea căcat vechi de mâță.

— Uuuh, ce ai acolo?, l-am întrebat.

— E ceva ce vreau să punem în dulapul urangutancei de chimie. Te bagi, vii cu mine?

Asta presupunea o nouă excursie până în cancelarie. Două zile la rând... deja deveneam de-ai casei.

— Vin, am zis, fără să stau pe gânduri. Da' ce e acolo?

— Ştii porumbelul ăla mort, din fața blocului de lângă noi, pe care l-a călcat o mașină duminică seara?

Îl știam. Îmi păruse râu după el. Așa pățeam mereu când vedeam păsări sau animale omorâte de retardați care nici n-ar fi trebuit să se nască, cu atât mai puțin să conducă vehicule. Dacă era după mine, le-aș fi luat gâtul chiar la locul faptei. După aia, le-aș fi luat și mașina.

— El e. Porumbelul, îmi explicase Tedy, care adăugase că mai pusese în pungă și niște caca de câine.

Am intrat în cancelarie, și acolo, la masa lungă, era doar Radu, cu căștile în urechi. Asculta ceva care suna foarte agresiv și sexy. Răsfoia catalogul unei clase de a 8-a.

— Hi again, i-am zis, în timp ce el își scotea căștile, cumva intimidat să mă vadă intrând acolo.

— Bună, a zis.

I-am făcut cunoștință cu Tedy, care l-a întrebat dacă o să predea și la clasa lui, iar Radu a zis că da.

— Marfă, a concluzionat Tedy. Tâmpită aia mâncata de maidanezi nu-mi plăcea neam. Îi puneam mereu acuarele pe scaun, când venea în rochie albă sau bleu. Mai mult roșii îi puneam, sau portocalii, când se termina roșul.

Radu a râs și a zis că norocul lui că poartă numai negru.

De aproape era și mai hot. M-am gândit să-i propun lui Coco ca la ora de engleză să ne mutăm în prima bancă de pe rândul din mijloc.

— Dar ce faceți aici? V-a chemat iar doamna Grigore?

Asta era directoarea.

Eu și Tedy ne-am privit, încercând să luăm pe loc decizia dacă să-i spunem sau nu care era adevăratul motiv pentru care ne aflam acolo. Însă, tocmai când eu eram cât pe ce să-i spun adevărul, mizând pe umorul lui, ușa s-a deschis și jumătate de directoare pătrată s-a oprit în prag, încă întoarsă spre culoar, dialogând cu cineva și gesticulând prinsă de conversație.

Primul impuls a fost să ne băgăm sub masă. Așa s-a prins și proful că nu ne aflam în cancelarie cu gânduri prea curate.

— Repede, repede, ascundeți-vă după draperia aia roșie, a zis Radu, amuzat.

Într-un colț al cancelariei, era o draperie care ascundea scaune și lăzi cu tot felul de cataloage mai vechi. Am fugit acolo. Tedy mi-a pus mâna pe țâțe și i-am zis să fie dracului cuminte, iar dăm de vreo belea. După aia s-a apucat să mă gâdile, de era cât pe ce să dărâmăm și draperie și tot.

— Vai, dragă, ce bine că te văd, chiar pe tine te căutam. Vreau să avem o discuție!, i-a zis directoarea lui Radu.

— A belit pula, ha, ha, a comentat Tedy, din spatele draperiei.

I-am pus mâna la gură, să stea potolit. M-a mușcat de un deget.

— Spuneți, a încurajat-o proful de engleză.

— Uite ce e... Știu că mata ești tânăr, de abia ai terminat facultatea. Să ne înțelegem, nu am nimic împotrivă să predai. Viața e grea. Fiecare se descurcă cum poate, e bine să intre cât mai devreme în câmpul muncii. Daaaaar! Trebuie să ai

maaare, mare grijă. Copiii ăștia sunt dracul gol. Dacă simt că ești slab, că nu ești autoritar, te mănâncă de viu! Te șicanează, își bat joc de tine. Câte n-am pățit și eu! De aia, cu prietenie îți spun, pune piciorul în prag! Din prima zi! Neapărat stabilește o distanța față de ei!

— Am înțeles, a spus Radu și mi-am imaginat că zâmbește.

— Şiiii... un sfat, atât, un sfat, nu vreau să-l iei ca pe un ordin, doar că... bine ar fi să vii îmbrăcat mai ca la catedră, nu ca la un concert în piață, la ăia care fac zgomotele alea de zici că-s veniți din Iad! Şi poate renunți la cerceii aceștia, nu știu ce v-o plăcea să purtați cercei, bărbați cu cercei! Să te bărbierești frumos, să te tunzi, să-ți iei un costum frumos! Repet, e un sfat, daaaaar, ai maaare, grijă, mare, mare grijă, copiii atâta...

— O să văd ce pot face, a spus Radu.

— Așa, așa! Ce dracului pute aici în halul ăsta, ai idee? O să-i zic femeii de serviciu să-și facă dracu' treaba cum trebuie, nu așa, de mântuială!

Tedy râdea și mă gâdila.

— Te strâng de coaie dacă nu te potolești, l-am avertizat.

A mai boscorodit vaca aia o vreme, vreun sfert de oră, după care s-a cărat.

Am ieșit cu Tedy de după draperie.

— O să te învăț un secret, i-am zis lui Radu. Cum să-ți ții căștile în urechi fără să te vadă. Şi doar dai din cap ca un cățel din ăla care se ține pe bordul mașinilor – da, da, sigur, am înțeles, da. Şi n-auzi nimic din ce zice, de fapt.

— Sper să nu faci asta și la orele de engleză, a zis Radu și a râs, și avea dinți mișto și făcea o gropiță în bărbie.

M-am gândit atunci, rapid, așa: Vicky, să nu te fuți cu el, pentru că ar fi un fel de clișeu, ai fi ca Aria din Pretty Little Liars și tu nu ești Aria, tu ești Alison, dacă ar trebui să fii una din ele. Aria e cam

bleaga, Alison e mai șmecheră. Coco voia să fie Spencer, fiindcă Spencer era deșteaptă. După aia m-am gândit că nu e așa rău să fiu și Aria și m-am întrebat care o fi poziția lui preferata.

— Ce pui acolo?, l-a întrebat, curios, pe Tedy, care tocmai plasa cadavrul porumbelului în dulapul profei de chimie.

— O atenție, a zis el și s-a strâmbat complice spre mine.

— Deci sunteți frați, a comentat Radu. Și... să mă aștept ca voi să fiți rebelii liceului, copiii-problemă?

— A, nu, stai liniștit, suntem mult mai mulți, l-am informat.

— Auzi, nu dai o bere?, a zis Tedy, direct.

Nu-i stătea în caracter să invite oamenii la bere imediat cum îi cunoștea. Aveau să treacă câteva săptămâni până să-mi spună că-l invitase pe Radu fiindcă se prinsese că-mi plăcea de el.

— Ce s-ar oftica doamna Grigoriu, așa-i? Mda. Atunci, vin. Mergeți voi înainte, așezați-vă la o masă și apar și eu, a spus.

7.

— Eheheeeeiiiii. Pe vremea noastră, o fată nici nu umbla cu fața descoperită, purta un fel de voal frumos, transparent, cum ar veni, nu să se chiorască bărbații la ia! Era fine tare femeile pe atunci... Fine, delicate era... Frumoase, nu așa! Şi să bea bere, așa, în tren, ce rușine!, comentează moșul de pe banchetă, lângă mine, cu o babă îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, cu un coș cu colivă. Baba e încălțată cu sandale, iar dresul negru, gros, îi e rupt deasupra unghiilor încovoiate și crescute în mai multe straturi.

Mă uit urât la moșul ciufut și băgăcios.

Mă pregătesc să-i zic ceva ironic, când îmi bipăie Radu. Nu iubitul meu, ci mobilul.

E Dev.

— Salut, pisic, îi zic.

— Bună, Vicky, ‘ști în București?

— Nu, sunt pe drum, vin spre. Uite, fii anten... zi-mi totul, ok? Vreau să știu tot ce știi tu, nu-mi ascunde nimic, nu-mi înfrumusețea nimic, știi ce zic. Zi-mi TOT.

— Logic, da’ nu cred că știu ceva în plus față de ce știi tu. Ştiu că Tedy a plecat din București după faza cu... știi tu. A zis că... că nu știe exact unde se duce. Voia să caute o plajă pustie sau așa ceva.

— Deci Tedy e ok? Adică e liber, nu l-a luat poliția sau ceva? Îl caută?

— E bine, ce pula mea să aibă. Ce poliție, Tedy a scăpat, Coco a fost acolo și a văzut că au săltat pe alții.

— Pe alții?!

— Da, sunt convinși că ăia au pus focul, cică au declarațiile lor, au belit-o aia. Sunt unu’ cu una mai mici, așa, cred că prin a 5-a... Doi ciudați, vai

mama lor, nimeni nu-și amintește să-i fi văzut vreodată prin liceu.

— Really?! What the fuck... Păi și ei n-au zis că-s nevinovați, că a fost altcineva?

— Eh, or fi zis, da' cine să-i creadă..

Moșul și cu îndoliata cu unghii de iapă se uită la mine de parcă tocmai au aflat că sunt un criminal în serie. Mă pufnește râsul. Lasă că așa merită.

— Auzi, Dev, dar tu știi ce l-a apucat pe Tedy?

— Cum adică?, întreabă Dev.

— Adică... de ce acum? Ştiu că voia să dea cu bomba încă de dinainte să-i iasă flocii, dar acum a fost brusc, așa, pe neașteptate, nu? Cel puțin mie nu-mi zisese nimic... Şi eram cu Radu acolo în tabără, Tedy spunea că are vreo 12 chefuri, era prins cu băutu', cu astea, că până la urmă și de aia plecasem cu Radu, pentru că știam că Tedy e prins cu ale lui, și chiar îi zisesem să vină și el cu noi, la o adică, era ok... tu știi dacă plănuise mai de mult asta sau așa i s-a sculat pe moment?

— What the...?! Pe bune? Nu ți-a zis Radu?

— Ce să-mi spună?!

— Aha, deci încă nu știi. Păi, dacă nu știi, eu cu atât mai puțin n-o să-ți zic. Trebuie să te prinzi singură. Sau să-ți spună Radu, nu vreau să mă bag.

Şi Dev se apucă să-mi spună totuși ce i-a zis Tedy înainte să plece și să dea foc școlii. Sau o parte. Cum erau ei împreună acasă la Andreea, și Tedy a zis că trebuie să facă ceva, și eu mă gândesc că Tedy a făcut asta ca să mă impresioneze pe mine, ca să-mi atragă atenția, pentru că se simțea ignorat în ultimul timp... Fiindcă umblam prea mult cu Radu. Fiindcă nu prea mă mai prindea pe acasă și nu mai aveam așa de mult chef de el... Şi îmi povestește mult, zece minute, poate și mai mult, așa cum nu vorbise Dev niciodată, și-mi zice cât de mult se gândea Tedy la mine și cum nu vorbea decât despre mine, și cred

că sunt o priveliște șocantă pentru moșul înapoiat și misogin și pentru baba îndoliată, pentru că îmi curg lacrimile în cutia de bere și, din când în când, umerii mi se cutremură de plâns.

— Îmi pare rău, spune Dev, mai mult nu îți zic, da' oricum tu ar trebui să îl cunoști mai bine ca mine. Pula mea, tu ești cea mai apropiată persoană de Tedy, ție îți spune tot...

Lasă, îmi vine să-i zic, că și când e să țină Tedy un secret, nu-l întrece nimeni.

Nu mă pot opri din plâns, iar Dev pare acum îngrijorat, cred că își dorește să nu mă fi sunat.

— Pe unde e trenu'? La cât ajunge? Vin la gară, ok?

Mulțumesc, vreau să-i zic, mulțumesc, Dev, pentru că exiști, și pentru tot. Și, deși e ultima chestie la care ar trebui probabil să mă gândesc, îmi vine în minte mailul sentimental pe care mi-l trimisese Dev la sfârșitul lui mai. Pe când toată gașca știa deja că sunt și cu Radu.

— Sunt ok, stai liniștit. Doar că... dacă Tedy pățește ceva, nu o să mi-o iert niciodată. Și, cum îl văd, o sa-i trag una să mă țină minte!

— Ce pula mea să pățească Tedy, doar e Tedy, normal că e bine, zice Dev, și mi se face foarte, foarte dor de el.

— Probleme în dragoste, domnișoară?, aud un glas necunoscut, din ușa compartimentului.

Pula mea, nașul. Îmi amintesc că n-am bilet.

— Nu e grabă, vorbiți, vorbiți acolo, mai revin oricum, zice el, cu o față de om relaxat și fericit.

Ca să vezi, poate am întâlnit singurul naș amabil din univers.

Moșu' pocăit și baba în doliu mă privesc speriați. Baba își face cruce, moșul plescăie nemulțumit. Pe ăsta l-aș lua de gât, aș ieși cu el pe culoar, l-aș duce în buda trenului și aș încuia ușa în urma noastră. Acolo l-aș strecura cu capul în budă, în miros de pișat vechi, să urle disperat când vede

șinele de tren apropiindu-i-se tot mai mult de față. Să-l împing încet, încet, tot mai aproape de șine. Şi l-aș lăsa așa, înțepenit acolo, cu capul în budă.

Mi-a închis Dev. O sun pe Coco. Nici nu apucă să sune măcar o dată, că răspunde nebuna.

— Vicky, fatăăăăăăăăăăăă! Fată, mooor, te iubesc, aoleu, mor, așa de îngrijorată am fost, fatăăăă!!! Ce faci, ești cu Radu? Fată, a ars liceul nostru! A, știai? Da, da, Tedy, să mori tu! Şi să vezi ce ca lumea i-a dat foc, n-a mai rămas mai nimiiiic!!! Da' ce facem, fată, l-or reconstrui până la toamnă?! Da, așa e, dă-l în pula mea, auzi, fată, păi și Tedy e cu tine?! Nu? Şi atunci unde e? Fată, dar eu nu vreau să facă pârnaie, știu că nici tu... Auzi, da' ăia din tabără s-au prins că ai stat în hotel, alături? A, ok... Şi v-ați distrat?! Să-mi povești tot ce ați făcut, daaa?!, urlă Coco, și îi răspund cu DA la toate întrebările, mai puțin la aia dacă vor reconstrui liceul până în toamnă, la care îi zic că nu știu și că mă doare-n pulă, că probabil o să ne mutăm iar cu toții.

Mă gândesc că nu e exclus ca Tedy să facă în curând un nou trend, asta cu incendierea liceelor, și, oricât de speriată și de îngrijorată aș fi, nu mă pot abține să zâmbesc. Da, ar putea oricând să creeze o nouă religie. Ar fi atât de potrivit pentru asta.

Simt că am nevoie de o țigară. Îmi iau cea de-a doua bere și ies pe culoar. Nu-l văd pe naș, așa că îmi aprind țigara. Stau fix în colțul vagonului, între culoar și budă, fumez și mă gândesc la prima excursie la mare din primăvara asta.

Ne înghesuisem cum putusem în cortul punkerilor, iar Coco se supărase de fiecare dată că nu făcea nimeni sex și cu ea. Îl întrebase pe Tedy dacă vrea să i-o tragă, și Tedy stătuse o vreme pe gânduri, după care spusese "Mnu". La Dev mai insistase o vreme, dar mai timid.

Într-o seară se îmbătase pulă și vorbise numai despre asta. Că ea vrea să facă sex, ca să poată fi mai mult ca mine. În aceeași seară, Tedy venise și ne luase de la terasă, spunându-ne că a găsit o casă în care nu e nimeni, dar se poate dormi, că e patul făcut, e și alcool, băutură, adică, nu punkerul, veselia de pe lume. Nu era chiar o casă, era o cameră de hotel, pe care probabil o închiriase cineva, dar nu mai venise să doarmă acolo. Probabil uitase unde e camera, se rătăcise bietul om. Şi, spre norocul nostru, lăsase ușa descuiată. Pe măsuță, era și o sticlă nedesfăcută de tequila. Ne-am pus să bem. Am ieșit pe balcon și am început să cânt, nu mai știu ce am cântat, până când Dev a venit la mine și am început să ne-o tragem pe balcon, în timp ce Coco fuma lângă noi, iar Tedy umbla prin bagajele nefericitului care părăsise camera. Când s-a plictisit, a venit și el pe balcon, și s-a sărutat cu Dev, apoi cu mine, chestie care a înfuriat-o la culme pe Coco, pe care n-o includea nimeni în activitățile nedestinate minorilor. Am dormit bine în camera aia.

Pe la 6 dimineața, în ușa camerei se proptise cocalarul, locatarul de drept al camerei, care nu înțelegea ce caută patru adolescenți beți și dezbrăcați în camera lui. Ne-am îmbrâncit unul pe altul, am reușit să ne trezim pe un sfert, după care ne-am ridicat și am ieșit în fugă, sub ochii lui nedumeriți. Tedy și-a amintit că mai rămăsese puțină tequila în sticlă, așa că s-a întors din prag și a luat-o.

— Mulțumim!, i-am strigat în cor, în timp ce alergam spre plajă.

Am terminat sticla de tequila cu Alcool și ceilalți doi punkeri. Ei ne-au dat vreo cinșpe beri la pahar. Se făcuse aproape prânz și ardea soarele aproape ca vara. Mi-ar fi plăcut să fie vară, să pot intra toată ziua în mare. Tedy adormise pe plajă.

— Să mă fută și pe mine cinevaaaaaaaaaaaa!, urlase Coco, încă agitând în

toate direcțiile sticla goală de tequila.

Sigur se auzise până în capătul celălalt, la bulgari.

Lângă noi, din cortul nostru de împrumut, am văzut ieșind bocancii lui Dev, încă atașați de picioarele lui Dev. Habar n-aveam ce făcea aici, în cort, probabil dormea sau se droga.

— Dev, n-o fuți tu pe Coco?, l-am întrebat.

— Nu, a răspuns cortul cu bocanci, prompt.

Deci se droga.

Am încercat s-o consolez:

— Lasă, nebuno, că pe tine o să te fută unu' mai mișto ca Dev, mai mișto ca toți tipii care sunt pe lumea asta.

Coco m-a privit cu ochii ăia ai ei de copil prost, a reflectat câteva secunde, după care a zis, panicată:

— Păi, dacă e mai mișto ca toții tipii de pe lumea asta, vrei să zici că o să mă fut cu un extraterestru?!

Şi drumul înapoi spre casă, în prima excursie în Vamă, fusese mișto. Luasem iar 20 de camioane, rămăsesem în drum, mai băusem, mai trăsesem ceva ce ne lăsaseră punkerii... Dev îmi spusese de multe ori că mă iubește.

De fapt, între prima și a doua excursie în Vamă a fost cea mai romantică perioadă a mea cu Dev, ever.

După aia se întâmplase Radu, ieșisem mult în grup, începuse și el să facă parte din gașcă. Şi, pe cât se lipise Tedy de Radu, cel puțin aparent, că vorbeau despre toate tâmpeniile și se simțeau ok chiar și când rămâneau singuri, pe atât se antipatizaseră Radu și Dev. Probabil, Dev ajunsese să creadă că mă poate pierde. Scăpa din vedere faptul că nu fusesem cu adevărat a lui niciodată. În tot timpul ăsta, el fusese oficial cu Andreea.

Apoi venise mailul sentimental de la Dev.

Deși mi-l trimisese de pe o adresă nouă, nu aia de pe care mă agățase la început, cu

compunerile lui porno, m-am prins de la al doilea rând că e scris de Dev. N-aș putea să spun de ce. Era romantic, dar nu în felul imbecil și libidinos în care sunt romantici tipii naşpa, ci romantic în felul lui Dev, întunecat, țicnit și violent.

Era lung, o adevărată poveste. O poveste frumoasă. Pe măsură ce o citeam, mi se făcea tot mai frig. Pe scurt, Dev îmi cerea să nu-l părăsesc, fiindcă era sigur că va muri sau se va face naşpa, dacă nu mă va mai avea pe mine, și ambele variante erau la fel de rele. Că eu sunt tot ce îi trebuie ca să poate fi salvat. Că, fără mine, va deveni treptat normal, un jeg de om la fel de penibil ca taică-su, ca toate vitele care umblă degeaba prin lume și o poluează cu inutilitatea lor. Ca roboții care mănâncă, se cacă și dorm, iar în timpul ăsta își aruncă prejudecățile în cei din jurul lor, transformându-i și pe ăia în niște inutili. Își lasă băşinile și prostia să le iasă din cap ca fluturii, și să se împrăștie în zare, printre păsări și copaci, murdărind tot ce este pur și adevărat. Dev îmi spunea că e Dev numai pentru că exist eu. Dev nu voia să trăiască fără mine.

La început, am vrut să-i răspund și eu cu un mail la fel de lung. Să-i spun că mi-am dat seama că am avut dreptate când am spus că nu există viitor, că fiecare zi care a trecut de atunci mi-a întărit convingerea că nu, nu există viitor, și că într-adevăr el nu există în cea mai mare parte a timpului, cu excepția acelor zile în care există. Şi, când există, viitorul e atât de puternic și de frumos încât nu mai e loc pentru nimic altceva în mintea mea. Când adorm și când visez, sau când stau cu ochii pierduți pe geamul unei mașini conduse de vreun om pe care de abia l-am întâlnit, și în care nu știu de ce m-am urcat, simt că există mâine și știu exact cum vreau să arate. În el e Tedy, și uneori e și Dev. Şi mă ridic din pat, am părul creț, nu știu de ce, creț și aproape negru, și port o rochie albă, fără bretele, singura rochie albă pe care n-o

urăsc, și fug speriată afară din casă și acolo sunt ei amândoi, sau e doar Tedy, și el, sau ei, îmi zâmbește, sau îmi zâmbesc amândoi, și vorbim, și se face deodată întuneric, dar noi continuăm să vorbim, ca și cum ar fi ultima zi în care ne putem spune tot ce am simțit vreodată, și tot ce am visat, și care sunt cele mai ciudate lucruri care ne-au trecut cândva prin minte, și pe urmă facem un foc mare și vine spre noi o pasăre uriașă, neagră, cu puțin alb pe piept, și noi ne întrebăm dacă ne-ar putea lua în spate și dacă am putea fugi cu toții undeva departe, unde să fim singuri și lumea să nu ne găsească niciodată.

Dar mi s-a pus pe neașteptate un nod în gât și nu i-am mai scris toate astea. I-am scris doar: “Eu n-o să plec niciodată. Poate o să pleci tu. Dacă n-o să pleci tu, te-ai pricopsit cu mine cam forever. Fiindcă eu n-o să plec, niciodată."

La vreun sfert de oră după ce l-am trimis, m-a sunat și mi-a spus iar că mă iubește.

Fumez încă o țigară, ascunsă pe trei sferturi în capătul vagonului meu, ca să am vedere și spre ăla din față, în caz că vine nașul. Îl văd pe moșu’ scârbos din compartiment cum se așază aproape de mine, cu spatele, în timp ce vorbește cu o femeie. E din aia înțolită, aranjată, cam de vârsta caprei. Moșu’ vrăjește femeia, nu mă observă. La un moment dat, văd mâna moșului în poșeta mare, roșu cu auriu, a femeii. Vorbește cu ea și în același timp scotocește pe acolo, disperat, în timp ce tonul vocii îi e din ce în ce mai ridicat, probabil ca să-i distragă atenția de la mișcările genții. Scoate în sfârșit o hârtie de 100 de lei din geanta ăleia, o bagă în buzunar. Mai vorbesc un minut, eu am terminat și țigara asta, femeia pleacă. Moșu’, fericit, bagă mâna în buzunar, scoate bancnota, e fericit, bate dintr-un picior. Sadică, de la doar doi pași de lângă el, îmi dreg vocea. Mă vede, se

sperie. Ascunde bancnota. Se zgâiește la mine și-mi aruncă, pe un ton răstit:

— A mea era, a mea! Îmi căzuse!

Fix în geanta femeii, mă gândesc să-i răspund. A dracu' bancnotă, ce șmecheră. Dar nu-i zic nimic, ridic doar din umeri în semn de "mă doare-n pulă", trec pe lângă el, îmbrâncindu-l puțin cu un umăr, și mă așez pe locul meu din compartiment.

Suntem aproape de Ploiești.

8.

Ne dusesem și ne așezasem la o masă, eu și Tedy, și-l așteptasem pe Radu.

Ne uitasem la oamenii din liceu cum ieșeau și se împrăștiau care încotro. Coco se plângea mereu că în liceul nostru nu e ca-n filmele americane, unde întâlneai toate tipurile posibile și imposibile de adolescenți. La noi, zicea Coco, e ca la nebuni. Avem numai extremele. Pe de o parte, sunt ăștia ca noi, ăștia mișto și săriți de pe fix, care știm să trăim, care ne vedem de viețile noastre dincolo de școală și nu-i dăm mai multă importanță decât merită. Noi, cei care avem pasiuni, idoli, care bem, chiulim, fumăm, ne drogăm, facem sex, mergem la chefuri, avem probleme cu părinții și, în tot amestecul ăsta de haos, depravare și uneori depresie, ne căutăm pe noi înșine și de multe ori ne găsim. Și, zicea Coco, de cealaltă parte sunt imbecilii cum e Cătălina. Ăia care trăiesc pe o altă lume. Care cred că și mai departe în viață, după ce vor termina liceul, va fi exact ca la școală, întârziații mintal care cred că dacă înveți și ai 10 pe linie o să ajungi milionar și că succesul în viață depinde cumva de asta. Ăia pe care îi ceartă părinții nu fiindcă au fugit o săptămână de acasă și au fost în comă alcoolică, ci pentru că au luat un 9 sau fiindcă și-au murdărit ghiozdanul de cerneală sau gem din sandviș. Ăia, bieții, care nici la 80 de ani n-or să înțeleagă cine știe ce din lume. Care or să se plângă în subsolurile site-urilor de știri că societatea i-a nedreptățit, că au terminat facultatea și n-au un loc de muncă, ca și cum locul ăla de muncă ar avea, în final, vreo importanță, ca și cum i-ar feri de bătrânețe, nefericire și moarte.

Știa Coco ce știa.

Lângă noi, o dobitoacă pe la 30 de ani se certa la telefon:

— Nu știu, nu mă interesează, mie să mi-o bagi până la sfârșitul lunii!!! Cum adică nu poți să mi-o bagi, nesimțitule?! Da' ce scrie în contract? Dacă zice să mi-o bagi, păi să mi-o bagi, n-o mai da la întors, căcănar nenorocit ce ești! Ce, io muncesc voluntar, porcule! Atâta îți zic, mie să mi-o bagi, că altfel iese urât! Găsesc pe altcineva în doi timpi și trei mișcări, bă! Auzi, să nu mi-o bage la timp, de parcă am fi sclavi pe plantație...

Frate-miu leșina de râs, lângă mine, cu ochii la proasta ciufută, roșie la față de nervi fiindcă nu-și primea banii pe card.

Tedy purta unul dintre tricourile noastre comune, unul gri, pe care scria You only live once, but if you do it right, once is enough. Mi-l făcuse cadou mai demult, pe când purtam mărimi apropiate, pe când mie încă nu-mi crescuseră sânii așa mult. Oricum, îl purtasem amândoi, cu schimbul, și îl mai purtam încă.

Nu-l așteptasem prea mult pe Radu. Apăruse și el după vreo zece minute. Comandasem trei halbe. Încă de atunci, de la prima noastră ieșire, când nici prin cap nu-mi trecea că o să fiu cu el, avusesem ghinion, sau poate mai potrivit ar fi să zic că fusese palpitant – la doi metri de noi, lângă gardul verde de sârmă, se postase capul cu păr făcut permanent al profei de chimie, uitându-se oripilat la noi, cu ochii bulbucați. La gât avea nelipsitele ei mărgele mari, de plastic, roz cu verde praz.

— Uite profa, bună ziua, doamna profesoară, îi strigasem eu, în timp ce Radu se fâstâcea.

— Vreți și dumneavoastră o bere? Să vă arunc o halbă peste gard? Acum, cât e rece!, o ironizase Tedy, în timp ce Radu se făcea tot mai roșu la față.

Era sexy, așa emoționat.

— Sper că știi dumneata ca sunt minori, da? Şi că n-ar trebui încurajați să consume alcool! O să fac o plângere la directoare, s-o pun la curent!, concluzionase femeia și se dezlipise în sfârșit de gard, îndepărtându-se șontâc, șontâc.

— Las', îl încurajase frate-miu pe Radu, să nu-ți pară rău. Şi așa salariul e de căcat, nu?

— Mmda, zisese el.

— Oricum, n-are cum să te dea afară acum, nici dacă ar vrea, o să-ți zică orice ar fi să termini anul aici, că altfel iese balamuc, îl liniștisem și eu.

Radu mai ceruse trei halbe. Ne întrebase la ce facultăți vrem să dăm, iar eu începusem să-i explic de ce cred că nu există viitor, și vorbisem cam mult, în timp ce Tedy tot cerea bere după bere, iar Radu rămăsese cumva cu privirea lipită de mine, căzut pe gânduri, deprimat, probabil. Aveam uneori efectul ăsta. Trezeam pe oricine din visul lui frumos, cu îngerași și păpădii.

— Da, așa e Vicky, dă dependență. Da' vezi că are iubit, îl lămurise Tedy pe Radu, deși bietul prof nu întrebase nimic.

Se fâstâcise și mai tare.

Ca să nu se simtă stânjenit, schimbasem vorba, începusem să discut despre Cătălina și Marin, tocilarii clasei, și cam râsesem de ei. Radu se amuzase, spunând că tocilarii vor fi mereu la fel, pentru că și la el, în școala generală, existaseră o Cătălina și un Marin.

La ceva vreme după asta, mă întrebasem de ce o făcusem. De ce îmi păsase. De ce avusesem grijă ca el să nu se simtă stânjenit. Nu mă purtam în general prea frumos cu oamenii pe care de-abia îi cunoșteam. Nu prea îmi păsa. Dar el fusese diferit, și de câteva ori m-am întrebat dacă nu cumva mă purtasem afectuos cu Radu la început ca să-l fac gelos pe Tedy. Şi, prin Tedy, și pe Dev, fiindcă știam că Tedy îi spune și lui dacă mie mi se pune pata pe cineva. Mai ales pe un prof, fiindcă asta însemna telenovelă și anarhie. Iar telenovela și

anarhia erau întotdeauna binevenite într-un liceu unde în general te plictiseai de moarte.

Pe la a 6-a bere mi-am dat seama că Radu începuse să se simtă prost că bem prea mult și i-am făcut un semn lui Tedy, că e timpul să mergem. Tedy s-a strâmbat; îi plăcea să i se facă cinste.

— Hai că ne ducem și noi pe la caprele noastre, zisese el și se ridicase, clătinându-se ușor.

— Fac eu cinste, spusese Radu.

— Bine, mulțumim, comentase Tedy, de parcă ar fi fost surprins.

M-am ridicat și eu și l-am pupat pe Radu pe obraz.

— Ne vedem mâine, la engleză, i-am zis și i-am zâmbit.

Pe urmă am plecat cu Tedy. Ne-am luat de mână abia în capătul străzii.

Moșu' furăcios și pocăit se întorsese în compartiment. Scosese o iconiță chicioasă și o tot frământa în mână, ostentativ, parcă vrând să-mi spună că "Să vezi ce te pedepsește Dumnezeu dacă mă dai în gât!", în timp ce se uita la mine de parcă ar fi vrut să-mi dea foc, să mă arunce din tren, să mă calce cu un tractor sau toate astea la un loc. Dar, cel puțin, tăcea din gură. Nu mai avea momentan opinii despre cum ar trebui să se îmbrace și să se comporte o adolescentă decentă.

Nu mai era mult până la București. Probabil cam jumătate de oră. Mi-a trecut prin cap să-l sun pe Radu, dar am zis că e mai bine totuși să aștept, să mă văd cu Dev, cu Coco, să aflu mai multe despre unde e Tedy și să-l sun când știu ceva concret. Radu îmi ascundea ceva, la dracu'. Excursia asta în trecut mă făcuse să mă simt cumva mai detașată de Radu și aproape din nou îndrăgostită de Dev.

Intrase în mare cu mine-n brațe, într-o noapte în care erau valuri mari și mie îmi era frică să nu mă înec. Bătea luna fix pe noi, făcea un con

frumos de lumină, ca în fotografiile romantice pe care le postează uteristele pe Facebook, ca bonus lângă niște poezii penale, cu rimă, și mi-a părut rău că nu intrasem goi în mare, pentru că Dev ar fi arătat bestial, dezbrăcat și cu luna pe el, pe pielea lui și pe părul lui. Şi cred că atunci, în noaptea aia, fusesem din nou îndrăgostită de Dev, și uitasem toate chestiile pe care le simțisem în prima excursie la mare, aia de după petrecerea lui. Că nu-mi mai era de ajuns, că devenise previzibil. Poate că era. Previzibil. Dar în același timp era atât de sexy, de diferit și de real. Dacă, printr-o nebunie, capra l-ar fi avortat pe Tedy, Dev ar fi fost cea mai perfectă ființă din lume.

Şi, acum, în tren, ieșind pe culoar la o nouă țigară, mi-am amintit și cum alergasem cu Tedy pe câmpul ăla devastat, pârjolit, și cum nu-mi mai păsa dacă aveam să ne rătăcim, să ne pierdem singuri într-o lume care poate nici nu era încă începută. Cum simțisem că eu și Tedy suntem deja o lume.

Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Tedy, eu...

Mi-am dat seama că plâng abia când mi s-a udat țigara.

Am auzit iar vocea spartă, lângă mine, aceeași care mă scosese din transă mai devreme.

— Vai de mine, da' tare tristă mai sunteți! Dați-le dracu' de probleme în dragoste, o fată așa frumoasă să plângă pentru vreun golan! Ia dă, bă, Sănducu, un șervețel aci la fată, da, dă d-ăla parfumatu', că nu sărăcești din atâta, luate-ar dracu', că faci bișniță la suprapreț pe trenu' meu de luni întregi și io mă fac că nu văd, că-s băiat bun! S-a văzut biletele aci, da?!, zbiară el la ăia din compartiment, care dau din cap că da, s-au văzut.

Moșu' prost n-are tupeu să-i atragă nașului atenția că eu n-am prezentat încă biletul.

Mă șterg la ochi cu un șervețel din pachetul oferit de Sănducu, un țigan care merge în spatele

nașului cu un coș în care duce reviste, bere, semințe, covrigei, bake rolls, șervețele.

— Mulțumesc, spun eu spațiului dintre naș și Sănducu, pentru ca amândoi să creadă că m-am adresat lui și să fie mulțumiți.

— Așa, vedeți?! Dați-i dracu' de golani! Sunteți prea tânără, câți ani aveți, sunteți la facultate? Auzi, bă, Sănducu, dă tu la fată și niște brențeli, i-o fi foame, eh, o gustare așa, nu ține ăștia de foame cine știe ce! Da, bă, dă o pungă din aia cu mac, ia uite al dreacu' ce să zgârcește! Bă, luate-ar dracu', pă trenu' meu tu faci mutre, bă? După ce că închid ochii, nu te dau în gât pentru bișniță! Luate-ar dracu' de țigan, zbiară nașul la Sănducu, care mi-a întins deja punga cu covrigei.

Iau punga și intru în compartiment. Când să mă așez, îmi dau seama că încă mai am țigara aprinsă în mână, pe care nici n-o observase nașul. Sub privirile oripilate ale moșului și babei în doliu, o sting de bancheta deja ferfeniță, cu buretele scos peste tot.

Chiar în ziua aia, după ce băusem pentru prima dată cu Radu în bodega de lângă școală, am prins-o pe capră înșelându-l pe șobolan, pe tata.

Veneam acasă foarte veseli, pe mai multe cărări, nu neapărat beți, cât mai degrabă exagerând mersul haotic al alcoolișților, și hotărâsem să mai bem câte o bere în părculețul de față. Mă dădusem în leagăn, iar Tedy, pe neașteptate, mă luase în brațe și brusc mă întorsese cu capul în jos. Îmi venise să vomit, îi arsesem o palmă peste cap, iar el se repezise și mă mușcase de buza de jos. După aia ne sărutasem. Trecuse o babă cu câinele, care ne știa de când eram mici, și-și făcuse cruce. Era răcoare afară, era liniște, o după-amiază ciudată, cum erau în urmă cu șapte ani, prin clasa întâi, când veneam cu Tedy de la școală și ne opream afară, să jucăm fotbal, iar capra ne striga când se însera și ne anunța că a făcut gogoși. Aveam mulți

prieteni, și eu, și Tedy. Nu era ca alți frați mai mari, cărora le era rușine cu surorile lor; mă rog, asta poate și fiindcă eu nu eram genul ăla de fetiță penibilă, care plânge din orice și vorbește cu păpușile de parcă ar fi copiii ei. Eram genul de puștoaică frumoasă și expresivă, dar foarte bătăușă și aventurieră. De multe ori, eu dădeam tonul trăznăilor. Să furăm rufele puse la uscat de ăia de la etajul 1, urcându-ne pe terasă și apoi sărind în balcoane. Să lipim diferite chestii pe mașini; Într-o după-amiază, făcusem un concurs, fiecare își alesese o mașină parcată și trebuia să lipim cât mai multă gumă deja mestecată pe parbriz, și cât mai colorată – fie o cumpăram și mestecam noi, fie o culegeam de pe jos. Să furăm cearșafurile de acasă și să le legăm de stâlpii de curent, iar pe urmă să ne dăm pe ele, uța-uța. Inventam și jocuri ceva mai violente, în special alea în care provocam pe câte cineva să facă un lucru periculos. De pildă, era joculețul ăsta inventat de Tedy, să arunci mingea în fața mașinii și să te duci să o iei, și câștigai cu cât te duceai mai târziu, când mașina era la doi pași de tine. Trebuia să fii rapid, altfel beleai pula. Sau, când o placă era deja ruptă și nu mai mergea să te dai cu ea, ne urcam pe bloc și făceam cu Tedy o întrecere: fiecare avea placa lui și ne luam avânt ca și cum am fi vrut să sărim de pe bloc cu ea, și trebuia să te dai jos de pe placă cât mai târziu. Dacă te dădeai jos fix când placa ajungea pe muchia acoperișului, erai cel mai tare. Fusesem și eu de vreo patru ori cea mai tare.

De multe ori, în special în serile de vară, eu și Tedy rămâneam ultimii afară, la joacă, pentru că gogoșile caprei se făceau mai târziu decât cinele altor copii, cu familii mai responsabile. Ni se întâmpla să ne retragem prin diferite locuri ascunse, să stăm și să vorbim, sau să ne ținem de mână, pur și simplu, și să contemplăm liniștea, timpul care se scurgea atât de încet și monoton.

Mă gândisem că mi-ar fi plăcut să trăiesc și în comunism. Nu m-ar fi deranjat așa tare, cred. Mă incita ideea de a găsi provocări acolo unde nu erau, de a inventa noi moduri de distracție. Eu și Tedy aveam suficientă imaginație ca să nu ne plictisim nici atunci.

Pe când eram copii mici, nici eu și nici Tedy nu fusesem cu adevărat obsedați de calculatoare. Nu eram genul de copii retrași și interiorizați, care să nu socializeze și să se închidă la ei în cameră, ca să stea pe net. Le făceam pe ambele. Ne plăcea să fim în mijlocul oamenilor, asta poate fiindcă descoperisem devreme că îi puteam schimba, că îi influențam, le afectam viețile, Era și asta un fel de joacă.

Am intrat până la urmă în casă, când se făcuse deja seară, fiindcă voiam să verific pe Facebook dacă Radu postase ceva. Vorbisem mult și despre muzică, despre ce trupe îi plăceau lui, ce trupe ne plăceau nouă, mie și lui Tedy, și eram curioasă dacă nu cumva căutase pe YouTube piesele de care îi vorbisem și nu postase ceva.

Nu știu dacă a fost și vina noastră, fiindcă nu am făcut prea mare zgomot când am intrat în casă, dar priveliștea a fost de milioane, mai tare decât orice film horror, oricât de scârbos ar fi fost el. Pe canapea era întinsa capra, goală. Țațele i se bălăngăneau pe lângă corp. Avea picioarele depărtate și îndoite de-o parte și de alta a corpului, iar peste ea era un tip care i-o trăgea disperat. Părea un pic în vârstă, fiindcă avea fundul zbârcit. Cam astea au fost singurele detalii pe care le-am remarcat. Bine, și țipetele caprei, care urla: “mai repede, mai repedeeee, mai adânc, mai mult nu poooți??!”. Nici n-am apucat să mă oripilez bine, că Tedy a izbucnit:

— Bleah. Nu poți și tu să te fuți la tine-n cameră, ca noi toți?

Bărbatul s-a ridicat de pe capră, speriat, și atunci am avut încă o revelație vomitivă. Era

nimeni altul decât Malkovich, psihologul școlii la care ne dusese să ne repare. Același la care se dăduse cu încăpățânare, și uite că perseverența ei avusese roade, chiar dacă după așa mult timp.

Omul și-a recuperat hainele și a fugit în baie, în timp ce capra a venit spre noi, hotărâtă să ne șantajeze cu ceva. Dar, pe măsură ce-și căuta cuvintele, Tedy i-a luat-o înainte:

— De acum înainte, eu dorm numai la Vicky în cameră. Să n-avem discuții, ok? Şi vezi că în fiecare weekend vrem să plecăm undeva, să ne relaxăm, să ne pui deoparte 10 milioane, bine? A, și vezi că îmi trebuie un calculator nou. Şi telefon. Şi o placă, să mă dau cu ea. Şi tenișI, două perechi. Vicky, zi și tu ce vrei.

Am căzut pe gânduri. Păi, ce să vreau, nu prea voiam nimic anume...

— Bocanci cu ținte, i-am zis. Şi o Elena nouă, să am două, de schimb.

Tedy a dat din cap, mulțumit.

— Şi tricouri, tricouri nu vrei?, a plusat el.

— Ba da!!! Şi 20 de tricouri, ok? Şi ojă, multă, neagră. Şi, nu mai am niciodată oră de întors acasă. Şi eu și Tedy venim la ce oră vrea pula noastră. Fără discuții, ever.

Capra a dat din cap, mulțumită că scăpa cu atât. A întins mâna spre Tedy, să-l mângâie, probabil, dar Tedy i-a dat una, brutal, peste mâna întinsă.

— Dă-te-n pula mea de curvă, a zis.

Am urcat împreună la mine-n cameră și am râs vreo trei ore. Râdeam, glumeam pe seama caprei, iar Tedy începea să mă gâdile de fiecare dată când simțeam că-mi trece râsul, așa că la un moment dat mă dureau fălcile de muream. Şi mi se făcuse foame.

— Heeei!, a urlat Tedy.

Vocea spăsită a caprei s-a auzit de jos:

— Ce-i, mami, ce-ți trebuie?

— Ia-ne pizza. Două! Şi adu-ni-le sus, când vin, a zis el.

Am comparat adulterul caprei cu ăla al mamei lui Coco. Măcar la aia fusese mai decent, n-o prinsesem în miezul acțiunii. Ne-am dat seama că ar putea fi, într-un fel, vina clubului de lectură unde mergeau de câteva luni atât capra, cât și mama lui Coco, și unde se citeau în special cărți feministe care te învățau să-ți urmezi dorințele, oricare ar fi fost ele.

— Bleah, a zis din nou Tedy.

— Dacă te gândești, nu-i așa bătrână. Şi noi o să mai facem sex la 30 de ani, 35, 40, cât o avea ea.

— Împreună?, a întrebat Tedy și am simțit din nou acea amețeală și acea căldură care apăreau mereu când vorbeam cu Tedy de sex sau, mă rog, de chestii personale.

— Naiba știe, am zis, încercând să par indiferentă.

Am intrat pe Facebook, i-am trimis cerere de prietenie lui Radu și am văzut că instinctele mele fuseseră, ca de obicei, impecabile: postase un link de pe YouTube cu tot albumul For all tid, de la Dimmu Borgir. Primul album al trupei, despre care îi spusesem că e preferatul meu, că mi se pare cel mai true.

— O să te îndrăgostești de el?, m-a întrebat Tedy, care deja îmi cunoștea orice mișcare, îmi citea mesajele, făceam mișto de toate chestiile împreună.

— Așa mă știi tu pe mine?, am zis și am râs.

Tedy i-a trimis și el o cerere de prietenie lui Radu, de pe telefon.

9.

A doua zi, la engleză, mi s-a părut că Radu era un pic mahmur. Ne acceptase cererile de prietenie chiar în seara aia, iar eu îi comentasem cu o inimioară sub linkul la albumul de la Dimmu Borgir. Era o inimioară interpretabilă, cum ar fi zis Coco. Putea fi o inimioară inocentă, în sensul că-mi plăcea albumul, sau putea fi o inimioară perversă, în sensul de am-luat-la-cunoștință-că-te-gândești-la-mine-și-ai-reținut-ce-muzică-îmi-place.

Radu răspunsese la inimioară cu un smiley.

Fusese o oră mișto, râsesem cu Coco de făcusem pe noi. Îi dăduse un 5 Cătălinei la dictarea de data trecută. În fine, fusese 5 fiindcă era el un tip cu bun simț și cu milă față de proști. Tocilara era praf la engleză. Şi mai era și idioată, după ce luase 5-ul începuse să-i ceară socoteală.

— Îmi puteți explica de ce am acest 5??! Nu consider că sunt o elevă de 5, la nicio materie!!! Dacă eram de 5, nu aveam 10 pe linie! Vreți să-mi stricați media, asta aveți de gând???!!!

Eu luasem 10. Coco, 8.

— Ai probleme cu forma verbelor neregulate... În plus, e prea devreme să vorbim despre medii, vor mai exista două sau trei note la mine, media se poate ridica.

— Cum să se ridice, când eu vreau (și merit!) 10???!, urlase proasta. Ați stricat-o deja! Bine că dați 10 la toate proastele! Ce verbe neregulate nu știu eu, dați un exemplu!, poruncise ea.

Plictisit și cumva jenat, Radu exemplificase:

— Ai scris în mai multe locuri “goed”, în loc de “went", trecutul de la “go”. “Mother goed to the supermarket". “I goed to cinema". Şi mai sunt și alte forme verbale aici care nu există în realitate...

— Goed, ha, ha, ce proastă ești, râsese Coco.

— Taci din gură, vaco!, se răstise Cătălina. Sunteți niște stricate, vouă nici nu vă pasă de școală!, țipase.

— Dar măcar știm engleză, spusesem și eu, iar Coco pufnise în râs.

Cu chiu, cu vai, Cătălina se calmase, dar numai după ce-l făcuse pe Radu să-i promită că o s-o mai asculte de atâtea ori până ce media avea să-i iasă, până la urmă, 10.

În timp ce ne punea să citim și ne făcea observații, i-am schițat în caiet un portret lui Radu. M-am dat mai în spate să-l privesc. Semăna cu Xavier Samuel. Cu părul ceva mai lung, Radu.

Coco văzuse ce făceam și zâmbise, după care pusese vreo 50 de inimioare sub portret.

La sfârșitul orei, ne-a dat ca temă pentru data viitoare să scriem un eseu despre cartea noastră preferată, de ce ne-a plăcut și cum ne-a schimbat viața lectura ei.

Ieșisem în pauză, să fumăm, și, culmea, Dev venise la noi, chestie pe care o făcea rar. Fiindcă, oricât de populară aș fi fost eu, totuși eram într-a 7-a. Nu neapărat că lui Dev i-ar fi păsat de ceea ce credeau alții, dar, în fine, așa se întâmpla, eram niște găști care nu se intersectau foarte des în curtea școlii. Ne-a zis că Andreea dădea o petrecere, la piscină, acasă la ea. Eram invitate, logic. Coco era în extaz. L-am sărutat pe Dev de față cu toată lumea și câțiva ne-au făcut poze. Pe urmă, când m-am întors să intru, am văzut că pe scări stătea Radu. I-am zâmbit și am trecut pe lângă el, atingându-l ușor pe umăr.

La rahatul de fizică am ieșit în mijlocul orei, cerând voie la budă, ca să mai trag de timp. Era și pericol să mă asculte. În budă, mi-am aprins o țigară. M-am gândit la cât de sexy era Dev, uneori, de fapt mai totdeauna, și cât de firesc era, într-un fel, să fie cu mai multe tipe deodată.

Dev venea dintr-o familie nu neapărat săracă, dar care nu putea să se descurce cu banii, pentru că îi dădeau numai pe alcool și pe pariuri la alba-neagra. Familii din alea care ajung subiectul știrilor de la ora 5. Dev avea să fie urmărit mereu de umbra familiei de rahat din care venea, a unui tată alcoolic și a unei mame care stătea mai mult pe la balamuc decât pe acasă. Era atât de firesc să umble și cu o tipă bogată ca Andreea, cu o familie ca-n telenovelele americane gen Gossip Girl. Oricât de mișto ar fi fost sexul cu mine și oricât de palpitante discuțiile și năzbâtiile pe care le făceam împreună, oricât am fi semănat și oricât de suflete înrudite am fi fost noi, tot nu aș fi avut cum să-i ofer ceea ce îi oferea Andreea, și, chiar dacă aș fi avut, probabil că n-aș fi vrut. Andreea, într-un fel, nu-i oferea prezentul, ci viitorul. Îi promisese că îi va plăti taxa de facultate, dacă va rămâne cu ea, că se vor muta împreună într-o vilă pe care i-o va cumpăra ei mă-sa. Eu, în schimb, îi ofeream prezentul, îl făceam fericit acum. Nu mă deranja relația lui cu ea, dar nu același lucru se putea spune și despre blonda proastă, care era din ce în ce mai geloasă pe mine. Mi-am mușcat buzele de satisfacție, gândindu-mă ce palpitant avea să fie în seara aia la petrecere. Ce moacă urma să facă Andreea, care, evident, habar n-avea că vin și eu cu Coco.

Când am ieșit din budă, am dat nas în nas cu Radu. Se așezase cu niște lucrări pe hol, pe un calorifer, să le corecteze acolo. Mi-am dat seama că se ferea de babele nefutute din cancelarie.

— Au fost discuții după ieri, te-au urecheat? S-a plâns aia de chimie?, l-am întrebat, înăbușindu-mi râsul.

— A, nu, încă nu, a răspuns el, cu un zâmbet aproape la fel de porno ca al lui Tedy.

— Marfă. Că, uite, mă gândeam să te invit la o petrecere. Da’ șttt, să fie secretul nostru.

I-am povestit câte ceva despre unde se va ține și, după câteva momente în care a încercat să se scuze, să găsească un pretext, deși se vedea că vrea să vină, a acceptat.

Am țopăit, entuziasmată, până în clasă. Distracție! Andreea avea să aibă o petrecere spumoasă, așa cum merita.

Şi, căcat, după atâta entuziasm am avut și ghinion: abia întoarsă de la budă, m-a reperat proasta de fizică și m-a scos să mă asculte.

Mi-a dat 3.

Şi totuși, chiar și așa, cu 3-ul ăsta, aveam să nenorocesc viața unora...

Mai avem vreo 10 minute până să intrăm în Gara de Nord, și mă întreb dacă Dev deja a ajuns, când femeia jefuită de moșul tâmpit și chitros bagă capul în compartimentul nostru, să ne întrebe dacă o poate ajuta cineva să-și dea trollerul jos, că nu ajunge și, în plus, e o doamnă. Ştiu că nu-i deloc treaba mea și că e mai bine să-mi țin gura, dar mă enervează la culme rânjetul știrb al babalâcului cu icoana în mână, așa că îi spun femeii:

— Să știți că vă lipsesc 100 de lei din poșetă, vi i-a luat ăsta când erați pe culoar, și arăt spre moș.

Femeia, intrigată, verifică geanta. Scoate un portofel burdușit.

— Ah, ah, se poate, nici nu mai știu cât aveam la mine... Ei, nu-i nimic, dacă i-ați luat, să-i cheltuiți cu folos! Săracii pensionari abia se descurcă cu banii, n-au ce mânca, îmi argumentează mie femeia, de parcă s-ar scuza.

What the fuck, tanti. Las' să mai fure boul și altă dată. Așa, să fim înțelegători, să ne ajute Dumnezeu. Dumnezeu și Arsenie Boca.

— Şi tu, când te vei face mare și vei avea familie, ai să vezi ce grea e viața!, comentează idioata, de parcă aș fi fost eu vinovată, nu moșu'.

Ridic din umeri și ies din compartiment, mă îndrept spre ușa vagonului. De pe scări îl observ pe Dev, care a venit cu Victoria. Îl ține în lesă, iar câinele se smucește, nerăbdător. E deja cât un Saint-Bernard și de abia a făcut jumate de an.

Iar Dev, Dev arată la fel de perfect ca în ziua în care l-am văzut în curtea școlii, cum stătea cu blugii rupți și cu părul în vânt pe gard și fuma. Cu ghetele lui ușor jerpelite, cu cămașa desfăcută, cu tatuajele și lanțurile la vedere.

E Dev, Dev pe care îl vrea tot liceul, iar el a venit acum după mine în gară, ca să nu fiu singură, pentru că știe că sunt vulnerabilă în momentul ăsta. Ştiu că nu-l merit pe Dev, și nici pe Tedy, și nici pe Radu, dar asta mă face să mă îndrept cu și mai mult entuziasm spre el și să-i sar în brațe. Ne sărutăm.

— Curvo! Jegoaso! Cățea!, aud dintr-o dată de lângă mine.

Pula mea, îmi zic, mulți nebuni prin gară, și mă uit să văd cine e revoltatul. Lângă mine, cu o mână ridicată de parcă ar vrea să mă pocnească, e moșu' tâmpit și furăcios.

— Îl știi pe nebunu' ăsta? Ho, tataie, șezi blând, îi zice Dev, dar moșu' e într-o stare de surescitare totală, pare să mă urască de parcă aș fi chiar Anticristul.

Nici nu mai stă mult pe gânduri, se atârnă de brațul meu și începe să tragă de mine.

— Tataie, ia vezi ce faci, zice Dev, dar își dă seama că moșul nu prezintă un pericol real, așa că mai degrabă se amuză. Îl cunoști?

— Da, am mers cu el în compartiment, a furat o sută de lei din geanta unei uteriste și l-am dat în gât, îi explic eu lui Dev.

— Baniiii, baniiii mei!, urlă moșu', dându-mi drumul la mână, dar ținându-se în continuare după noi. Era ai mei, îmi căzuse!

— Ce tâmpit, îi explic lui Dev. Băgase mâna până la cot în geanta ăleia. Tataie, ai halucinații, ia

marș, îl gonesc.

Dar ți-ai găsit, ce să plece? Văd că pune mâna pe rucsacul lui Dev. Dev se întoarce și-l îmbrâncește, moment în care Victoria se pornește să latre de parcă a văzut stafii.

— Victoria, băiatu', ia, sări!, îl îndeamnă Dev.

Atâta aștepta cățelul nostru, se ridică în două labe și rânjește cu bale la moșu', care o ia la sănătoasa, speriat, uitându-se în urmă plin de oftică și făcându-și o cruce expresivă, largă.

Râdem. Dev mă pupă.

— Măcar nu te-ai plictisit pe drum, zice.

Nu, vreau să-i răspund, nu m-am plictisit, nu chiar. M-am gândit și la tine destul de mult. Mi-am amintit mailul romantic. Ce aș fi vrut să-ți scriu atunci, ce ar fi trebuit să-ți scriu atunci. M-am întrebat de ce n-am făcut-o. Care era motivul pentru care numai cu Tedy reușeam să fiu sinceră până la capăt. Şi vulnerabilă, și reală.

— Vaaaai, ce câine superb, ce frumos eee, cum îl cheamă?, întreabă o pițipoancă superaranjată, cu tocuri enorme, colorate viu, cu floricele, cu o rochiță megascurtă, din care i s-ar vedea ața de la tampon dacă ar fi pe stop.

— Victoria, zice Dev, cu aerul lui sictirit, atât de sexy, care uda tot liceul.

— Victoria, vaaaai! Cine e fetiță, frumoasă, cine e fetiță scumpică?, face pițipoanca.

— E băiat, o lămurește Dev.

— Vaaaaiiii... Ești băiețel, da? Şi... cum de-l cheamă Victoria?, întreabă ea, încurcată.

Dev ridică din umeri și continuă să fumeze.

— De ce nu?...

— Oricum, frumos nume. Frumos câine, să vă trăiască!, încheie ea și se îndepărtează, văzând că nu-i rost de vreo lipeală cu tipul sexy.

Coborâm la metrou. Femeia de la ghișeu vrea să ne spună că nu-i voie cu câini, dar Victoria se așază cuminte în fund, scoate limba și se uită cu

ochii lui mari și căprui, iar femeia se înmoaie, cedează.

— Treceți, treceți, da' vedeți să stați aci mai sub scară, să nu vă vadă gardienii, zice.

Ne urcăm în metrou. Dev îl ține cu o mână pe Victoria, care are tendința de a linge pe toată lumea când se află în spații închise, cu cealaltă mă ține pe mine de mijloc. Eu nu mă țin de nimic, fiindcă n-am prin apropiere. Toți trei ne legănăm ca-n carusel.

Aflasem că Victoria e băiat când ne întorsesem după prima excursie la mare.

Ne gândisem să poposim cu toții mai întâi la mama lui Coco, să recuperăm câinele, să bem o bere și după aia să meargă fiecare spre casa lui. Mama lui Coco ne-a primit cu o falcă-n cer și una-n pământ, prezentându-ne pe rând stricăciunile. Victoria spărsese un număr greu de precizat de căni, farfurii, platouri, pahare, sticle, rupsese cam tot ce era țesătură scumpă și, colac peste pupăză, făcea pipi numai pe ușa șifonierului mamei lui Coco, când era deschisă. Îi îmbibase toate ținutele office de pișat.

— E absolut imposibil să facă așa ceva, îi explicasem eu, pentru că fetițele nu se pișă vertical, pe obiecte, ele se pișă pe jos.

— Da? Ce vorbești tu, Vicky? Şi cine v-a zis vouă că monstrul ăsta e femelă? E băiat toată ziua, are o puță cât un castravete!, zbierase femeia, nervoasă.

— Să știi că așa e, îi dăduse dreptate Tedy, care tocmai o urmărea pe Victoria făcând pipi pe canapeaua mamei lui Coco, cu un picior ridicat, în timp ce cu dinții sfâșia o pernă.

— Ce marfă, zisese Dev, se poate concentra pe două chestii în același timp... e deștept.

Coco începuse să zbiere, fericită că avusese dreptate.

— Am zis io că e băiat!

— Ba n-ai zis, o contrazisese Tedy, chestie care iscase o gălăgie absolut nebună.

— Ba da, io am zis că-i băiat, în timp ce voi doi ziceați că-i fata și că aia nu-i puță, e un smoc de blană!

— ...E ceva de băut pe aici?, ne întrerupsese o voce timidă, și așa ne adusesem aminte că îl cărasem cu noi și pe Alcool, care urma să plece înapoi în Vamă după o zi, două.

Dev dăduse din nou iama în proviziile de alcool ale mamei prietenei mele, și le împărțise frățește tuturor. Femeia continua să ne prezinte pagubele provocate de patruped, până când Tedy, plictisit, i-a întrerupt discursul interminabil:

— Bla, bla, bla, bla, ne-am prins. Ce pot să zic, decât că sper să fi meritat futaiul clandestin.

I-a făcut cu ochiul mamei lui Coco, care s-a fâstâcit și i-a cerut să șteargă poza compromițătoare din mobil, acum că avusese grijă de câine și își îndeplinise partea ei din șantaj.

— S-o șterg?!, întrebase Tedy, ironic. Ce-s prost? Păi nu mai plecăm în vara asta la mare, nu mai avem nevoit de cineva care să stea cu câinele?, îi explicase el.

Şi păstrase poza.

Dev luase câinele acasă.

Spusese că îi pare mai bine că e băiat; ar fi fost ciudat să aibă două fete pe care să le cheme Victoria.

— Auzi, da' noi unde mergem?, îl întreb pe Dev, în metroul care ne bălăngăne dintr-o parte în alta.

— Păi... m-am gândit că vrei să mergi la tine acasă, zice Dev, nesigur.

— Pula mea, nu, ce să fac acolo? Dacă nu-i Tedy, mai rău îmi fac draci. Iar capra în niciun caz nu poate să-mi dea informații utile despre frati-miu.

— Mda, așa e, încuviințează Dev.

Un cocalar de pe scaun se uită urât la Victoria, după care comentează singur, în barbă: ce câine mare și urât, îți dai seama cât halește ăsta, te lasă în curul gol... Îmi dau seama brusc că pe oamenii cărora nu le plac câinii i-aș trece prin mașina de tocat carne, fără să stau pe gânduri.

— Hai la tine, zic.

Dev mă privește cald și puțin pierdut, și n-am idee dacă privirile astea ale lui sunt ceva conștient, planificat, sau așa e el, the hottest guy in the universe.

— Cool. Da' să ne oprim întâi să luăm ceva de băut.

— Îhî, zic.

Getting drunk with Dev and then fucking him sunt chestiile care sună cel mai bine pentru mine la ora asta.

10.

Ajunsesem cu Coco devreme la petrecerea Andreei. Încă era lumea trează. Ba chiar nici nu terminaseră de cărat băutura în casă, ce-i drept, nici nu era așa puțină. Andreea strâmbase din nas când ne văzuse. Previzibil. Mereu folosea ca pretext vârsta noastră, că suntem prea puștoaice și că dă de belea dacă cineva cheamă poliția și ne găsește bete praștie. Știa și ea că e ipocrită și că nu asta o deranja, de fapt. Oricum, dăduse chefuri peste chefuri și înainte ca Dev să facă 18 ani. Totuși, niciodată nu-i vorbisem urât și nu-i spusesem pe față ce gândesc despre ea. Îmi era, pur și simplu, milă de Andreea. Că era îndrăgostită până peste cap de un tip care era îndrăgostit până peste cap de mine.

În spatele ei apăruse Dev, care mă luase în brațe, fără să-i pese prea tare de privirea ei stupefiată și rănită, și ne adusese, mie și lui Coco, beri și shot-uri.

Mulți erau deja în piscină. Coco, cu o privire cam absentă, m-a întrebat dacă mi-am adus costumul de baie. Nu, i-am zis, dar eu o să fac o baie goală, știi doar că n-am fițe. Coco a zis că ar vrea și ea, dar nu poate, că are țâțele prea mici și că și-a epilat inegal părul pubian.

Ne-am amestecat cu petrecărețiii. Era boring, atât de boring, boring ca la toate petrecerile de pe lume de la care lipsea Tedy. Dar știam că venisem acolo doar pentru Radu, pe de o parte, și pentru Dev. Bănuind că Radu urma să ajungă în vreo oră-două, am profitat de timpul pe care-l aveam până atunci ca să mă retrag cu Dev într-un dormitor. N-a fost însă deloc simplu, cam toate camerele, inclusiv băile, erau ocupate de alți oameni în călduri. Ne-am tras-o pe iarbă, în curtea Andreei,

după niște tufe de trandafiri roz. Pe urmă am făcut baie goi în piscină. Tocmai mă plictisisem în apă și dădeam să ies, când l-am văzut pe treptele ce duceau spre grădină pe Radu, servit cu o bere de către Andreea, care ne arunca priviri de vacă proaspăt și brutal mulsă.

I-am făcut cu mana din piscină.

— Heeei, ai venit!

S-a apropiat de mine, probabil cu gândul de-a face ceva conversație, când și-a dat seama că sunt complet goală.

— Scuză-mă!, a zis el și s-a întors cu spatele.

Dev a început să râdă.

— Ca să vezi, domnul profesor n-a mai văzut niciodată pizde dezbrăcate, să nu-ți vină să crezi.

Asta l-a făcut pe Radu să se fâstâcească și mai tare. Era cât pe ce să plece, să intre în casă, când am văzut-o pe Coco trecând pe acolo, pe cinci cărări. Am rugat-o să-mi aducă un prosop. În timp ce Radu studia prea interesanta activitate a unor gâze adunate în jurul unui felinar, numai pentru a ține privirea în altă direcție decât cea în care îmi trăgeam eu rochia pe mine, rochia mea neagră, cu spatele gol, scurtă până puțin sub fund, și îmi încălțam pe picioarele goale bocancii care, cum zicea Tedy, cântăreau cât un sfert din mine, pe probate, Dev ieșise și el din piscină și intrase în casă cu o roșcată cu fundul mare, dintr-a 12-a, care se ținea mereu după el, zi și noapte.

— Hai să bem o bere, i-am zis lui Radu.

Mergând spre casă, spre holul cu lăzi de bere așezate una peste alta până în tavan, am observat că-mi inspecta discret rochia, părul, trăsăturile. Am zâmbit.

Până să luăm băutură și să mergem sus, la Dev, vedem o bodegă chiar lângă blocul lui și ne gândim să intrăm acolo, să bem câteva beri, că și așa se făcuse prea cald.

Cu berea rece în față, rece și ieftină, cum ne place nouă – ba unde mai pui că patronul bombei îl cunoaște pe Dev, al cărui tată e cel mai fidel client de acolo, și ne pune imediat Rammstein, pe urmă Metallica –, cu Dev alături, care arată ca și cum ar fi desprins dintr-un videoclip din perioada de glorie a hard rock-ului, îmi dau seama că am o stare incredibil de ciudată. Ca și cum nu mai sunt întreagă, ca și cum urmează să mă preling de pe scaunul bodegii fix sub masă. Sentimentul ăla că te topești, dar că nu e bine deloc. Poate e din cauză că lipsește Tedy. Că mi-am pierdut sufletul pereche. Că n-am idee pe unde se află și nicio garanție că l-aș mai putea găsi.

— Tu știi mai multe decât îmi spui, deci, nu?, îl întreb pe Dev, care confirmă printr-o înclinare a capului. Ce căcat! Şi Radu știe mai multe, sunt convinsă. Ce pula mea aveți?

— Uite, Vic... Da, am o idee ce l-a făcut pe frati-tu să pună focul, de fapt nu doar am o idee, mi-a cam spus cum stau lucrurile, numai că... I don’t know. E între voi, nu e treaba mea să-ți spun asta. Înțelegi, e ca și cum... mă rog, nu ca și cum l-aș trăda pe Tedy, dar pe acolo. Şi mai e și Radu...

— Vrei să zici că Tedy e mai important pentru tine decât sunt eu?

— Căcat, nu... Adică, nu știu, mi-e greu să-ți explic. Ştiu că-l iubești, zice Dev, brusc, și chestia asta sună cam tâmpit, ca o acuzație.

— Da, logic că-l iubesc.

— ...mai mult decât mă iubești pe mine. Şi asta ar trebui să mă facă, I don’t know, gelos, pula mea, dar nu mă face, pentru că e Tedy. Şi tocmai de aia nu-ți pot spune tot ce știu, tot ce mi-a zis Tedy. Pentru că, dacă ți-aș spune, fie l-ai iubi și mai mult, fie te-ai supăra pe el, și eu nu vreau să influențez cu nimic ceea ce simți pentru el.

Căcat, ca să vezi, îmi zic, în timp ce beau din berea ieftină și rece. Câte subtilități. Căcat. Uneori, mi se pare că toți cei cu care mi-o trag seamănă

tare între ei și ar avea nevoie de un șut în coaie ca să se trezească. Cum îi apucă pe ei reținerile exact când nu e momentul, când am nevoie să știu tot ce s-a întâmplat...

Vreau să aflu totul, dar nu-mi doresc nici să-l rănesc pe Dev.

— Vic, motivul pentru care a făcut asta nu schimbă cu nimic situația de acum. Da, e tot în căcat, dar sunt sută la sută sigur că o să se descurce. E fuckin' Tedy. Mereu o scoate la capăt.

Simt că mă lovește plânsul. Mda, o scoate, până acum a scos-o, ar trebui s-o scoată și de acum încolo, nu?

Şi-mi amintesc brusc de noaptea în care Tedy îl prinsese pe Johnny, și-l legase de un scaun, în garajul lui Coco (fără ca ea să știe, evident), după care mă chemase acolo, să-l snopesc în bătaie. Să am parte de o încheiere, cu întâmplarea. Să mă fac bine, să îmi închid rănile. Dar n-am chef acum să mă gândesc la asta, cel puțin nu până când știu sigur, sigur de tot, că Tedy e și el bine.

Stăteam în mansarda Andreei, printre cutii vechi, mucegăite, jucării de-ale ei de când era mică, un căluț de lemn pe care mă urcasem și căzusem pe spate cu el fiindcă mă dădusem prea tare, iar Radu râsese, teancuri de cărți vechi, de colorat. Ne trântisem pe o saltea murdară și jupuită și beam din cele două 6 pack-uri pe care le luasem cu noi de jos.

— Dar nu se poate să nu ai o carte preferată! E imposibil! Nici când erai mică n-ai avut una?, mă întrebase Radu, după ce îi spusesem că habar n-am despre ce să scriu eseul la engleză.

— Păi, n-am. Nici când eram mică... De fapt, capra (așa îi zic eu maică-mii) nu ne citea foarte mult. Tu ai? O carte preferată?

— Mda, așa cred.

Demonii, de Dostoievski, îmi zisese. Citisem cam jumătate din ea, mă plictisise, așa că sărisem

direct la final. I-am spus.

— Nu ți se pare, nu știu, total depășită? Oamenii ăia trăiau în altă lume. Aveau alte scopuri în viață, visau la alte lucruri, aveau alte frustrări. Cărțile astea mă fac să mă simt de parcă aș citi despre extratereștri.

— Da, dar vezi, tocmai asta e partea mișto, că există și chestii care nu se schimbă niciodată. Tot ce este întunecat în om, toate dorințele pe care nu le putem urma, gândurile pentru care societatea ne arată cu degetul...

— Mie nu mi se pare că oamenii nu se schimbă odată cu istoria, ba dimpotrivă. Chiar te uiți cât de mult erau influențați de societatea de atunci, aproape la fel ca sclavii de astăzi. Cât de mult îi băga într-un tipar. Şi azi lumea, societatea nu mai e deloc la fel, de aia multe din dorințele oamenilor de atunci te fac azi să zâmbești îngăduitor, ți se par naive și caraghioase. Atât de dependente de contextul ăla, atât de... neuniversale. Așa de nepotrivite pentru lumea de azi, iar ei credeau că sunt absolute. Ca unul care își ucide familia ca s-o moștenească și, la o oră după asta, moare într-un cutremur, știi ce zic? Îți vine să râzi de el, știind ce-i rezervă viitorul, și e normal să râzi. Ei nu știu ce avea să le aducă viitorul, dar noi știm, și vedem și cât de stupide și superficiale erau lucrurile pe care și le doreau, știi... Şi e firesc să-ți vină să râzi de ei, măcar un pic.

— Mda, dar...

— Cumva ți se face milă de ei, pentru lipsa lor de intuiție față de cum avea să fie viitorul. Niciun personaj principal din vreo carte veche nu vedea the big picture, ci doar dramele lui infime. Nimeni din cărțile astea nu și-a imaginat viitorul așa cum e el azi. Absurd, haotic, o barcă plutind în derivă din care scapă cine poate. Ei, săracii, credeau în rațiune, în ordine universală, heh.

— Într-un fel, da, ai mare dreptate...

— Ia, de pildă, o uteristă din aia din cărțile lui Jane Austen, for instance. Aia voia numai să se mărite. Făcea scheme, se fofila, își făcea un țel din a fi o pițipoancă la patru ace numai ca să pună ghearele pe un prost, să n-o arate lumea cu degetul. Își dorea numai să fie invidiată pentru căsătoria ei. Ce ar fi zis pițipoanca aia de atunci dacă ar fi știut că azi surorile ei își vor dori numai să aibă cariere, să fie șefe, și să se inventeze tampoanele invizibile și robotul de cărat sacoșe de la supermarket?

Radu a râs. Ştiam că discuțiile astea merg în direcția bună. Such a manipulative bitch, yeah, I was.

— Poate ar trebui să citești autori contemporani. Sunt câțiva care ți-ar plăcea, pot să-ți fac o listă.

— Mnu știu, am citit câțiva, dar mi se pare că-s lași.

— Cum așa?, m-a întrebat Radu.

— Păi, când pot scrie despre orice, ei aleg să scrie numai despre rahaturile pe care le știe oricine. Nu taie în carne vie, doar zgârie un pic la suprafața lucrurilor. Au toată libertatea din lume și n-o folosesc. Să nu rișt, să nu deschidă drumuri, de teamă ca poate nu vor fi apreciați. Mie îmi inspiră milă. Dacă și trăiesc la fel cum scriu...

Radu îmi mai desfăcuse o bere și mi-o întinsese.

— Ştii ce cred? Că ar trebui să scrii tu o carte.

— Uau, păi, de ce nu? Un thriller cu o fată de 13 ani care omoară camionagii libidinoși, am sugerat.

— Da, ar fi categoric un bestseller!, a admis el.

M-am lăsat mai mult pe spate, pe salteaua murdară. Jegul ei nu ne deranja pe niciunul din noi. Totuși, vedeam că Radu nu se simte așa de bine să fie singur cu mine acolo, deși își dorea să fie singur cu mine acolo. Uneori se simțea bine,

probabil chiar excitat, dar ceva, un simplu cuvânt, un zgomot de afară, un gest al meu îl aduceau cu picioarele pe pământ și începea să privească în jur, aproape panicat. Mda, dorințele întunecate și societatea care te arată cu degetul, bla, bla.

Se îmbrăcase cu un tricou cu Judas Priest și, fiindcă nu era la școală, nu se mai zgârcise cu brățările, inelele și cerceii. Era foarte aproape de mine și puteam să-i văd buzele umede, pielea întunecată spre bărbie, unde se răsese cam cu o dimineață în urmă – începusem să mă pricep la chestiile astea, habar n-am de ce. Brațele ușor bronzate. Blugii cumpărați gata sfâșiați. Dev nu făcea asta niciodată, și-i sfâșia singur. Şi Tedy la fel.

Coco îmi spusese cândva, când era beată, că ar trebui să nu mai fac asta. Să tot compar. Dar nu era așa simplu.

— Din ce-am văzut până acum, tu și Tedy sunteți altfel, foarte diferiți de toți cei din liceu. Mai interesanți... Aveți o revoltă care nu e doar, cum să zic, tipică vârstei, e ceva mai mult. E o revoltă reală, întemeiată. Voi înțelegeți ce se întâmplă în jurul vostru, cu societatea, cu România.

— Mna, am confirmat eu.

— Şi tu, și Tedy lăsați impresia că aveți o viziune proprie asupra lumii, și e atât de coerentă, de... de adevărată. Nu e deloc ceva ce ar gândi un puști normal de 13 ani. E genul de revoltă pe care o are cineva la sfârșitul vieții. Părerea de rău că a pierdut timpul, și că a tolerat lucrurile greșite, și... Vreau să zic, voi nu doar vă revoltați, voi luptați de-a binelea. Luați tot ce e greșit și-i dați foc, la propriu sau la figurat. Şi poate că o să schimbați lumea într-o zi.

— Auzi, tu tocmai m-ai făcut puștoaică?, îl întreb, amuzată, dându-mi părul după o ureche și arcuindu-mi spatele.

Radu își privește mâinile, încurcat.

— E ok, păi cred că asta sunt, îi zic, și râdem împreună.

— Ești diferită de oricine. Nu credeam să mai existe oameni ca tine. Nu în România, cel puțin.

Știu că sunt diferită, știu că sunt mișto, dar nu te-am adus aici, în mucegai, ca să aud complimente. Alea mi le poți face și la școală. Sau pe Facebook. Acum vreau să-mi sfâșii rochia asta tâmpită, și să mă fuți ore în șir. În toate pozițiile care-ți trec prin cap. Așa cum n-ai mai futut pe nimeni, niciodată.

— Deși cred că uneori e nasol să fii atât de deșteaptă și de lucidă. Îmi dau seama că unii te invidiază, alții nu te înțeleg, chiar și părinții. De colegi nu mai zic. Fata aia, săraca...

— Yeah, she goed to the supermarket, îi reamintesc și râdem minute întregi.

I wanna fuck you so bad right now. You have no fucking idea.

— Nu s-o uita și ea la filme, la seriale, cum mama dracului, se întreabă retoric.

— Păi, nu, ai ei cică n-o lasă decât o oră pe zi la teveu, și calculator n-are, merge la Marin când are nevoie de net.

— My God, îmi pare rău, spune Radu, oripilat, și cred că dintr-o dată se simte prost că nu i-a dat o notă mai mare.

— Nu e cazul să-ți pară rău. E și vina ei. Se complace așa. Eu mi-am dresat capra de au luat-o dracii. Dacă tu n-ai voință să-ți faci pentru tine o viață cât mai ok, ce așteptări să ai de la lume?, zic.

Radu mă privește aproape șocat.

— Hm, ești cam de o sută de ori mai inteligentă decât fosta mea prietenă, și ea avea două doctorate!

Râdem cu poftă.

— M-am obișnuit să tot aud asta. Mă rog, mai puțin partea cu doctoratele.

Desfacem încă o bere. Radu se uită iar un pic stânjenit la mine, că dau atâta alcool pe gât, de

parcă aș bea limonadă. Oare de câte beri o fi nevoie ca să nu se mai simtă aiurea și să facem toate chestiile care-mi trec mie acum prin minte? Cu siguranță, de mai multe decât are Andreea la parter.

— Ce bine ar fi să nu te schimbi, zice el.

— Ştii, uneori stau așa cu orele și fumez într-o intersecție aglomerată și mă uit la oameni. Şi toți care trec sunt ca niște desene animate: nu e nimic, dar nimic, în spatele unei figurine care se mișcă. N-ai de ce să vrei să-i cunoști. Nu e nimic sub părul aranjat cu trudă, ca pentru job, și sub transpirația dintr-o zi caniculară în care schimbă trei autobuze pline ochi, sub praful care li se așază pe piele și se amestecă cu transpirația. Sub hainele alea triste, lipsite de personalitate. E doar personajul din desene animate, care se mișcă teleghidat. Mă uit mult la ei, în timp ce fumez, și mă gândesc câtă lipsă de imaginație la ăla care i-a creat.

— ...

— Dar, uneori, rar, foarte rar, apare unul care e diferit. Care, cu fiecare pas pe care-l face, își schimbă expresia, atitudinea, și atunci te prinzi că înăuntrul lui e ceva. Că nu e doar carcasa aia impersonală: Poate că are un suflet. Şi e wow, chestia asta, bănuiala că ar putea să aibă un suflet, tocmai fiindcă e un lucru pe care nu-l găsești decât cu mare trudă. Ştii... atitudinea ne dă întotdeauna de gol. Ăștia care avem atitudine avem și suflet.

— ...

— Auzi, de cât timp predai?, îl întreb.

— De un an jumate, zice.

— Şi... pot să te întreb ceva?

— Sigur, orice!, zice Radu.

— Ce ai face dacă într-o zi te-ai îndrăgosti de una din elevele tale?

Se uită la mine un pic speriat, și dă să-mi răspundă, dar nu mai apucă. Şi nu, nu pentru că sar eu pe el, și-i scot brutal tricoul, după care încep să-

i mușc buzele, și umerii, și brațele, nu pentru că îi desfac cureaua cu dinții și nici pentru că pula lui sculată îmi intră brusc până în gât, în timp ce el îmi sfâșie chiloții și-mi freacă între degete labiile ude, nu, nu din cauza asta, deși ar fi fost un scenariu frumos. Ci pentru că, de jos, se aude apocalipsa. Sticle sparte, zbierete de parcă au venit turcii, urlete de femei panicate, balamucul din fundul iadului.

— Ce naiba o fi?, zic, oarecum apatică.

Dar apocalipsa, dracu' s-o ia, l-a adus pe Radu al meu cu picioarele pe pământ. Probabil, brusc, și-a dat seama că stă pe o saltea murdară și ruptă cu o elevă de-a lui, de clasa a 7-a, că au băut vreo 4 beri împreună, și că el i-a făcut complimente, și nu numai atât, firește, o elevă care chiar îi place, care îl provoacă în toate felurile posibile.

Profit de pendularea lui între teamă și incitare și îi pun o mână pe un braț, îi mângâi ușor tatuajul și, căcat, Tedy, nu ți-am zis-o niciodată, dar atunci l-aș fi sărutat, probabil, și el sigur mi-ar fi răspuns, dacă n-aș fi auzit vocea ta de jos, de lângă piscină:

— Te fut în gură de pizdă penală, vin când vrea pula mea și unde vrea pula mea, pricepi, capră împuțită? Şi beau cât mi se scoală. Şi mă încalț cu ce vrea pula mea. Şi aduc la chefuri pe cine vrea pula mea. Zi-i, Dev.

Am auzit imediat și vocea lui Dev, încercând s-o calmeze pe Andreea.

M-am gândit că poate Tedy are nevoie de mine, jos. Iar proful era oricum un pic cam prea treaz încă pentru ca să facă cu mine lucrurile pe care le visam eu.

I-am zis că mă duc jos și a venit și el. Când ne-a văzut coborând împreună pe scări, Coco a început să țopăie într-un picior și să aplaude.

— V-ați cuplat!!!, a zis.

I-am făcut semn din mână să nu facă mare tămbălău și m-am repezit în curte, să văd care e

treaba.

M-am prins imediat.

Andreea avea spume la gură de cât urlase. În fața ei stăteau Tedy și Dev, ca doi șefi de trib plecați să dea piept cu inamicul, iar în spatele lor se întindea o mare de bărbați rași în cap, cu haine de camuflaj. Cam la 50-60, așa, cu totul.

Am văzut și bocancii lui Tedy și m-a pufnit râsul. Bocancii buclucași, the Nazi boots, care avuseseră parte de atâtea peripeții.

— Dev, eu nu-i dau voie să intre în casa mea cu însemne naziste pe el!!!! E casa MEA!, a urlat Andreea.

— Nici nu-i casa ta, e casa mă-tii, care mai mult ca sigur nici nu știe că dai bairame la care te fuți și te droghezi, îi replicase Tedy, calm.

— Dar e mama MEA, prin urmare e și casa MEA!!!!!!!!!!!, urlase nebuna, scoasă din minți.

— Păi, dacă doar asta e problema, descalță-te, Tedy, stai desculț, am propus, vag sarcastică.

Tedy mi-a făcut un semn spre mulțimea de tipi rași, de vârste diferite, din spatele lui.

— Nu, că nebuna cică nu-i lasă nici pe tovarășii mei la chef, mă lămurește.

— Păi dacă toți au însemne naziste!!!!!!!! Şi nici n-au fost invitați!!!!!!!!!!, zbiară uterista.

— Mare căcat, nici eu cu Vicky n-am fost, zice Coco, de lângă mine.

— EXACT!!!!!!!!!!, se pornește tâmpită.

Mă apucă mila pentru Dev, ce naspa că nu-i dau ai lui suficienți bani, de trebuie s-o suporte pe turbata asta... Într-o zi, mi-ar plăcea să jefuiesc cu Tedy o bancă și să-i dau toți banii lui Dev, să-i ajungă toată viața, să nu mai fie nevoie să fută gunoaie.

— Auzi, da' ei cine sunt?, îl întreb pe Tedy.

— Eh, e un tovarăș de-al meu din Anglia, un nazist, ăla care mi-a făcut cadou bocancii. Şi a zis să ieșim la o bere, că a venit în ro cu niște prieteni.

Sunt mai mulți, nu doar ăștia, unii s-au dus la meci, vin și ei încoace, în vreo două ore.

— SUNT MAI MULŢI?!!!!!!!!! țipă Andreea.

— Mai taci în morții mă-tii!, îi zice Andreei Dev, care tăcuse până atunci.

— Poate găsim o soluție! Dacă e prea multă lume, să mergem într-un club, ce naiba, stăm să ne certăm?, face Radu și e așa de cute, cum stă acolo, în curte, puțin speriat și depășit de evenimente.

Dar nu mai e nevoie. Replica dură a lui Dev a trezit pizda de tot, a calmat-o. Intră resemnată în casă și lasă ușa deschisă după ea. Skinhezii lui Tedy dau năvală pe lăzile de bere, care se golesc văzând cu ochii. Fiecare englez iese în curte cu trei, patru sticle în mână, să nu mai facă drumul înapoi la fiecare sfert de oră.

— Cheers!, Zice unu' din ei, mai în vârstă, și-mi întinde o bere.

— Thanks, cheers, îi zic.

Bem la terasa dărâmată a lui Dev, la un moment dat vine ta-su să-și ia niște sticle de vin, o poșircă, dă mâna cu mine, Dev spune că sunt o colegă de liceu, ta-su nu ține minte că m-a mai văzut, ne-a prins o dată în timp ce făceam sex. Pleacă, vin niște vecini ai lui Dev, se bagă în seamă, discută despre o țeavă spartă pe coloană din cauza căreia s-a oprit apa rece, să n-ai, dom'le, ce bea, pe căldura asta, lasă că bem bere, zice Dev, păi da, și copiii?, întreabă un vecin, eh, pe ăia îi trimitem la Mac, da, bună idee, chiar așa, zice vecinul și pleacă.

Îl iau de mână.

Văd că afară începe să se întunece. Ce mult am stat aici și ce mult am băut... A sunat Radu de vreo 12 ori, i-am respins apelul. Ce căcat să-i zic? Încă n-am aflat nimic de Tedy, da, cică ar fi pe la mare, undeva pe o plajă pustie, sunt bine, da, acum sunt cu Dev, tocmai mă duceam să mă fut cu el.

— Hai la tine, îi zic.

11.

Nu reușisem să mă abțin și îi povestisem lui Radu care era faza cu Tedy și ale lui Nazi boots. Într-o dimineață, venise un curier cu o cutie mare, grea, și întrebase dacă e acasă Teodor Marinescu. Evident, nu era, dormea prin vreun șanț sau prin vreun pat străin. În al meu nu era, asta era sigur. Mă rog, sărisem peste partea asta când îi povestisem lui Radu. A luat capra pachetul și, cum în obiceiurile ei căprești nu intra și respectarea intimității copiilor ei, îl deschisese. Răsuflase teribil de ușurată când văzuse că sunt niște ghete inofensive și nu o bombă, cum crezuse la prima vedere. Se pregătea să pună bocancii pe raftul de încălțăminte, când a observat că pe o parte aveau o cruce nazistă și o zvastică mică dedesubt. S-a crizat și a aruncat bocancii în tomberonul din fața casei.

După-amiaza, când a venit Tedy mahmur, a găsit cutia, a întrebat de bocanci, iar capra i-a zis că i-a aruncat "mizeriile naziste". Tedy i-a spart bibeloul preferat și un set de farfurii, ca recompensă, ca să fie chit, după care se dusese și-și recuperase bocancii din gunoi. Nu-i mai spălase, deși puteau a varză, că lumea arunca varză murată în perioada aia. Îmi spusese că sunt cadou de la un amic de-al lui din Marea Britanie. L-am întrebat cum de-i făcea cadouri, și a zis că se masturbase live pentru gagiul ăla, iar omul fusese foarte impresionat, aparent era un gay mai în vârstă. Îi trimisese și bani. Bani din care mă dusese pe mine la filme, pizza, nopțile prin baruri în oraș.

Radu râsese mult timp. Spusese că e absolut imposibil să te plictisești cu mine și cu Tedy.

Englezii treșuiau cumplit casa Andreei, și încă mai veneau, râuri-râuri, zbierând, încălziți de

meci, în timp ce ea se lingea cu Dev pe canapea, părând să nu-i mai pese de nimic din ce era în jur, când Radu mi-a zis că trebuie să se care, că e cam târziu și a doua zi avea ore de dimineață.

L-am condus până în stația de taxiuri. Se făcuse răcoare, îmi era un pic frig cu rochia aia prea subțire și cu părul încă ud, de când făcusem baie în piscină.

— Păi asta e, ne vedem mâine, atunci!, spusese Radu.

S-a întins să mă pupe pe obraz și eu l-am luat în brațe. M-am lipit strâns de el, udându-i tricoul cu părul meu și absorbind toată căldura care ieșea din pielea lui sexy, pe care eram sigură că aveam s-o posed în viitorul foarte apropiat, să fie a mea, să fiu o nenorocită de vampiroaică care fute toți masculii mișto care merită futuți din universul ăsta. În timp ce stăteam așa, lipită de Radu, m-am gândit că el o să plece acum, iar eu voi fi nevoită să mă întorc înăuntru, la petrecerea aia idioată, unde Tedy va fi mult prea beat sau prea spart ca să mă înțeleg cu el, iar Dev va fi ocupat să facă bani călare pe Andreea, și nu-mi va rămâne decât Coco, iar în unele nopți eram atât de sătulă de Coco, de naivitatea și sâcâiala ei, și va trebui să luăm și noi un taxi și să mergem acasă la ea sau la mine, să dormim trist câteva ore, și ambele case sugeau grav, populate de două triste care își înșelau soții cu niște papagali caraghioși, și nu, nu voiam să fiu nici înăuntru, la party, nici acasă la Coco, și cu atât mai puțin acasă la mine, la capră, bleah, voiam să fiu doar în brațele unui tip căruia îi pasă.

— Ia-mă cu tine, i-am zis și mi s-a părut că vocea îmi suna străină.

Ne-am urcat împreună în taxi, în spate, iar Radu i-a dat șoferului adresa lui.

Camera lui Dev e așa cum o țin minte. N-am mai fost de mult aici. Singurul lucru care a apărut

nou sunt niște fotografii cu Victoria, alături de Dev. Victoria e mai micuț în ele, nu e chiar ursoșenia care m-a așteptat azi în gară, iar Dev poartă pe cap o caschetă militară, kaki, o cămașă tot kaki, descheiată, și e fucking gorgeous, aproape la fel de hot ca în realitate.

Mă așez pe pat și-i zâmbesc, în timp ce Dev caută pe laptop compilația pe care o făcuse pentru mine, piesele mele preferate.

— Auzi, da' noi, dacă suntem psihopați, de ce nu înecăm pisici, de ce nu strângem de gât pui de cățel?, îl întrebasem pe Tedy în după-amiaza aia de sfârșit de mai, când bâjbâiam printre casele dărâmate de pe la Gara de Nord, căutând un bou care să ne vândă niște chestii de tras pe nas, și ne jucam cu niște pui de pisică absolut superbi, găsiți printre ruine.

Tedy se amuzase pe seama întrebării mele.

— Fiindcă ăia care chinuie și omoară animale sunt psihopații lame, ăia proști, ca-n filme. Ăia frustrați, care urăsc tot ce trăiește, fără discernământ. Ce să avem noi cu animăluțele?, întrebase Tedy, în timp ce un pui de mâță îl lingea pe față. Pe mine mă deranjează doar oamenii, prostia lor. Uite astea ce deștepte sunt!

M-am gândit că are dreptate.

— Ce mi-ar plăcea să luăm și noi un pisicuț acasă, i-am zis. Vrei?! Vrei, vrei?!

— Nțț, răspunsese Tedy. Nu vezi că se iubesc și le place împreună?... Dacă ar veni un extraterestru la noi și ar zice: ia uite ce fetiță drăguță, ce blonduță și minionă și cârnă e, ia s-o iau acasă! Şi te-ar lua de lângă mine? Să nu ne mai găsim niciodată prin lume?

— Doamne ferește!, zisesem, și-mi dădusem seama că era cel mai înfiorător lucru pe care mi-l spusese Tedy vreodată.

Şi pielea lui Dev e așa cum o țin minte. Mai albă decât a lui Radu, mai catifelată. Îi ling adâncitura din mijlocul spatelui, de la ceafă până

deasupra pentagramei tatuate pe fundul perfect, pe care îl mușc minute în șir, în timp ce Dev se apleacă să caute un prezervativ. Mă trântește pe burtă și intră în mine brutal, așa cum am făcut-o încă de prima dată. Mă trage de păr și sunt câteva clipe perfecte, pline, complete, în care nu mă gândesc la nimic, în care știu că sunt cu Dev și atât, și în care chestia asta îmi ajunge.

Fumăm, goi, trântiți pe spate, și mi se pare că suntem o scenă dintr-un film snob, din ăla european, ciudățel, care ia premii. Ta-su lui Dev cântă o manea în bucătărie și din când în când urlă la Victoria, care zgârie ușa de la camera lui Dev: "Futu-ți nația ta de câine, Pastele mă-tii astăzi și mâine, cine te-o mai fi inventat și pe tine, lua-i-aș morții-n pulă!!!". Dev râde. Îmi dă părul la o parte de pe față.

— Ești atât de frumoasă, zice Dev. Perfectă. Cea mai perfectă. Dureros de perfectă.

Îi iau jointul din mână și nu i-l mai dau. Am chef să mă fac un pic pulbere.

— Mă întreb cum am fi fost dacă Tedy n-ar fi existat niciodată, zice Dev și, cumva, îmi dau seama că nu își dorea neapărat să zică asta cu voce tare.

— Mai normali, îi zic. Scârboși.

— Tu n-ai putea fi niciodată normală, spune Dev, cât se poate de serios.

Mda, asta îmi zisese și Tedy. Când vorbisem cu el ultima dată. În dimineața aia, la locul nostru, cu doar câteva ore înainte să plec cu Radu în tabără. În timp ce razele soarelui care răsărea i se încâlceau în păr și-i luminau jumătate de față.

Și, de fapt, nu aia fusese ultima dată când vorbisem cu el. Mă mai sunase Tedy o dată, chiar în ziua în care se întâmplase nebunia, foarte de dimineață. Mă trezisem brusc și mă uitasem să văd cine mă sună, îmi trecuse prin cap că e capra și aveam de gând mai târziu să-i dau un SMS în care s-o înjur, să-i zic să nu mă mai trezească la ore din

alea, în morții mă-sii, că am făcut sex până dimineața și-mi era somn. Am văzut însă că era Tedy și am răspuns, cu ochii lipiți. Mă întrebase ce fac, daca sunt bine, ce face Radu. Îi spusesem că e totul ok, dar că ar fi fost mai fan dacă ar fi venit și el de la început cu noi. Tedy îmi zisese că mă iubește doar pe mine din toată lumea și că i-ar fi plăcut să fim gemeni siamezi. Şi că, uneori, când sunt plecată, i se întâmplă să uite cine e el.

Ar fi trebuit să-mi dea de gândit. Uneori, eram atât, dar atât de proastă.

— Auzi, Dev... Coco a fost și ea cu voi, înainte ca Tedy să meargă la școală și să-i dea foc?

— Hm, da, de ce?

— Foarte bine. Atunci Coco o să-mi spună tot ce nu vrei tu să-mi spui.

— Să-ți spună Coco, n-are decât!, zice Dev, și pare dintr-o dată nervos, sictirit.

De parcă nu și-ar mai dori la fel de mult să fiu acolo, cu el.

— Cu Coco nu te fuți, zice el.

— What the fuck? Vrei să mă fut cu Coco?

— NU! Ești idioată, nu pricepi nimic. Nu știu cum poți fi și idioată și genială în același timp, pula mea. Ideea e că te fuți cu mine, nu cu ea, tu ești cu mine și de aia nu vreau să influențez cu nimic relația ta cu Tedy. Pentru că n-ar fi corect, pricepi?! Pentru că eu și cu tine suntem un cuplu, iar tu și cu Tedy sunteți un alt cuplu, pricepi?!, urlă Dev la mine.

Mă enervez, mă ridic de pe pat și încep să mă îmbrac.

— Idiot ești tu cu vaca țicnită de mă-ta! Tedy e fratele meu, boule. Da, mă fut cu el, mă fut cu multă lume, dar asta e doar foarte puțin din tot ce înseamnă pentru mine Tedy, dobitocule. Şi ideea e că dacă mă poți ajuta să fac ceva pentru Tedy... Dacă, dacă... În loc să te apuce gelozia, de parcă ai fi o pulă proastă dintr-o telenovelă... lasă-mă dracului în pace, nu mai pune mâna pe mine, că-ți

scot ochii, țip și eu la Dev, și scot cutterul meu fără să mai stau pe gânduri.

Dar, firește, n-aș putea să-l rănesc vreodată pe Dev, pentru că pe Dev îl iubesc. Mi-l smulge din mână, îl aruncă într-un colț al camerei și mă trântește pe pat. Prima dată n-a fost nimic, când terminăm acum am numai vânătăi pe corp. Şi trei orgasme. Sunt epuizată, dar în același timp am și senzația că tocmai m-am dat jos dintr-un rollercoaster care m-a învârtit până când mi-a spălat un pic creierii. Din bucătărie se aude ta-su lui Dev, vorbind singur: "Da' ce se face acolo, unde pula mea, ce ați zis, băăă?".

— Marfă să bei vin cu votcă, scutești o grămadă de bani, râde Dev.

— Așa-i. Ar trebui să mai diversificăm și noi, zic.

Râdem și ne dăm seama că e totul iarăși ok. Nu, nu ca atunci când iei un vas spart și-l lipești la loc. Ca atunci când vine cineva, un necunoscut, și-ți face cadou un alt vas, mai frumos decât ăla spart.

— Iartă-mă, zice Dev.

— Şi tu, îi zic. Dar știi că Tedy e cea mai importantă ființă din lume pentru mine;.

— E și prietenul meu. Şi am zis toate chestiile astea pentru că te iubesc.

Îl mai sărut pe Dev vreo jumătate de oră, mai bem, îl mângâi pe Victoria, după care mă încalț și mă îndrept spre ușă.

— Săru-mâna, domnișoară, face ta-su, din bucătărie. Cine sunteți?, mă întreabă și sughite.

— Las', tată, n-ai tu treabă, îl liniștește Dev și trage ușa la bucătărie, închizându-l înăuntru. Vrei să te duc eu undeva?

— Nu, îi zic, și-l pup.

— Să mă suni cum îl găsești pe Tedy, zice.

Mi-e greu să mă smulg de lângă buzele lui Dev, și pielea lui caldă, și de lângă imaginea asta de tip perfect, îmbrăcat doar cu o pereche de blugi sfârșiați, în picioarele goale.

Cobor, totuși, într-un final, și sar în primul taxi pe care-l văd lângă blocul lui.

Dau adresa lui Coco.

Intrasem tiptil în camera lui Radu, încercând să nu facem zgomot, pentru că alături dormeau părinții lui. Mi-a explicat că abia așteaptă ziua în care se va muta singur, dar că pentru moment, din salariul lui de prof, mai are până sa-și permită asta. M-am împiedicat de ceva metalic, și am făcut zgomot; Radu mi-a explicat că era vasul din care bea apă Miau, pisoiul maică-sii. A deschis ușa camerei și a aprins lumina.

Era fain. Avea postere pe pereți, cu diferite trupe, și un steag englezesc – arăta ca și cum ar fi fost camera oricăruia din noi, a mea, a lui Tedy, a lui Dev sau a lui Coco. Adică a cuiva de vârsta noastră. Era o harababură totală, ba într-un colț, printre țigări și sticle goale, am văzut și niște rămășițe de jointuri, și poate că încă de atunci mi-a trecut prin minte că e ceva la Radu care nu se leagă, că poate există vreun secret întunecat dincolo de poza asta de tip serios și un pic timid. Mi-a adus un uscător de păr și am încercat să fac cât mai puțin zgomot cu el. S-a așezat pe pat, lângă mine, și mi-a răsfirat șuvițele, ca să se usuce mai repede. Era mișto să se joace cu părul meu. Am tors ca o pisică.

L-am întrebat dacă îi e somn. A zis că nu, dar că ar trebui totuși să doarmă un pic, fiindcă a doua zi avea ore de dimineață. Şi eu am, i-am zis, și am zâmbit amândoi, pentru că știam că eu pot veni oricât de praștie la școală, nimeni n-avea să se supere. Poate nici măcar să observe.

I-am propus să-mi citească ceva, orice, ceva ce îi plăcea lui. Mi-a citit câteva poezii dintr-un volum de Bukowski. Am reținut una din ele și l-am rugat să mi-o mai citească o dată. Era vorba despre un puști care, când era mic, ajunge să admire un vecin, un tânăr, a cărui viață îi pare perfectă; dar

părinții îi interzic să îl viziteze, așa că merge la el pe ascuns. Îi admiră ochii, statura, femeile care vin și pleacă, bazinul cu pești. Până într-o zi, când totul ia foc, și rămân doar ruine și pești morți, iar copilul este convins că părinții lui au pus focul, pentru că acel bărbat era mult prea perfect ca să existe. Şi ei nu puteau permite să existe ceva perfect. Şi puștiul descoperă că tot ce e frumos și diferit și puternic trebuie ucis, pentru ca lumea să se simtă mai bine cu ea însăși, cu urâțenia ei. Să se simtă specială în banalitatea ei hidoasă. L-am rugat pe Radu să mi-o mai citească o dată și a treia oară i-am învățat finalul.

and we were afraid then
that all throughout our lives
things like that would happen,
that nobody wanted anybody to be
strong and beautiful like that,
that others would never allow it,
and that many people would have
to die.

După aia a zis că el o să doarmă pe podea și eu am râs, am râs în hohote, până când Radu mi-a pus un deget pe buze ca să nu-i trezesc părinții cu râsul meu, iar eu i-am zis că ok, să doarmă pe jos, dar atunci voi dormi și eu pe jos, pentru că nu am bătut atâta drum până acolo ca să nu mă țină cineva în brațe.

12.

Când m-am trezit, Radu era în bucătărie, făcea cafea. Ai lui plecaseră la muncă. Pe pernă, lipit de capul meu, dormea Miau, pisica. Mi-am dat seama că port o cămașă străină, a lui, și mi-am amintit cum mă îmbrăcasem cu ea.

Îl convinsesem să dormim până la urma în pat, împreună, nu pe jos. Mă săturasem de rochia incomodă și nici nu-mi trecea prin cap s-o mai port și în somn, așa că-l întrebasem dacă-mi poate împrumuta un tricou de-al lui. A găsit o cămașă în carouri, alb și gri cu negru. Era atât de mișto și mirosea a Radu, diferit de cum miroseau cămășile pe care le împrumutam de la Dev și Tedy. În timp ce Radu așeza o pernă, mi-am tras rochia peste cap. Nu mă mai obosisem să-mi recuperez chiloții după partida de sex cu Dev de lângă trandafirii Andreei, așa că mă vedea acum pentru a doua oară în aceeași seară complet goală. S-a fâstâcit iar, și eu am râs. Pe urmă am îmbrăcat cămașa, am încheiat un singur nasture, în dreptul taliei, m-am urcat în pat, i-am pus mâinile în jurul meu și am adormit.

Am călcat iarăși în strâchini, mai exact în castronul pisicii, când m-am dat jos din pat. Radu arăta aproape ca la școală – acum, în lumina dimineții, cu mintea ceva mai limpede, mi se părea un pic prea serios, așa cum turna cafea în cești. Dar mi-a zâmbit, și când zâmbea părea aproape de vârsta noastră.

M-a întrebat dacă vreau cafeaua cu lapte. I-am zis că da, mult lapte. Am băut cafeaua, am râs, am vorbit, Radu era în continuare fâstâcit. I-am atras atenția să nu întârzie la ore. M-a întrebat dacă vin și eu la școală și am propus să mergem împreună – a treia lui oră era cu clasa mea. A

glumit pe tema eseului, că n-am scris despre cartea mea preferată, dar că era ca și cum îmi făcusem tema la petrecere, când îi povestisem ce cred despre cărți. I-am zis că o să fac eseul în pauza de dinainte de engleză, așa cum făceam 90 la sută din teme, atunci când mă oboseam să le iau în serios. Problema era însă cu ce căcat să mă îmbrac. Dacă veneam cu rochia de la petrecere, mă dădeau afară din liceu pe termen nedeterminat. Dacă rămâneam cu cămașa lui pe mine, mi-ar fi trebuit niște blugi. Ne-am întors în camera lui și Radu a zis să-mi aleg orice din șifonier. Era atât de porno ideea că aveam să merg la școală purtând hainele profului, iar la ora de english el avea să-și recunoască țoalele, dar să fie secretul nostru, pentru că nimeni dintre colegi sau profi nu i le știa încă.

Am ales o pereche de blugi albastru deschis, cei mai skinny pe care i-am găsit. Am asortat ținuta unisex cu o șapcă neagra, pe lângă care mi-am scos neglijent câteva șuvițe blonde. Noroc că mai aveam în rucsac ruj, tuș și rimei... În trei, patru minute am fost gata cu totul.

— Ești gata?!, s-a șocat Radu.

— Păi, da, în general mă schimb repede. Viața e scurtă ca o partidă de sex cu un octogenar, i-am zis.

— Fosta mea prietenă avea nevoie de patru ore, pe puțin.

— Mda, păi, eu n-am două doctorate, i-am răspuns și am râs amândoi cu poftă.

Pe drumul spre școală, în autobuz, am stat la o oarecare distanță unul de altul, pentru că prinsesem aglomerația de babe și moși, care se băgaseră între noi, așa că n-am mai făcut eforturi să ne apropiem; oricâte coate am fi dat, de fapt nici n-am fi reușit. Ne priveam pe lângă papornițele și șuncile babelor, și pe lângă subțiorile păroase și transpirate ale moșilor, ne zâmbeam și îmi imaginam cum ar fi să-l văd acum pentru prima dată. Oare ce replici aș fi folosit ca să-l agăț?

Aiurea, eu nu foloseam niciodată replici. Spuneam fix ce-mi treceam prin minte. Şi îmi ieșea întotdeauna.

Deși eram în întârziere, mi se făcuse brusc poftă de înghețată, și i-am zis să ne oprim la un chioșc, să luăm. Mi-a luat doar mie. Ne-am așezat pe gardul din fața școlii și am mâncat-o, și am mai vorbit una, alta, mai mult am glumit, și când n-am putut să termin înghețata i-am dat-o lui, dar deja se cam topise și i-a curs pe mână, pe pantaloni și pe bocanci. I-am luat un deget și l-am băgat în gură și l-am supt, făcând și cerculeţe în jurul lui cu limba. Mă privea foarte atent și se chinuia să-și găsească o poziție mai confortabilă pe gard, în timp ce eu am trecut la alt deget.

— Fuck, a zis Radu, aruncându-mi cea mai amețitoare privire de până atunci.

— It's just ice-cream, am zis eu.

Am intrat împreună în școală, pe ușa profesorilor, și poate că aia a fost prima noastră greșeală, nu știu, poate că de atunci, deși nu se întâmplase mare lucru între noi, ar fi trebuit să fim mai atenți la bârfele din jurul nostru. Să fi avut mai multă grijă de Radu, așa cum ar fi fost de altfel cazul să am mai multă grijă de toți tipii care contau din viața mea. Dar nu, noi am intrat veseli, râzând, țopăind, ba chiar în fața cancelariei i-am aranjat și părul, care îi stătea răvășit, și l-am pupat pe obraz, sub ochii a patru toante de profe care ieșeau înțepate, cu cataloagele în brațe.

Poate dacă am fi intrat pe ușa elevilor, toată lumea ar fi presupus că ne-am întâlnit în curte. Dacă nu l-aș fi pupat pe obraz... Dacă în loc să-i aranjez părul, i-aș fi făcut cu mâna și atât, și i-aș fi zis "see you in class"...

Dar asta e, acum. Nu fusese o singură greșeală, oricum. Fusese doar prima. Prima dintr-un lung șir, care eram sigură că aveau să ducă la ceva destul de naşpa, poate pentru amândoi, dar asta făcea aventura și mai palpitantă. Poate nici nu

fusese prima – prima fusese când stătusem la bere, eu, Radu și Tedy, chiar sub nasul profilor.

Coco văzuse și ea toată scena.

— Vaaaai!!! Ați făcut sex!, țipase ea, fericită.

— Nu, îi zisesem eu.

Dăduse din cap, neîncrezătoare.

— Vaaaai, ți-a dat hainele lui!!! Sunt blugii lui Radu, nu?, urlase Coco, în mijlocul clasei, până când îi făcusem semn să tacă, să nu audă și ăia de la etaj, că ăia de la parter oricum auziseră.

Coco, nemulțumită că îi tăiasem entuziasmul, s-a apucat să mâzgălească ceva pe bancă.

— Scuze, nu m-am gândit. Da' de ce să nu știe toată lumea, ia mai dă-i în pula mea, e așa frumos că sunteți împreună!!! A, mda, poate e mai bine să nu știe, din cauză că tu ești eleva lui, nu, de asta? Hm, da' ce prostie! A, și că n-are voie să facă sex cu minore? Ce tâmpenie... ce înapoiați, comentase Coco, lipsită complet de empatie față de legile sistemului de învățământ românesc.

În pauza de dinaintea orei de engleză, am scris o pagină despre Lolita și de ce nu mi-a plăcut cartea aia.

Şi, pe urmă, în ora următoare, de după engleză, nu mai știu exact cum și pornind de la ce, în timp ce mă uitam pe geam la niște copii care se jucau împingând un cauciuc dezumflat, mi-am amintit cum făcusem prima dată sex cu Tedy.

Era cam la 4-5 luni după întâmplare, întâmplarea cu Î mare, pe vremea aia. Era tot undeva prin mai-iunie, la fel ca în dimineața în care îmi aminteam totul, stând în bancă, lângă Coco, și mâzgălind prin caietul de engleză unde era compunerea cu Lolita.

Nu știu cât de mult îmi mai aminteam întâmplarea, cât de des mă gândeam la ea și în ce fel o (mai) lăsam să mă afecteze. Logic, de uitat n-o puteam uita. Îmi sfărâmase pe moment lumea și fusesem obligată, apoi, s-o reconstruiesc singură,

s-o iau de la capăt. Ceea ce nu fusese un lucru rău, dar nici meritul întâmplării în sine. Cu siguranță și dacă n-ar fi fost ea, la un moment dat tot m-aș fi apucat să reanalizez totul, să iau fiecare persoană din jurul meu și s-o evaluez, să-mi dau seama dacă îmi place sau nu, dacă merită ținută lângă mine sau nu; și fără întâmplare, m-aș fi apucat să critic rahaturile pe care le gândeau cei din jur, în special capra sau șobolanul. Şi dacă nu aș fi fost violată, tot m-aș fi gândit la chestiile care îmi plac și la alea pe care le detest, și aș fi înțeles mai devreme sau mai târziu de ce urăsc așa mult prostia, ipocrizia, superficialitatea, morala cretină. Şi fără întâmplare, tot mi-aș fi construit valori personale, atât de diferite de ale turmei, încât oamenii se simțeau îndreptățiți să ne numească pe mine și pe Tedy nebuni, psihopați și antisociali. Pentru că, într-un fel, chiar eram. Şi fără ea, tot m-aș fi revoltat, aș fi căutat soluții, aș fi distrus lucruri ca să văd suprafețe curate pe care se poate pune altceva în loc. Aș fi făcut oricum toate astea. Se chema adolescență.

Petreceam mult timp cu frate-miu. Aia a fost perioada în care ne-am apropiat cel mai mult. Întotdeauna făcusem lucruri împreună, dar, în primăvara aia, Tedy fusese cel mai altruist: făceam numai ce-mi plăcea mie, ascultam muzica mea, mergeam în locurile mele. Până atunci, era mai mult ca și cum eu m-aș fi ținut după el, așa cum orice copil se ține după frații lui mai mari, devenind uneori agasant. Apoi lucrurile se schimbaseră și el nu se mai comporta cu mine ca și cum aș fi fost un țânc – făceam toate belelele împreună, ajunsesem spaima cartierului, eram invincibili fiindcă eram deștepți și ne acopeream unul pe celălalt. Acum, când știu toată povestea, cu Johnny și tot restul, îmi pot imagina că Tedy avea un plus de afecțiune care venea din vinovăția simțită de el, că avusese un rol în nenorocita aia de întâmplare. Sau poate că nu. Poate că, pur și

simplu, eu creșteam și deveneam așa cum își dorea Tedy să fie sora lui.

În primăvara aia, Tedy avea 14 ani și două iubite.

Plecasem de la ore devreme, fiindcă era ziua unui coleg de la Tedy din clasă. Ne dusesem la o bodegă prin centru, cu tot cu iubitele lui Tedy și cu câțiva mai mari, care luau de la bar alcoolul și ni-l aduceau la masă, ei părând, așa, mai apropiați de 18 ani, deși aveau vreo 16. Ne înghesuisem la o masă și băusem, băusem o grămadă, și mai veniseră și alții și tot trăsesem scaunele de la alte mese ca să încăpem, până venise o caprină pe toculețe cui și zisese să nu mai dezmembrăm mobilierul, că poate vor și alții să stea la bodegă și să consume. Tedy era cât pe ce să sară la bătaie, să-i spargă o sticlă în cap. Așa era el, mai rebel pe atunci. Până la urmă, ne înghesuisem și mai mult, și fusese nevoie să mă urc cu un picior și jumate de fund pe Tedy, care stătea lângă mine, ca să-i mai fac loc unuia la masă. Mai băusem, se mai strânseseră vreo opt, semn că sărbătoritul era foarte popular, până la urmă, deși eu atunci îl vedeam pentru prima dată, chit că mergeam la aceeași școală. Până la urmă, Tedy fusese nevoit să mă ia cu totul în brațe, ca să încapă ăia. Una dintre pizdele cu care umbla Tedy se revoltase că mă ține pe mine în brațe și nu pe ea, dar Tedy i-o tăiase repede, zicându-i că suge pula. Cum stăteam așa, în brațele lui, la un moment dat, probabil plictisit, Tedy și-a băgat o mână pe sub bluza mea și a început să mă mângâie pe spate. Își plimba degetele în rotocoale pe spatele meu gol și asta mi-a provocat o mulțime de senzații, m-a adus în trecut, pe când eram mici și așteptam în serile de toamnă să scoată capra o prăjitură din cuptor, sau pe când ne trăgeam de mâini și ne dărâmam pe covor unul pe altul, încercând fără succes să împodobim bradul, în seara de Ajun, până cădeam cu brad cu tot și trebuia s-o ia capra de la capăt, cu

ce mai rămăsese din pom. Cum fusese, dintotdeauna, singura persoană din lume pentru care îmi făcusem griji, atunci când intram în bucluc. Cum îmi zâmbea, cu părul așa, un pic emo, căzut pe moacă, și cum mă gândisem mereu că Tedy e cea mai puternică și neînfricată creatură din lume. Şi atunci, în timp ce se juca cu degetele pe spatele meu, iar mie mi se întăreau sfârcurile, fără să-mi dau seama exact ce fac, m-am întors și l-am sărutat lung și, probabil, în cel mai sincer și afectuos fel în care sărutasem vreodată pe cineva. Tedy mi-a răspuns la sărut câteva minute lungi, niște minute superbe, apoi m-a răsturnat peste spătarul băncii și mi-a băgat limba adânc, în timp ce mă ținea de ceafă cu o mână, iar ailaltă ajunsese acum pe sânii mei. Mă dureau sfârcurile mult prea întărite și simțeam că mă ud tot mai tare, cu corpul lui atât de strâns lipit de al meu. Probabil că sărbătoritul și gașca au crezut că suntem foarte beți și n-au comentat, cu excepția pizdelor lui Tedy, dar și alea au tăcut repede, intimidate. Pe urmă, Tedy mi-a dat drumul, dar a continuat să mă țină pe jumătate în brațe, cât timp am mai băut. Mă făcusem muci și mă dusesem să vomit, la budă. Coco nu fusese la balamucul ăla, habar n-am de ce, nu mai reușesc să-mi amintesc, probabil era pedepsită, și îi regretam absența, pentru că ea avea obiceiul să-mi țină părul în timp ce vomitam. Mă rog, și am vomitat în două ture, m-am spălat pe față și am ieșit din budă ca să mă întorc la masă, dar am dat nas în nas cu Tedy, care venea să se pișe. Oricât de praf aș fi fost, eram în continuare foarte excitată, așa că am sărit pe el și ne-am lins un pic timid, după care Tedy m-a îmbrâncit în peretele holului care ducea la budă și mi-a băgat degetele în chiloți, mișcându-le într-un fel care mă făcea să nu prea mai pot să mă țin pe picioare, în același ritm cu limba care o mângâia pe a mea. Am făcut asta destul de mult timp, unii treceau spre budă, dar îi vedeam ca prin ceață, eram doar eu și

Tedy și voiam să îl simt înăuntrul meu chiar acolo, atunci. Tedy însă s-a desprins de mine și a zis că o să continuăm acasă.

M-am întors pe mai multe cărări la masă, șocată de cât de excitată puteam fi, și a fost probabil prima dată când am insistat să plecăm mai devreme dintr-un loc în care se bea pe rupte. Deși borâsem, am continuat să beau, până m-am făcut muci și mai tare. Tedy, acum așezat de partea cealaltă a mesei, îmi zâmbea așa în felul lui inconfundabil, un pic absent, cu privirea departe, dar care te și făcea să tremuri. Am plecat după vreo jumătate de oră, cu pizdele lui Tedy agățate de noi, de care am scăpat cu greu, urcându-le în taxi. Tedy nu s-a pupat cu niciuna când s-a despărțit, doar le-a dat câte o palmă la fund.

În taxi, ne-am sărutat, i-am descheiat blugii și am vrut să i-o iau în gură, dar mi-am dat seama că s-ar fi crizat boșorogul care conducea și poate ne-ar fi dat jos și ar fi trebuit să așteptăm un altul, așa că doar i-am oferit un început de labă. Mai făcusem multe chestii erotice cu Tedy. Aveam senzația că le făcusem dintotdeauna, dar erau mereu în joacă, ca un fel de inițiere a mea în lumea celor de vârsta lui. Atunci, în noaptea aia, totul fusese diferit. Îl văzusem pe Tedy ca pe un iubit, ca pe un tip absolut sublim, care îți taie răsuflarea, iar faptul că era și fratele meu devenise ceva secundar, un fel de bonus. Era un tip bestial pe care îl puteam avea mai mult timp în preajmă, fiindcă-mi era frate. Nu m-am gândit nici pentru o secundă că asta ar trebui să mă oprească să fac sex cu el. Adică, what the fuck, era un bonus, nu un impediment.

Eram singuri acasă și ne-am fi putut întoarce din oraș fix la ce oră ni s-ar fi sculat nouă, dar cred că aia a fost una dintre singurele seri în care nu ne-a părut rău că n-am mai stat. Tedy începuse să-și facă de lucru prin bucătărie, în timp ce-l așteptam în camera lui, îmbrăcată și încălțată, cocoțată în

mijlocul patului. Când s-a întors, cu o sticlă de vin, a început să-mi explice de ce îl scârbește felul în care oamenii, în special românii, se lasă atât de ușor manipulați. Că sunt manipulați de orice și oricine, de la politicieni până la firme care produc pastă de dinți, și că oamenii pun botul ca și cum ar fi ultimii retardați, iar asta n-are cum să nu te facă incredibil de trist, pentru că arăta că rasa umană e ca un robot defect, un mare robot, prost ca o cizmă, care fuge după cum bate vântul, speriată de bombe. Şi că oamenii sunt atât de proști încât, dacă ai îmbrăca un căcat mare și gros într-o rochie roz, de pițipoancă, și le-ai pune pe fundal niște versuri dance idioate cântate de o voce feminină, ei ar adora căcatul mare și gros, convinși că el cântă, și l-ar slăvi, și-ar dori să-l fută și i-ar face fan club.

Îmi plăcea ce-mi spunea, era cel mai genial tip din lume, dar simțeam cum mi se topesc labiile și mi se scurg prin chiloți.

— Fute-mă, i-am zis.

Şi Tedy s-a conformat, așa cum probabil orice frate mai mare, la un moment dat, nu poate refuza capriciile surioarei răsfățate.

Vorba vine. Şi Tedy vrusese s-o facă la fel de mult ca și mine.

Şi fusese perfect.

Probabil că imediat după asta am adormit, fiindcă îmi aminteam cel mai bine dimineața de după, când capra intrase în camera lui și trăsese perdelele, ca să ne bată soarele în cap, și ne zisese că hai, e târziu, întârziem la școală. Mă văzuse în brațele lui Tedy și comentase că "Vicky, ți-am zis să dormi la tine în cameră, nu se mai poate așa, sunteți mari de acuma!", și deschisesem ochii cu greu, fiindcă îmi exploda capul de durere și totul se învârtea cu mine, iar Tedy îmi mângâiase părul, apoi buzele umflate de mușcături, și-mi spusese că sunt o vulpe care doarme sub lume, într-o vizuină, acolo, și din când în când scoate botul ca să mai

miroasă, să vadă dacă s-a schimbat ceva. Şi că, de fiecare dată când apare botul vulpii, lumea e dintr-o dată un loc frumos, în care merită să trăiești.

13.

La câteva zile după ce dormisem la Radu, m-a așteptat să ies de la ore. Stătea la ieșirea elevilor, pe trepte, și fuma. Când m-a văzut, mi-a făcut un semn cu mâna. Eram cu Coco și, evident, a venit și ea cu mine, să nu scape ocazia – era foarte curioasă să vadă cum ne comportăm împreună, ea fiind sigură că o mint și că de fapt eram încă de la petrecerea Andreei iubiți.

— Cumva v-a ținut după ore? Că mi s-a lipit curul de scară, a zis el, zâmbindu-mi cu un fel de optimism pe care în general nu-l aveau oamenii din jurul meu, oricât de aparent luminoase ar fi fost și zâmbetele lor.

Radu avea o anumită inocență, care era a lui și numai a lui, și pe care aveam s-o descopăr la el și mai târziu, în ciuda a tot ce avea să-mi povestească despre trecutul lui. Nimic din ce se întâmplase în viața lui nu reușise să învingă asta, inocența și optimismul, felul în care credea cu tărie că toate aveau să fie bine, la final.

— Vai, domnu' profesor, ați zis un cuvânt urât! Auzi, cur. Se zice posterior, așa e decent, glumise Coco și-l lovise în glumă peste mână.

Probabil că, dacă ne-ar fi văzut directoarea acum, trăgându-ne așa de șireturi, ar fi căzut pe spate instant, răpusă de un atac nemilos de cord.

— Se mai întâmplă, comentase el.

— Păi, dacă aveți treabă cu Vic, vă las atunci, spusese ea, făcând spre mine un început de semn obscen, cu limba băgată printre două degete depărtate.

— Coco Pavel, ți-am zis că-mi poți spune Radu și atât, fără dumneavoastră și domn profesor, mai ales acum, când am terminat programul de predat pe ziua de azi, o încurajase el.

— Nu-i mai zi Coco Pavel, că mă cac pe mine de râs, i-am zis.

— Da, fată, bineeee, râzi de numele meu, dă-te-n pula mea, râsese Coco și se îndepărtase, lăsându-ne în sfârșit singuri.

— Vrei să mergem undeva să vorbim?, mă întrebase el.

Aș fi, putut să aleg o terasă sau un parc. Aș fi putut să-l duc la mine acasă, cum îl duceam pe Dev. Ne-am fi putut strecura înapoi în școală, să găsim un loc retras. Ne-am fi putut plimba pe străzi, până se întuneca. Am fi putut merge într-o bodegă, într-un club, la cineva acasă. Oriunde. În loc de asta, habar n-am exact de ce, am hotărât să-l duc în locul care era al meu și al lui Tedy.

Nu întrebase ce era cu locul ăla. Dar îi plăcuse.

Cumpărasem ciocolată și fursecuri și le mâncam fericiți, fără să mă gândesc de ce Radu îmi propusese să mergem undeva să vorbim. Îmi imaginam că vrea doar să piardă vremea cu mine, să mai asculte cugetările mele mai inteligente decât ale fostei lui, aia cu două doctorate.

— Știi că n-o să putem fi decât prieteni, ok? Oricât mi-aș dori și altceva, zisese el, luându-mă prin surprindere, în timp ce-mi îndesam trei fursecuri delicioase în bot.

Bietul om... deci chiar avea lucruri să-mi spună, care-i stăteau pe creier.

— E ok, i-am zis eu.

— E aiurea, a zis el.

— Ei, nici chiar așa, am comentat, și l-am murdărit de ciocolată topită pe față, făcându-i o jumătate de mustață.

— Mi-ar fi plăcut să nu vin să predau la voi și totuși să te cunosc. Crezi că ar fi fost șanse să ne întâlnim altfel, pe undeva?, mă întrebase el.

Şi stătusem să fac un exercițiu de fantezii erotice și să-i povestesc lui Radu unde în altă parte decât la școală ne-am fi putut întâlni și ce i-aș fi

făcut. Păstrasem, totuși, discuția în limitele decenței, adică nu-i dădusem multe detalii.

După asta, pe când terminam fursecurile, tam-nesam, l-am întrebat care e cea mai dark chestie care i se întâmplase vreodată.

Şi a început să-mi povestească.

Şi mai cred și azi că locul nostru, al meu și al lui Tedy, a avut efectul asta – că în oricare altă parte, Radu n-ar fi îndrăznit să-mi povestească lucrurile alea. Locul făcea chestia asta. Te ajuta să vorbești despre ceea ce te durea fără să ți se pară că e ceva ridicol în a fi vulnerabil și gol. Sau rușinos, sau degradant. Era doar perfect să fii sincer cu tine. Așa făcuse locul până atunci, ce-i drept doar pentru mine și Tedy, pentru că doar noi doi veneam acolo. Închideai o ușă, ca să mergi mai departe.

Era mic, avea 8 ani și venea de la școală. Mă-sa, care era foarte speriată de tot ce vedea la știri, în special la alea de la ora 5, și care făcea mereu crize când întârzia și un sfert de oră și ea nu știa unde este, fusese de părere să facă școala cât mai aproape de casă, la două străzi distanță. Dacă vreodată nu putem noi să-l ducem, să poată veni singur, în siguranță, zisese ea, și-l dusese la școala pe toată durata clasei întâi; îl dusese și-l așteptase, după ore. Atunci însă era deja în clasa a doua și îi interzisese să mai vină, că se jena să fie mereu însoțit, de parcă ar fi fost handicapat. Maică-sa, însă, pentru că nu putea să stea liniștită până nu ajungea el acasă, ieșea la ora fixă la care se suna de ultima oră în balcon și se uita după el, să-l vadă apărând după colțul străzii.

Așa făcuse și în după-amiaza aia. Își pusese părul pe moațe, fiindcă după ora 5 aștepta niște rude în vizită, și își acoperise capul cu un batic. Ieșise în balcon și se uitase după Radu, tocmai la fix ca să-l vadă dând colțul străzii spre casă, apoi fiind luat pe sus de un individ masiv, îmbrăcat în

negru, băgat într-o mașină și dispărând în goană din câmpul ei vizual.

Evident, se crizase, anunțase poliția, lăsase totul baltă și încercase să-l caute, dar fără succes.

Lipsise zece zile.

Îmi aprinsesem o țigară și-l privisem altfel decât până atunci. Brusc, înțelegeam ce nu se lega în apariția lui, în gesturi, în tot ce făcea; brusc, se umpleau toate golurile, sau cel puțin așa am crezut. Așteptasem cu nerăbdare continuarea poveștii.

Nici acum, după 15 ani, Radu nu știa exact de ce-l alesese pe el bărbatul, dacă avea vreun criteriu după care răpea copii, întotdeauna băieți. Dacă îl observase cu mult înainte să ia decizia de a-l sălta și a fugi cu el. Dacă era o persoană care făcea planuri diabolice sau care acționa sub impulsul momentului. Îl băgase în mașină, în spate, cu o batistă peste față care mirosea înțepător și-l amețise. Mai târziu, când se trezise, văzuse că alături de bărbatul masiv mai era unul, mai pricăjit. Ăla le aducea mâncare și le-o arunca pe jos, în farfurii de plastic, de unică folosință. În camera unde-l puseseră pe Radu mai erau încă cinci copii, toți mai mici decât el. Din zgomotele pe care le auzea noaptea, se părea că alături mai erau camere, multe, și ele cu copii înăuntru, mulți.

Radu își făcuse un prieten, cu un an mai mic ca el, care dormea alături de el, pe jos. Nu mi-a zis cum îl chema. Poate nu mai ținea minte, deși n-aș fi crezut. Ăla și cu Radu fuseseră singurii copii pe care bărbatul masiv nu venise să-i ia seara și să-i ducă într-un loc din care se întorceau după câteva ore, plângând și văitându-se. Poate că erau prea mari, sau nu la fel de atractivi ca ceilalți. Radu mâncase bătaie, culmea, de la pricăjit, atunci când întrebase când îi lasă să plece acasă. Cu o seară înainte să fugă, grasul îl luase și pe amicul lui și-l adusese înapoi abia spre dimineață. Nu mai vorbise cu nimeni, de atunci.

Lui nu i se întâmplase nimic mai rău decât bătaia și, o singură dată, dezgustul de-a suporta degetele bărbatului care-l luase pe sus în timp ce se întorcea de la școală. Îl mângâiau pe față, pe păr, i se strecurau pe sub maieul subțire, în care îngheța de frig noaptea. Dar atât, iar Radu credea că fusese norocos.

Pe urmă, pur și simplu, se întâmplase ceva neașteptat. Era după-amiază, încă lumină afară, când copiii auziseră un scandal monstruos într-o cameră din apropiere, urmat de țipete ca și cum cineva ar fi, fost tăiat în bucăți. Încurajați, Radu și amicul lui au spart ușa cu un fotoliu greu care se afla în cameră și au ieșit într-un hol lung, ca de spital, sau ca de școală, îmi povestise proful. În capătul lui se afla salonul din care se auzea hărmălaia. Au trecut pe acolo și au văzut patru bărbați morți sau grav răniți, că nu au stat să se dumirească. Era mult sânge pe jos, iar într-un colț, aruncate, un topor și un cuțit mare, de bucătărie. Pe masă erau împrăștiate prafuri, posibil chiar sursa măcelului care se petrecuse, dar Radu nu știa pe vremea aia prea multe despre droguri. Grasul nu mai mișca și avea ochii deschiși, dați peste cap. Pricăjitul nu se vedea pe nicăieri. Au fugit imediat în camera de unde evadaseră și i-au adunat pe ceilalți copii, cei mici, care mureau de frică și nici nu se gândeau să se miște de acolo, de teamă să nu fie pedepsiți. Au ieșit afară, cu cât de mulți copii au putut târî după ei, că unii până la urmă n-au vrut cu niciun preț să se miște din cameră. Au văzut abia atunci că locul în care fuseseră ținuți era o fostă grădiniță comunistă, cu un nume parcă predestinat perversiunilor unor dezaxați: Veselia.

Îi luase aproape o zi întreagă să găsească drumul spre casă. Era în cu totul alt cartier, alt sector, iar oamenii nu voiau să se oprească să dea indicații unui copil cu părul răvășit și cu hainele murdare, care de pe atunci căpătase ceva nefiresc în privire, ca și cum s-ar fi maturizat prea repede,

prea forțat, peste noapte. Un individ chiar îl bruscase, crezând că vrea să-i ceară bani. O bătrână i-a explicat ce troleibuz trebuie să ia până în centru, iar de acolo să mai întrebe, că ea nu știa exact pe unde vine strada cu casa lui...

Când l-au văzut ai lui, în loc să-l ia în brațe, să-l hrănească, să-l spele, mă rog, să se comporte ca niște părinți responsabili, l-au luat la întrebări, ba chiar mă-sa i-a tras o palmă, supărată că nu dăduse semne de viață atâtea zile.

— Ce imbecilă... Doar te văzuse luat cu forța din drum, zisesem eu, fără să mă pot abține.

Radu dăduse din cap.

— Nici azi nu e o persoană cu care să te poți înțelege.

M-am gândit că, într-un fel, mama fusese mai ok după întâmplare. Da, și ea era țicnită și uneori proastă, dar dacă mi-ar fi dat o palmă în noaptea când venisem acasă după viol, probabil azi aș fi pe undeva ispășind o sentință pentru crimă domestică.

Pe urmă, continuase Radu povestea, urmaseră patru ani în care, ei bine, nimeni n-ar fi spus că lui i s-a întâmplat ceva de genul ăsta. Fusese cuminte, luase note mari, nu chiulea, nu lipsea de acasă, nu umbla cu copiii neagreați de ai lui. Părea cel mai echilibrat pușți care se apropia de adolescență. Își spunea că treaba aia nu s-a întâmplat niciodată; că, dacă refuzi să te gândești la ea, cine mai poate dovedi că a fost reală? Semnele ei nu mai erau decât în mintea lui, și le putea șterge de acolo, dacă ar fi vrut, dacă s-ar fi căznit puțin. Uneori, chiar și credea că povestea cu răpirea i s-a întâmplat altcuiva, nu lui. Că visase sau că o citise undeva. Cineva care a avut parte de așa ceva, credea Radu, nu are cum să mai fie fericit, liniștit, normal. Ar fi avut un infern în suflet, cu care ar fi trebuit să se lupte în fiecare zi. Şi, totuși, el nu simțea infernul ăsta. Era fericit în monotonia care îi însoțea zilele, avea hobby-uri, citea, avea

prieteni, îi plăcea școala, nu se înțelegea chiar așa de rău cu părinții.

Patru ani. După care totul se schimbase.

Începuse să asculte rock, nu mai voia să se tundă, își făcuse un tatuaj la fratele mai mare al unui prieten. Nu mai suporta să-i privească pe ai lui, care îi păreau culmea ipocriziei și a nefericirii, a mizeriei umane care se complace în propriile dejecții, și venea tot mai rar pe acasă. Își făcuse alți prieteni, care beau mult și luau droguri. Unii care semănau cu tine și cu Tedy, zisese el, zâmbind.

— N-ai mai încercat niciodată să dai de amicul ăla pe care ți-l făcuseși când ai fost răpit?, l-am întrebat, cumva fără legătură cu ce-mi povestise mai departe.

A dat din cap că nu. Poate că, într-adevăr, chiar nu mai știa cum îl cheamă sau poate că nu-i spusese niciodată.

Cu gașca cea nouă, făcuse tot felul de nebunii. Distrugeau mașini, își puneau măști pe față și speriau babele printre blocuri, amuzându-se când scăpau plasele de cumpărături pe jos și fugeau în toate direcțiile, oripilate. La școală, terorizau profii.

— Te-ar fi adorat Tedy!, i-am zis, și chiar așa era.

L-ar fi adorat sau l-ar fi urât, pentru că i s-ar fi părut că seamănă prea bine cu el.

Începuse să-i placă violența, la un loc cu toate lucrurile în general interzise, și simțea că se răzbună pe cineva, în felul ăsta. Simțea enorm de multă furie față de ce i se întâmplase. Nu suporta ideea că i se făcuse ceva la care el nu avusese niciun cuvânt de spus. Că voința cuiva fusese mai puternică decât a lui și îi luase în stăpânire viața, chiar și pentru o scurtă perioadă de timp. Şi tot atunci începuse să aibă coșmaruri, în special când fuma iarbă. Vise în care era răpit, bătut, sechestrat, omorât.

— Era atât de multă furie. Furie pe care n-o puteam revărsa în capul nimănui, pentru că nu era acolo nimeni care să o primească, așa că o întorceam pe toată împotriva mea, spusese.

Evident, se făcuse o anchetă, poliția îi căutase pe cei doi, în special pe pricăjit, care cel mai probabil scăpase, dar nu se mai aflase nimic. Radu încă nu știa nici daca ăla care îl răpise, bărbatul masiv, murise sau nu. Doar bănuia că da.

S-a terminat urât, până la urmă, mi-a povestit Radu mai departe. O gagică din gașca lor a luat o supradoză de ceva și a dat colțul. Erau doar trei în ziua aia în casa unde se întâmplase, și gagica făcuse sex și cu Radu, și cu celălalt tip, și o făcuseră rough, fiindcă așa vrusese ea. Când venise poliția să ancheteze, picase foarte nasol că aia murise drogată, cu urme de spermă peste tot și cu foarte multe vânătăi și tăieturi pe corp. Îl duseseră pe Radu la o școală specială, pentru copii cu probleme. Nu se mai întorsese acasă până împlinise 16 ani și intrase într-a zecea, la un liceu normal.

Părinții lui i se păruseră mai distanți ca niciodată. Taică-su devenise maniac, făcea în fiecare zi sandvișuri pe care i le punea în rucsacul de școală, câte 8-9 odată, pe care Radu nu le mânca niciodată: fie le arunca, fie le împărțea cu maidanezii. Maică-sa era și ea maniacă, spăla aceeași haină de cinșpe ori pe zi, și mai era în plus și violentă, îl caftea pe taică-su. În plus, nu putea aduce acasă nicio tipă, nici măcar amică, pentru că maică-sa se lua de ea și se apuca să-i explice de ce nu e îndeajuns de bună pentru Radu.

— Şi cum s-a terminat, până la urmă?, l-am întrebat.

Simplu, îmi zisese.

Venise o zi, aparent normală, fără niciun eveniment special, în care își dăduse seama că nu vrea ca toată povestea cu răpirea să îi definească restul vieții. Pentru că, spunea el, dacă nu făceam

ceva radical, care să schimbe totul, era ca și cum fiecare alegere ar fi fost dictată tot de ce mi se întâmplase când aveam 8 ani. Nu trebuia să-și imagineze că ea nu existase, dar trebuia să se comporte încercând să se întoarcă la ce fusese înainte de ea, să ia decizii ca și cum viața lui ar fi fost mai mult decât întâmplarea aia.

Ştiam exact ce spunea. Fusesem acolo.

A înțeles că n-o să vină nimeni să-l salveze și să-i ofere cadou o viață imaculată, în care toate rahaturile alea să nu se fi întâmplat. Nimeni nu putea șterge cu buretele ce fusese și nimeni nu-i putea face ordine pe dinăuntru. A decis să fie el persoana care să facă asta. Şi-a găsit hobby-uri mai puțin periculoase, s-a împrietenit cu oameni de toate felurile, a ales să fie cât de cât normal, o persoană nu neapărat vindecată, dar care merge în direcția aia.

— Ai mai avut coșmaruri sau au încetat după o vreme?

Şi eu avusesem. Şi mai aveam încă.

Nu s-au terminat niciodată, a zis Radu și mi-a zâmbit.

Pe urmă a terminat liceul, a intrat la facultate, a citit mult, și-a dat seama că i-ar plăcea să predea și a acceptat prima ocazie care i s-a oferit. Era dezgustat de felul în care erau tratați adolescenții de către profesori, de parcă ar fi fost roboți sau mașini de memorat texte, și voia să schimbe ceva. Să-i ajute nu neapărat să ia note mari și să rețină rahaturi care nu aveau să le folosească vreodată, ci să-i facă să-și dorească să privească în jur cu ochii larg deschiși.

Apoi, într-o zi, venise să predea la o clasă de a 7-a și întâlnise o puștoaică genială, sărită de pe fix rău de tot și incredibil de seducătoare, cu care reușise să vorbească toate lucrurile astea pe care le îngropase într-un trecut peste care trăsese ușa.

Înțelegeam atât de bine cum era să fii nevoit să lupți singur cu lucrurile rămase neterminate. Nu

avea să afle niciodată ce se întâmplase cu bărbații ăia, și nici dacă existase vreun motiv rațional pentru care fusese el și nu altul cel care trăise toată nebunia aia. Exact la fel simțisem și eu. Mă consolasem încă de a doua zi cu ideea că nu aveam să aflu niciodată cine erau cei care mă violaseră, nici măcar câți fuseseră, că nimeni nu rezolvă chestiile astea pentru tine, nu face dreptate, că dreptatea e doar un bullshit pentru ăia care trăiesc cu capul în nori, care sunt prea proști sau prea lași ca să cunoască lumea în care ne aflăm noi. Doar eu trebuia să găsesc un final, ceva care să mă consoleze. Şi numai eu știam de ce final aveam nevoie, cât de lung sau scurt trebuia să fie, cât de intens, eu îmi stabileam pastilele care ar fi trebuit să mă vindece. Eu reușisem, cumva. Cel puțin pentru o vreme. Poate că, cine știe, avea să mă apuce și pe mine peste mulți ani, cum îl apucase pe Radu, revolta, furia, imposibilitatea de a trăi cu ce se întâmplase.

Genul ăsta de lucruri nu erau niciodată încheiate.

Iar deschiderea aia rămasă așa, ca o rană, durea uneori cel mai mult.

— Dar simți că acum ești bine, cât de cât?, l-am întrebat.

— Nu poți fi niciodată sigur, dar, da, acum trec printr-o perioadă chiar frumoasă, zisese Radu.

Era ciudat, simțeam că poate ar fi trebuit să-i povestesc și eu întâmplarea, ca să mă creadă când îi spuneam că îl înțeleg, dar n-am făcut-o din pricina unui sentiment straniu: mi se părea că, dacă îi spun acum povestea mea, o pun în umbră cumva pe a lui. Nu mergeau două confesiuni, una după alta, deși ar fi fost logic. M-am mulțumit doar să-i spun că acum înțelegeam mai multe lucruri despre el, că îmi plăcea și mai mult ca înainte și că mă bucuram că suntem prieteni.

Când am plecat de la locul meu și al lui Tedy, ne-am ținut de mână și ne-am pupat pe obraz când

ne-am despărțit. El a rămas în stație și mi-a făcut cu mâna.

14.

După aia, vreo săptămână și un pic, nu s-a mai întâmplat nimic semnificativ cu mine și Radu. A venit la ore, a glumit, și-a câștigat ura eternă a Cătălinei dându-mi mie un 10 și ei un 7, a schimbat tricouri cu formații, multe și diverse tricouri cu formații, de la Pink Floyd la Sex Pistols, parcă pentru a-i face în ciudă imbecilei de directoare care îl “sfătuise" să nu mai vină la școală îmbrăcat ca la un concert rock.

În săptămână aia petrecusem din nou mai mult timp cu Dev, ca un cuplu aproape normal. Mă dusese în mall, la un film, și mă distrasem văzând cum la fiecare pas o pizdă încerca să-l agațe, era mișto, nu aveai cum să te plictisești. Şi simțeam toată invidia aia a proastelor curgând în râuri-râuri spre mine, și-mi plăcea la nebunie, mă simțeam puternică și aproape matură.

Apoi, într-o zi de vineri, totul se petrecuse rapid, fazele veniseră una după alta și, de a doua zi, viața mea devenise și mai complicată ca înainte.

— O iau p-aci, e mai puțină aglomerație, zice răstit țiganul care conduce taxiul în care m-am urcat ca să merg la Coco.

Eram complet pierdută în amintirile mele. Îi mai respinsesem două apeluri lui Radu. Nu aveam deocamdată ce să-i spun – voiam să ajung la Coco și să aflu exact ce se întâmplase, dacă îmi putea spune ea mai mult despre Tedy și cum ajunsese să dea foc școlii. După asta, aveam să-l sun eu pe Radu. Şi, amintindu-mi toate fazele, cum am ajuns împreună, cum s-a îndrăgostit atât de rău de mine, mi s-a părut din nou incredibil... incredibil că venise să predea la noi, deși ar fi putut să nu; incredibil că se îndrăgostise de mine și riscase atât de multe, când ar fi putut să aleagă varianta safe și

să mă ignore, oricât m-ar fi vrut; incredibil că-mi spusese secretele lui, pe care sigur nu le împărtășea cu prea mulți oameni; incredibil că fusese atât de mișto și acceptase totul, mă luase așa cum eram, cu toate complicațiile mele și cu toată nebunia, pe care nici nu stătusem să i-o explic.

Incredibil că-l acceptase pe Tedy.

Pe Dev.

— Ia-o pe unde crezi, îi răspund taximetristului, cu mâna pe mobil, dându-i un SMS lui Coco și anunțând-o că sunt pe drum spre ea.

Mare prostie. Sau, cine știe, poate că orice i-aș fi zis oricum n-ar fi schimbat nimic.

Începuse chiar de dimineață, de la ora de engleză, când Radu ne anunțase că avea să ne predea și anul viitor, într-a 8-a, fiindcă devastata de maidanez se recupera mai greu decât crezuse, se pricopsise și cu o depresie și nu putea să revină la catedră atât de curând cum sperase. Vestea fusese întâmpinată cu multe aplauze; colegii îl iubeau pe Radu deja. Era cool, de treabă, și un prof bun, până la urmă. Mă rog, nu în sensul ăla. Adică și-n ăla. Singura care protestase fusese Cătălina, secondată de Marin, care făcuseră gălăgie că au de gând să se adreseze doamnei directoare, pentru că Radu nu are suficientă experiență și evaluează subiectiv elevii. Coco îi arătase degetul mijlociu vacii.

Ne scosese pe rând, în față, să citim câte ceva, și de fiecare dată când un elev era în fața clasei și citea, Radu se așeza în bancă, pe locul rămas liber, îmi doream s-o scoată și pe Coco. Până la urmă, a scos-o și el a venit și s-a așezat lângă mine.

Mi-a zâmbii cât timp Coco citea în fața clasei, în bancă aveam un borcan cu Nutella, din care eu și Coco mâncam în timpul orelor, fără linguriță, cu degetul, mai ales în diminețile în care voiam să ne mai dregem mahmureala. Lângă borcan stătea în ziua aia briceagul meu, ăla de la Tedy. Radu a

observat și briceagul și borcanul cu Nutella și a zis: „blood and chocolate, yummy". Am vrut să-i zic ca altele erau cele mai yummy chestii de la mine din bancă, în momentul ăla.

Pe urmă, ne dăduse ca tema în clasă să scriem repede un eseu despre ființa pe care o iubim cel mai mult pe lume. Ne spusese că în felul ăsta îi va fi și lui mai ușor să ne cunoască. Gelu, un tip care aducea mereu iarbă, zisese că el nu iubește pe nimeni, cu siguranță nu-și iubește părinții, așa că n-are despre cine să scrie. Radu ne explicase că putem scrie și despre un idol, o persoană care ne inspiră și pe care o admirăm, un cântăreț, actor, scriitor și așa mai departe.

Am băgat un creion în colțul gurii și am început să scriu despre Tedy.

Îmi era foarte ușor să scriu chestii de genul ăsta. Îmi plăcea să vorbesc despre mine și despre sentimentele mele. Despre Tedy, cu atât mai mult. Malkovich, în a doua ședință, la care capra nu mai reușise să-l târască și pe Tedy așa că venise numai cu mine, spusese că suferim de narcisism, dar că la noi îmbracă o formă foarte diferită, ciudată, violentă, care ne determină să ne punem în antiteză cu restul lumii. Mai precizase că și-ar dori teribil de tare să mai studieze cazul nostru și, poate, într-o zi, să scrie într-o carte de specialitate despre noi.

Până la urmă, bietul Malkovich ajunsese să studieze doar vaginul caprei.

— Despre cine scrii?, am întrebat-o pe Coco, care era peste măsură de captivată de povestea din caiet și își trăgea din când în când nasul, așa cum făcea la filmele la care plângea.

— Nu-ți zic, a răspuns ea, acoperind caietul cu mâna.

Hm, ca să vezi, m-am gândit. Poate scria despre Victoria, câinele lui Dev. Sau despre Alcool. Sau despre Dev. Nu cred că scria despre mă-sa. Era aproape grețos când te gândeai că

probabil 95 la sută dintre compunerile clasei vor fi despre mame. Câtă lipsă de imaginație...

Rezumând, eu am scris că-l iubesc pe Tedy pentru că e singurul om pe care atunci când îl admir și îl am ca model mă face să mă simt că mă admir pe mine și mă am ca model pe mine. Şi că Tedy nu e niciodată un personaj de desene animate. Ştiam că Radu o să înțeleagă ce am vrut să spun. Altcineva cu siguranță n-ar fi înțeles nici într-o mie de ani, dar Radu da.

S-a sunat și a venit să ne ia caietele. Coco s-a agățat de el, că s-o aștepte, că mai are o propoziție. Că fără propoziția aia e futută compunerea, stați, că mai am un singur cuvânt. A scris-o, am dat caietele. Chiar în timp ce Radu ieșea pe ușă, Coco mi-a dat un ghiont și mi-a zis:

— Fatăăă! Ăla nu era caietul în care l-ai desenat pe Radu și eu i-am pus cârdul ăla de inimioare?!

Ba da, ăla era. M-a pufnit râsul. Speram să nu răsfoiască mai departe de compunere... altfel o să creadă cu sunt o adolescentă clișeică, care face crush-uri rapide și le personalizează cu inimioare dedesubt, așa cum își marchează câinii copacii pișându-se pe ei.

După asta am chiulit la următoarele ore – aveam mate și chimie, yuck – și ne-am dus în parc, să bem o bere la terasă. Eram extenuate după compunerile alea.

Ne-am întors la dirigenție, că știam că altfel urlă proasta ca o disperată. Cum am intrat, ne-a luat la rost că de ce am lipsit la mate. I-am explicat că biata Coco s-a stricat la stomac și am stat cu ea toată ora în budă, să încerce să vomite. Coco a confirmat cu un râgâit, în timp ce trecea prin fața profei, un râgâit cu miros de bere, evident. Ne-a lăsat în pace, dar ne-a anunțat că va trebui să stăm după ore la școală, până seara, pentru că vrea să ajutăm și noi la simularea de banchet.

Am pufnit, exasperate.

— Doamna dirigintă, dar noi nici nu suntem a 8-a! Să simuleze ăia de-a 8-a, a comentat Coco.

— În plus, nu văd nicio idee mai tâmpită decât să simulezi un banchet. E o petrecere, petrecerea înseamnă distracție, de ce să simulezi o distracție?, am întrebat eu.

Proasta s-a enervat teribil și a spus că nu avem spirit civic. Că și noi, anul viitor, o să ne dorim să fi fost ajutate de cei de clasa a 7-a. După aia ne-a zis să ne gândim la un moment artistic, ceva care implică talent, ca la Vocea României sau la Românii au talent, și diseară să-i spunem fiecare la ce ne-am gândit și ce vom pregăti, ca ea să facă o listă.

— Vocea mă-tii, zisese Coco.

Până la urmă, diriga se convinsese că nu e așa ușor să ne convingă să rămânem, și spusese că o să aducă și prăjituri și suc, pentru repetiții.

— Şi amandine, doamnă?, întrebase Coco.

— Şi amandine, da, da, zisese acra.

— Atunci rămânem, doamnă, concluzionase Coco, învinsă.

Şi așa, ne gândeam, ce mare căcat aveam de făcut. La băut ieșeam oricum după 10 seara...

Ne-am dus vreo oră să o frecăm aiurea prin curte, pe garduri. Coco a zis că diriga e cea mai retardată ființă din lume, pentru că banchetul ălora de a 8-a care va fi în școală nici măcar nu e banchetul propriu-zis, e banchetul mic, pe care-l fac pentru profi, în timp ce pe ăla mare, adevăratul banchet, or să-l facă la munte.

A venit Dev, ne-am lins puțin, până a apărut Andreea să-l ia și s-a crizat. Coco mi-a arătat, vizavi de terenul de sport, pe stradă, un moș care stătea și se uita la noi.

— E un pedofil, fată, ai înnebunit, și cred că se ține după mine, că mereu îl văd acolo când ies în pauză. Vezi, și ține mereu mâna dreaptă în buzunar, sigur face laba.

I-am promis că o să mă gândesc la o farsă pentru moș, să-l învățăm minte.

După aia a venit Tedy, ne-a chemat să fumăm un joint. Ne-am urcat pe postamentul de sub copacul mare și am fumat și am râs, Tedy i-a povestit din nou lui Coco cum se crizase proasta de chimie când găsise porumbelul mort în dulapul ei din cancelarie și cum crezuse că i l-a pus fostul ei bărbat, și că îi face farmece, așa că găsise o vrăjitoare să o descânte. Am coborât de acolo abia când am văzut-o pe diriga cărând – împreună cu Cătălina și Marin, care se țineau după ea ca niște cățeluși – un platou uriaș cu prăjituri și șase sticle mari de suc.

— Amandineeeee!, a țipat Coco.

Bineînțeles, nu avea de gând să ne lase să mâncăm, încă. A zis că repetițiile încep în vreo oră, și întâi trebuie să stabilim programul artistic, și abia după aia primim papa. Să te fut în gură, i-am zis în gând și am plecat să mă piș.

Cum am dat colțul spre budă, l-am văzut pe Radu, cu capul scos pe ușa cancelariei.

— Psttt, vino un pic, mi-a zis.

A, căcat, avea să mă întrebe de ce l-am desenat și de ce i-am pus inimioare.

— Am citit compunerile. Câteva, cel puțin, a zis și a zâmbit.

— A fost un fel de glumă, nu trebuie s-o iei așa în serios, am zis eu, înjurând-o în gând pe Coco cu inimioarele ei.

— Ah, pe a ta n-am citit-o încă, le-am luat la întâmplare și a lui Coco, hmmm, m-a ținut mai mult pe ea. Chiar m-a impresionat. Nu mi-am dat seama până acum, dar e chiar talentată. De asta te-am chemat, voiam să îți dau să citești ce a scris.

— Coco?! A scris mișto Coco?, am întrebat, neîncrezătoare.

— Da, foarte fain. Cred că din cauză că a avut despre ce, îmi zisese Radu și-mi întinsese caietul ei.

L-am luat și am început să citesc.

“I adore my best friend Vicky (do NOT call her Victoria, she’ll get soon mad!) because she’s amazing.”

— Uite și niște șervețele, a zis Radu, fără ironie.

“She’s amazing for so many reasons, that I wouldn’t know where to start. I love her for her courage, for not pretending to be somebody else, not even when pretending is the easiest thing to do. I adore her for always speaking her mind, for being so smart and funny. I totally look up to Vicky for her unbelievable strength, for being able to recover from all wounds, for standing up when her soul is torn apart. I love her for her ability to never give up.”

Pe acolo am început să plâng. Dar nu așa, ca oamenii normali, ci în hohote. Radu m-a luat de mână și așa am citit continuarea.

“I admire her because she is never afraid. Because she feels she can control her life, and she really can do that. I love Vicky because she never really hates people, even when they deserve all the hate and the contempt in the world. I adore her laugh and the way she shows you so often her middle finger, smiling. I love her heart and all of her love stories, which are always so complicated and forbidden. I love the fact that she doesn’t care about the bullshits of our parents. I adore that she has seen all the cool movies months before their official release. The way her teeth are always white, despite the huge amounts of Coke she drinks. The music she listens to, which is the coolest music ever. I love how she is so dedicated to Tedy. I love the dog she got for Dev on his birthday.

But mostly I adore the way she cares about all of us, even when we’re ugly and stupid and boring. How she knows to share everything. I love

the fact that she chooses me every day to be her best friend.

The way she cries.

All her backpacks.

Her perfect hair.

Her black painted nails.

Not choosing the easiest path.

The way she knows how to forgive. Like an amazing person, who forgives in order to move on, but never leaves the scars out of her soul.

And mostly, mostly, mostly, above all, I adore the way in which my heart is so certain that Vicky will change the world and that she already is. That she will make this shitty world a better place for us to live in. This certainty makes me believe I have a reason to exist.

I love her for being wild and true and irreplaceable.

I love Vicky because she is Vicky and because there is no other Vicky in the entire world."

După ce am terminat de citit, am tăcut. Simțeam nevoia să-mi aprind o țigară. Cum nu era nimeni în afară de noi în cancelarie, am scos una și am aprins-o.

— Vicky!..., m-a admonestat Radu, dar cu un zâmbet sexy, ca și cum m-ar fi înțeles și încurajat.

Nu mai vorbisem cu el din seara în care îmi povestise despre răpire și despre anii lui întunecați.

Abia atunci am văzut că ținea în mână caietul meu de engleză. Îmi citise compunerea, în timp ce eu o citeam pe a lui Coco. M-am întins spre el, să i-l iau din mână, cu gândul să-i spun să citească altă dată, și, chiar atunci, ca într-un film cu proști, caietul a căzut la picioarele noastre și s-a deschis fix la pagina cu inimioarele.

— Ia uite... Ăsta-s eu?!, a întrebat sceptic, în timp ce-l ridica de pe jos. Câte inimi!... Wow! Ce am făcut să le merit?

Am început să râdem amândoi, de parcă cineva ar fi spus cel mai tare banc din lume. Nu era deloc stânjenitor că găsise portretul, era doar funny.

— Mersi că mi-ai dat să citesc, i-am zis.

După care l-am pupat pe obraz și am ieșit în fugă, să mă duc după Coco.

— Unde suntem aici?, îl întreb pe taximetrist, fiindcă nu mai recunosc nimic din ce văd pe geam, și cu atât mai puțin nu mi se pare nimic familiar din drumul spre Coco, pe care-l știam atât de bine.

— Nu vă faceți grij', acu' ajungem!, zice el, plescăind, cu un entuziasm ciudat.

Intrasem în clasă, unde capra aia pregătea simularea de banchet, și o văzusem pe Coco stând în prima bancă, pândind momentul când avea să se dea liber la amandine. Stătea cu un picior îndoit, scos din bancă, să fie sigură că prinde startul și nu-i fură altcineva prăjiturile, nu-și bagă botu' în amandinele ei. Ca o pisică care pândește sub copac, să-i cadă o vrabie în bot.

"...for her ability to never give up."

Am pășit încet, sperând să ajung în spatele ei și s-o iau prin surprindere.

"...because she never really hates people, even when they deserve all the hate and the contempt in the world."

Coco, my fucking best friend.

"...the way she cares about all of us, even when we're ugly and stupid and boring."

Încurcăturile din care o scosesem pe Coco, încurcăturile în care o băgasem, mai târziu.

"...the fact that she chooses me every day to be her best friend."

Mi se părea, nu știu de ce, că pașii mei sunau mai străin ca altă dată; sunau ciudat pe linoleumul clasei. Şi chiar și bocancii mei arătau ciudat în ziua aia. Mă apropiasem la câțiva pași de ea și credeam

că mi-a ieșit s-o iau prin surprindere, când s-a întors brusc și m-a văzut.

“...how she knows to share everything.”

— Vicky?, a zis Coco, nedumerită.

“...the way she cries.”

— Ai pățit ceva?!, mă întreabă.

“...the way in which my heart is so certain that Vicky will change the world.”

— Să nu-mi zici că te-ai certat cu Dev! De ce plângi?! Nu mai plânge, că o să plâng și eu!!!

“...for being wild and true and irreplaceable.”

— Nu m-am certat, îi zic.

“I love Vicky because she is Vicky and because there is no other Vicky in the entire world.”

Și până să mai apuce să mai întrebe ceva, o iau în brațe, violent, o strâng tare, tare de tot, cum nu cred c-am mai îmbrățișat-o vreodată pe Coco și poate cum n-am mai îmbrățișat vreodată pe cineva în afară de Tedy.

— Vicky?!! Vicky, ești bine? Ce ai, mă sufoci, zice Coco, aproape fără voce.

— Și eu te iubesc pe tine! Te iubesc mult, mult, mult, îi spun și o pup.

Se prinde că i-am citit compunerea și începe și ea să plângă, și plângem îmbrățișate ca două caraghioase, până când retardata de dirigă intră, ne vede și zice:

— Ah, ce bine! Deci ați ales o piesă pentru programul artistic, nu? Uitați, uitați, Marinescu și Pavel s-au pus pe treabă, voi ce mai așteptați? Așa, bravo, fetelor!, aplaudă proasta, convinsă că am regizat ceva.

— Prăjiturile, doamnă!, zbiară doi din fundul clasei. Prăjiturile le așteptăm, mai dați-l dracu’ de program artistic, că ne e foame!

15.

Lui Dev i-am motivat mai apoi că am făcut sex cu Radu în seara aia și pentru că eram vulnerabilă după ce citisem scrisoarea lui Coco, că lectura din cancelarie și plânsul meu fuseseră niște momente intime care ne apropiaseră cumva și că, dacă n-ar fi scris Coco despre mine, și nu atât de fain, nu l-aș fi futut pe Radu.

Dar știusem că mint, chiar în clipa în care îi spuneam asta.

Şi o știuse și Dev.

Logic că idioata nu cedase presiunilor și nu ne dăduse prăjiturile până nu ne mai chinuise vreo oră. Că să cântăm ceva în cor. Uite, zisese ea, hai să cântăm melodia aia frumoasă de la Lady Gaga, Bad Romance. Nu ne place Gaga!, se strâmbase Coco, dar era prea târziu, fiindcă retarda de Cătălina începuse deja s-o fredoneze. I-am zis lui Coco că ies până în curte, că am un pic nevoie de aer.

Se înserase deja. Se făcuse și răcoare, dar nu era rău, era chiar frumos, și mirosea a tei. Aveam chef de o bere și de Tedy. Să ne plimbăm pe străzi așa aiurea. Să vorbim toate tâmpeniile din lume. Venea vara, și speram să fie o vară frumoasă, palpitantă. Am simțit dintr-o dată că îmi aterizează o geacă de motor pe umeri.

— M-am gândit că ai nevoie, a zis Radu.

După ce mi-a pus geaca pe umeri, nu și-a luat mâinile de pe mine, ci mi le-a pus în jurul taliei și am stat așa minute bune, el ținându-și bărbia sprijinită pe umărul meu. I-am zis că îmi place luna mai, și că de fapt îmi plac toate lunile, și i-am povestit faza cu compunerea mea de când eram mică și scrisesem de ce urăsc primăvara.

— Ești norocoasă că te iubesc atât de mulți oameni. Bine, nici nu văd cum ar putea să nu te iubească, a zis.

Avea dreptate. Măcar asta avusesem, timp de 13 ani jumate: iubire.

— Care e chestia cu cicatricile și cu luatul de la capăt, cu cât de puternică ești și așa mai departe? Ce a scris Coco... Ţi s-a întâmplat ceva foarte nasol?

Îmi vine în minte întâmplarea și mi se face dintr-o dată frig, și mă bucur că am geaca lui Radu pe mine. Îl iau de mână.

— Nu trebuie să-mi spui doar fiindcă am întrebat. Sau pentru că eu ți-am povestit atunci... Nu-mi spune dacă nu vrei să vorbești despre asta, zice el.

Dar simt foarte mult nevoia să-i spun cuiva toată povestea, de la început. Cuiva care n-o știe, care n-are nicio idee.

— La etaj e pustiu, a plecat toată lumea. Hai să mergem într-o clasă, zice.

Şi mergem.

Acum suntem în pula mea, undeva pe la ieșirea din București. În mod cert, nu suntem în drum spre Coco.

Mă uit la taximetrist, în oglinda din față. Rânjește ca un prost.

Altcineva, în locul meu, s-ar panica. Nu și eu. Sunt cât se poate de sigură că ăla care ar trebui să se panicheze e taximetristul prost, nu eu.

Eu am experiență.

Mă uit în rucsac, să mă asigur că briceguțul de la Tedy și cutterul sunt la locul lor.

Şi acum îmi vine și mie să rânjesc cu entuziasm, așteptând confruntarea. Bring it on, baby. Chiar am nevoie de un strop de violență în viața mea, mi-a fost dor.

El se așezase pe scaunul de la catedră, iar eu direct pe catedră, cu picioarele strânse sub mine. Nu aprinsesem lumina, pentru că mie îmi era mai ușor să-i vorbesc așa și, în plus, nu riscam să ne vină și alții pe cap, Coco included. Am început chiar cu începutul, cu prologul, cum mă întorceam în noaptea aia acasă, ce purtam, cum mă oprisem pe drum etc. I-am descris toată întâmplarea cu amănunte și am simțit că e oripilat – nu știu cum, fiindcă nu spunea nimic, dar am simțit că era încordat și că avea chef să spargă ceva. I-am spus cum reacționase capra când mă întorsesem acasă. Am ezitat mult dacă să-i spun și despre Tedy. Nu doar faptul că-l cunoștea pe Johnny, că avusese o parte mare de vină, dar chiar și ce urmase, cum mă sunase Tedy de curând și-mi zisese să vin în garajul lui Coco, și acolo era Johnny, același Johnny, legat de un scaun. Până la urmă, i-am spus. Tot. Şi i-am povestit și fazele din primăvară. Camionagii, tiriștii, briceagul, cutterul, tot. Despre Jean și Nelu, cum ajunseseră ei la Acces Direct. Pocăitul. Tot.

Şi daca Dev ar mai fi avut nevoie de o explicație, de o scuză din partea mea, care să-i justifice de ce am sărit pe Radu câteva minute mai târziu, i-aș fi spus că am făcut-o și pentru că Radu reacționase ca și cum ar fi fost și el de-al nostru, ca un om mișto. Nu fugise mâncând pământul, nu se închisese în budă ca să sune la Poliție și să-i cheme urgent să ridice psihopata. Ştia că nu are de ce să-i frică. Şi că oamenii care fac lucrurile pe care le făceam eu nu sunt monștri, ci ființe pe care le întâlnești rar și, atunci când se întâmplă, îți e greu să te rupi de lângă ele. Doar întinsese mâna și-mi mângâiase ceafa, apoi coborâse ușor pe un umăr, apoi pe clavicula lăsată liberă de bluza roșie, decoltată. Îmi sărutase genunchii, pe rând.

— Tu nu ești ca-n desene animate și îmi pare bine că m-ai găsit, i-am zis, după care mi-am scos

picioarele de sub mine și am coborât ușor, ca în transă, direct în brațele lui.

Avea buzele moi și calde, iar prima dată când i-am atins limba cu limba mea s-a retras puțin, de parcă ar fi vrut să vadă dacă ne putem opri. Poate că am fi putut, dar nu mi-ar mai fi plăcut la fel de mult de el dacă ar fi făcut-o.

Ne-am sărutat până când a ieșit luna. Habar n-aveam, poate ieșise încă dinainte să urcăm noi în clasa aia, dar senzația mea fusese că asta făcusem: ne linsesem până apăruse luna. Evident, la un moment dat, disperată, Coco mă căutase prin toată școala și venise la doi pași de clasa în care eram noi, dar ne pusesem unul altuia degetul pe buze și tăcusem mâlc. Nu că ar fi fost vreo problemă să ne găsească Coco împreună, dar simțeam că ne-ar fi stricat clipa aia la care ajunsesem greu.

Am știut care a fost momentul în care ne-au închis în liceu, fiindcă s-au stins brusc toate luminile.

Când și-a dat și Radu seama că nu mai puteam ieși până a doua zi, am râs cu poftă de mica lui spaimă. Era întuneric beznă și rămăsese să petreacă noaptea cu psihopata care tocmai îi mărturisise că scosese ochii unuia, îl tăiase pe altul în cadă, îl încuiase pe unu' într-o cămăruță unde poate nu-l descoperise nimeni, niciodată, unde poate murise de foame, sete, sau frică. Dar s-a calmat repede, pentru că își dorea prea mult să mă atingă, să mă dezbrace, să-mi simtă venele pulsând sub piele, să facă toate lucrurile alea atât de interzise, interzise pentru o grămadă de motive, nu doar pentru unul singur.

M-a luat de mână și m-a dus pe scările care mergeau spre camera de serviciu, de la etajul doi. Pe scările alea bătea luna. Era o lumină ca și cum o altă lume ar fi luminat-o pe a noastră. M-a dezbrăcat încet și m-a mângâiat și în cele mai ascunse locuri, m-a lins, m-a mușcat, până când n-am mai avut răbdare și l-am prins înăuntrul meu, și

cred că eram poate cel mai udă ever, chiar și decât atunci, când mi-o trăsesem cu fratele meu, iar Radu o avea mare, era tot ce voiam în momentul ăla, și n-am putut să-mi temperez prea bine mișcările, așa că și-a dat drumul puțin cam repede, după care s-a simțit ca și cum ar fi trebuit să-și ceară scuze, iar eu am râs. Mi s-a părut atât de cute că se așteptase să am orgasm din prima. Pe urmă m-am întins de-a lungul unei trepte și m-am prins cu mâinile de metalul care fixa balustrada, și m-a lins ca și cum ăsta ar fi fost ultimul lucru pe care trebuia să-l facă pe lume, după care n-ar mai fi fost nimic. Şi apoi am luat-o de la capăt: futut, lins, supt și așa mai departe, în mai multe rânduri, pe trepte, în clasă, pe dulapul din laboratorul de bio, în cancelarie, luminându-ne drumul cu bricheta, până când a dispărut luna și am simțit că ni se face cald și nu știam exact de ce. Ne-a luat ceva să ne prindem că soarele era chestia aia care ne lumina și ne încălzea corpurile.

Radu a zis că are o idee. Ne-am lăsat hainele acolo, pe trepte, și am urcat pe scărița care dădea pe acoperiș. S-a chinuit ceva să deschidă ușa, dar într-un final ne-am văzut pe acoperișul școlii. Ne-am întins pe cimentul călduț și am lăsat razele soarelui de început de vară să ni se plimbe pe corp.

— Ești perfectă, a zis Radu.

— Ştiu, am zis.

— Nu pot să cred că s-a întâmplat asta. Mi-am imaginat-o, dar tot nu pot să cred...

— Şi cum a fost, față de cum ți-ai imaginat tu că va fi?

— Mult mai... porno, fiindcă eu n-aș fi îndrăznit să-mi imaginez că fac toate chestiile astea cu tine!

Am râs și l-am mușcat ușor de nas, pe urmă de buze.

Am stat ceva timp așa, ținându-ne de mână, până când a sunat Coco, al 29-lea apel.

— Doamne, fată, ce frică mi-a fost că ai pățit ceva, că ai murit!!! Ce faci, unde ești?

— La școală, îi zic, și mă pufnește râsul, iar Radu se amuză și el de mama focului.

— Ce, mă? Păi ce faci acolo?

— Sunt cu Radu... Ne-au închis de aseară aici și am stat toată noaptea. Acum suntem pe acoperiș, facem plajă.

— Doamne, nu sunteți normali, ce tare! Păi și ce-ați făcut toată noaptea acolo?!, se minunează Coco.

— Eh, una, alta.

— Oh My God, nu pot să creeed!!! Şi cum e, cum a fost? Taci, nu-mi spune, vaaaai, cât de tare! Nu creeed! Auzi, o are mare?, mă întreabă Coco.

— Nebuno, e aici lângă mine, nu pot să-ți zic de față cu el dacă are pula mare sau nu, nu-i politicos.

— Bine, las' că-mi zici diseară! Vai, ce mă bucur că n-ai pățit nimic. Păi, vii la banchet? La a 8-a. De fapt, mai bine să zic dacă rămâi la banchet, dacă tot ești la școală!, a râs Vicky.

Radu se distra și el ascultând conversația. După ce am închis, mi-a dat părul pe spate, m-a sărutat și a zis:

— Să știi că ești exact-exact ca-n compunerea lui Coco.

— Nu știu, i-am răspuns, serioasă dintr-o dată. Ştiu că asta credeți voi, că asta vedeți la mine, dar nu știu dacă așa stau lucrurile în realitate.

— Ba da, chiar așa stau. Ești absolut de neînlocuit.

M-am aplecat spre el, l-am sărutat, după care am coborât cu limba pe pieptul lui, și avea mai mult păr decât Tedy și Dev, dar era ok chestia asta, și m-am jucat cu buricul lui o vreme, lingându-l, după care am început să i-o sug atentă, concentrată, întrebându-mă dacă nu cumva Tedy avusese dreptate și ajunsesem să mă îndrăgostesc

puțin de Radu. Am înghițit aproape tot, dintr-o dată. Înghițeam în special în primele dăți în care făceam sex cu cineva nou, pentru că mi se părea interesant să port o vreme în stomac ceva ce fusese în interiorul corpului unei persoane pe care n-o știam atât de bine. Când m-am ridicat și i-am picurat un strop din propria lui spermă în gură, înainte să ne sărutăm, Radu mi-a arătat ușor panicat un bărbat în balconul blocului de vizavi, pe la etajul 6. Se uita la noi ca la televizor.

I-am făcut un gest care mima masturbarea, iar bărbatul a ridicat degetul mare, în semn de încurajare.

— Mor, ce prost, i-am zis lui Radu, ținându-mă cu mâinile de burtă de râs.

— Mai bine plecăm, altfel o să ne vedem la știri – cuplul care a făcut sex pe școală.

— Cuplul format dintr-o elevă și un profesor, te rog!, am precizat.

Am coborât amuzați și în continuare excitați. Ne-am recuperat hainele de pe scări. Neatentă, mi-am pus bluza pe dos. Ne-am mai tras-o o dată pe trepte, în picioare, rezemați de perete, cât pe ce să dărâmăm o planșă de biologie, cu evoluția animalelor în timp. Am ascultat zgomotele care se auzeau de la parter și ne-am prins că venise cineva să facă curat. I-am explicat lui Radu că aveam două variante: fie să ieșim acum și să aruncăm o explicație simplă și comestibilă ăluia care face curat, fie să ne mai ascundem pe undeva și să așteptăm să se facă după-amiază și să se adune lumea la banchet, când am fi putut să ne strecurăm afară fără probleme. Radu a ales prima variantă, fiindcă i se pusese pata să mă ducă la o piscină și să petrecem toată sâmbăta acolo, chestie care, logic, îmi suna și mie prea mișto. Din cauză că el era îndrăgostit lulea, iar eu eram tocmai pe cale să iau și eu un pic boala asta, am scăpat din vedere că mai exista și a treia variantă, curată ca lacrima, care ne-ar fi scutit de toate belelele: urcam din nou

pe acoperiș, găseam scara de urgență și coboram pe ea direct în curte.

Am trecut pe lângă moșul care făcea curat și el a căscat ochii la noi. Radu s-a bâlbâit, i-a zis că uitase ceva în cancelarie și că în fața școlii se întâlnise cu mine, care nu-mi dădusem seama că e sâmbătă și venisem să împrumut o carte de la bibliotecă, că aveam nevoie de ea urgent până luni, când dădeam lucrare la română – în fine, cum nu se poate mai prost, multe detalii înșiruite pe un ton afectat. Unde mai pui că, odată ajunși în stradă, am observat că eu aveam bluza îmbrăcată pe dos, în timp ce Radu avea nasturii descheiați la blugi.

Încă una. O listă lungă de greșeli.

Ne-am urcat în autobuz și am mers la o piscină fițoasă. A scos bani de pe card – cam trei sferturi din salariul lui de prof, cred – și mi-a luat un costum de baie mișto, bleumarin cu capete de mort albe și cu multe catarame argintii, singurul de nepițipoancă pe care îl găsisem.

Acum, când îmi amintesc ziua aia, mi se pare că a fost una perfectă. Am băut mult. Tot felul de cocktailuri, dar și o tonă de bere; ăla care ne servea se crizase de câte drumuri îl pusesem să facă, să ne tot aducă berea la 0,33. Am sărit în apă ca apucații, era să ne înecăm, ne-am sărutat și pipăit în voie, pentru că acolo nu ne știa nimeni și păream un cuplu în care ea are 16 ani, iar el 18.

N-am mai ajuns la banchetul pentru care făcusem simulare. Speram ca măcar Coco să fi mâncat cu o zi în urmă toate amandinele.

După ce s-a închis piscina, ne-am plimbat prin parc, și am făcut sex pe niște pietre, pe urmă am dat o tură de cluburi și Radu a scos și restul de bani de pe card, că ăia de dimineață se terminaseră. Am făcut sex și în vreo patru bude.

Ne-am despărțit cu greu, fiindcă Radu nu voia să mă mai lase să plec. Nici în noaptea aia, care devenea încet dimineață, și nici în vreo altă noapte sau zi.

— Marry me, propusese el.

Am râs și am dat din mâini violent, cât pe ce să dărâm sticlele de pe masă.

— Nu pot, că-s romîncă. Bine ar fi fost să fiu mai creolă, am zis. Dar n-ar strica să vii chiar acum să mă ceri de la capră. Poate face infarct și moștenim casa. O vindem și stăm toată vara la mare.

Cu greu, ne-am despărțit până la urmă. Am stabilit să ne vedem în oraș a doua zi pe la prânz, duminică.

Era 6 și un pic dimineața când am ajuns acasă. Capra dormea ca o vacă, nici n-a simțit că am venit. Mă întrebam dacă măcar observase că nu mai apărusem de câteva nopți pe acasă.

Observase însă Tedy, care stătea, beat, în sufragerie, și sărise în picioare când intrasem eu.

— Hello, stranger, zisese el.

Mi-am dat seama din prima că e supărat pe mine. Uneori, chiar ne comportam de parcă am fi fost gemeni. Ne miroseam de la un kilometru nemulțumirile, bucuriile, îndrăgostirile.

— Am fost cu Radu, i-am zis, ca pe o scuză.

— M-am prins. Şi, unde ați fost voi, nu era loc și pentru mine, nu?

— Oh, come on! Nu e ca și cum n-o să te luăm niciodată cu noi, dar a fost prima dată când... În fine. Ok, iartă-mă! Trebuia să-ți răspund la apeluri.

— Bine, bine, nu te ambala. Vii la o bere?

Eram absolut leșinată de somn, dar nu puteam să-l las pe Tedy așa. Mi-am schimbat bluza, că mă săturasem de ea, și am plecat împreună.

16.

Duminica aia nu ne-am mai văzut. La ora întâlnirii, eu eram cu Tedy și cu câțiva amici de-ai lui și trăgeam pe nas ceva care m-a făcut instant pulbere. N-am mai fost Vicky câteva ore. Nici măcar Victoria. Dar cel puțin am dormit, din ce mi-a spus Tedy. Trecuseră patru ore de când ar fi trebuit să fiu în barul stabilit, și aveam patru mesaje de la Radu și șapte apeluri. M-am gândit cum o fi stat el acolo, singur, uitându-se la fiecare pizdă care intra pe ușă, fiind dezamăgit după ce observa că niciuna nu eram eu. Nu știu de ce, mi-a trecut prin cap că Radu îmi luase și o floare, un trandafir. Mi-a venit să plâng, iar Tedy a pus-o pe seama drogurilor, care chiar fuseseră marfă de marfă.

În seara aia, Dev a venit la mine și ne-am tras-o mult, parcă încercând să compensez că ratasem întâlnirea cu Radu.

Până joi nu am mai reușit să rămânem singuri, la școală. Când încerca să mă tragă în cancelarie, intra idioata de chimie. Când ne retrăgeam prin vreo clasă, dădeam peste unii care fumau iarbă. Nici nu m-a mai sunat, am vorbit doar pe Facebook. Îmi zisese că mă iubește, cam de 200 și ceva de ori. Începuse să-mi trimită mesaje un pic porno, și astea m-au făcut nostalgică, mi-am amintit cum mă agățase Dev și cum fusesem îndrăgostită de el.

Nu știam dacă și în ce măsură îmi mai plăcea Dev. Era în continuare cel mai sexy tip din univers, asta da. Când eram cu el, era absolut fantastic, dar, după ce ne despărțeam, nu pot spune că mă gândeam exagerat de mult la el. În fine, era și vina lui Tedy, care făcea trăznăi peste trăznăi și-mi acapara atenția.

Joi, după ora de engleză, a mai rămas la catedră, ca și cum ar fi vrut să-și adune hârtiile, și când am trecut pe lângă el, mi-a făcut “Psttt”. Am încercat să vorbim, dar n-am putut, pentru că mai rămăseseră în clasă Cătălina și cu două vaci, să-și verifice temele pentru ora următoare. Radu mi-a făcut semn să ne vedem sus, și m-am prins că voia să zică să ne vedem pe școală.

Am fumat o țigară în curte, am mai așteptat vreo zece minute, după care am urcat.

Ușa era deschisă și Radu mă aștepta, stând în fund.

Cum am apărut, m-a luat în brațe și m-a sărutat cu disperare, ca și cum iarăși n-ar mai fi vrut să-mi dea drumul.

Am încercat să-i zic că-mi pare rău pentru întâlnirea ratată, dar m-a întrerupt, entuziasmat, spunându-mi că ai lui pleacă tot weekendul la munte.

— Şi vrei să te duci și tu cu ei? Şi să vin și eu?!

— Ei, căcat, nu, dar poți veni să stai la mine până luni. Zi da!

M-am bucurat, chestia asta suna foarte porno, i-am zis să ne vedem vineri, adică a doua zi, și să stăm împreună până luni dimineața, când se întorceau babalâcii lui. Am mai fumat o țigară și el a trebuit să coboare de pe școală, avea ore.

Pe urmă, tot joi, dar mai spre după-amiază, s-a întâmplat ceva nebunesc.

A apărut Vanessa.

Actrița.

Taximetristul gras, prost și negricios stă cu pula pe jumătate sculată – se vede destul de bine prin bermudele alea albe, oribile – și savurează emoția de dinainte de a-mi spune să mă dau jos din mașină ca să ne jucăm de-a violul. De-o parte și de alta a locului unde a parcat e pădure. Şi beznă.

— Hai, păpușă, nu mai trage de timp, zice el. Dacă ești cumințică, după te duc și unde vreai tu să ajungi. Gratis, să moară mama!

Îmi plimb degetele de-a lungul lamei briceagului dăruit de Tedy. E rece și atât de promițător.

— Hai să ghicesc, ok? Vrei să mă dau jos, să merg aici, la buza pădurii, să-ți dai izmenele jos și să-ți sug pula cu poftă, nu? Să-ți dai drumul în timp ce gâfâi ca un porc, și transpirația iese din tine ca dintr-o vacă speriată. După aia vrei să mă așezi capră și să mă fuți. Poate să mi-o bagi și-n cur, nu? Ai auzit că e bine, că pizdele sunt mai strâmte acolo. Să mă pocnești un pic, așa de control, că doar cu altele nu-ți permiți, cu femeile pe care le vezi zi de zi. Pe urmă eu să încep să plâng, tu să-mi dai două palme ca să tac, și să mă lași aici, în timp ce demarezi în goană? Așa e bine?

— Daaa, geme bietul prost.

— Şi... de ce crezi tu că o să-ți placă?

— Să moară mama, ești bună, cum să nu-mi placă?! O să-mi placă!, promite prostul, inconștient.

— Şi dacă n-o să-ți placă ce o să-ți fac? Mă lași să-ți tai un deget?

— După ce te fut, poți să-mi faci ce vrei, hă, hă, hă, grohăie el.

— Să vezi ce ne distrăm!, îi promit, iar amărâtul iese din mașină, cu pula de-acum sculată de tot, probabil excitat de dialogul nostru.

Găsesc un loc întunecat, cu iarbă cosită de curând, aproape de marginea șoselei.

— Aici e bine?, întreb.

— Unde vrei tu, să moară mama! Hai mai repede, că nu mai pot!!!

Se terminaseră orele și mă pregăteam să plec spre casă, nu înainte de-a mă ridica pe vârfuri ca să arunc un ochi în cancelarie, să văd dacă mai e Radu pe acolo.

Cât pe ce să alunec în urzici cum stăteam așa, ridicată pe vârfuri, când aud de lângă mine:

— Vicky! Vicky, nu Victoria, vezi că țin minte? Ce faci, copil nebun?

E o femeie frumoasă, pe la vreo 25 de ani, cu părul vopsit în culorile curcubeului. Poartă o rochie ciudată, roșie, închisă șui pe corp. Niște chestii trăznite la gât, ca un fel de amulete indiene, din lemn și pene. Ochii, ochii au ceva care-mi aduce aminte de noaptea cu Jenică, și buda aia de la benzinărie, și...

— Vanessa?! Nu cred!!!

— Să crezi!, zice ea, și intră imediat în curtea școlii și mă ia în brațe.

Ne pupăm, ne dăm palme pe fund, mă îndepărtez puțin ca s-o privesc și în același timp mă simt un pic vinovată că i-am aruncat numărul de telefon în tomberonul din față de la Mac, printre resturile de hamburgeri și cartofi unsuroși.

— Când o să-ți spun cum te-am găsit, o să leșini de râs! La propriu! Băi, ce dor mi-a fost de tine, face Vanessa.

Şi mie mi-a fost, într-un fel. Mă mai gândisem la ea.

— Nu vii să bem o cafea, un frappe, ceva? Şi să-ți povestesc cum te-am găsit? Mai ai ore?

Da, așa, cu o cafea, începuseră o seamă de lucruri trăznite.

Îi spun că am terminat orele și mergem la terasa din apropiere, aia unde băusem bere cu Tedy și Radu și unde se zgâise profa de chimie prin gard.

— Să vezi!, începe Vanessa, când nici nu ne-am așezat bine. Eu țineam legătura cu un tip pe net, un nazist din Anglia, și ăla îmi dădea bani dacă mă filmam jucându-mă frumos pentru el cu fofo, faze din astea. De treabă omul. Şi îmi zice el acum vreo trei săptămâni, oiii, Vanessa, vezi că vin în România, hai să ne vedem și să ne futem. Hai, zic eu. Ne vedem, ne futem, ăsta foarte tare, venise

cu o grămadă de jucării la el, unele pe care nu le mai încercasem niciodată, să vezi ce clipsuri faine avea pentru sfârcuri și labii, mă rog, a fost o experiență!, povestește Vanessa, și îmi dau seama că de la mesele celelalte oamenii au încetat conversațiile și trag cu urechea la noi.

Nici nu le trebuie auz prea fin, Vanessa zbiară în gura mare.

Idioată cum sunt, nu-mi trece prin cap să mă uit la masa din spate, să nu fie acolo cineva cunoscut...

— Şi ne întâlnim noi de vreo șaișpe ori, așa, ne futem beton de fiecare dată, mai aduce cinci-șase amici, o facem în grup, totul perfect. Până într-o seară, când intru eu să-i las un mesaj pe Facebook și văd că a pus niște poze de pe la chefuri de prin București, cu tot soiul de oameni pe care i-a întâlnit... băi, și văd un tip atâât, dar atâât de mișto, absolut bestial, divin!, zbiară Vanessa, în timp ce chelnerul ne aduce două frappe-uri. Şi dau eu click pe profilul tipului, era cam necopt așa, m-am prins că e în liceu... șiiiiiiiiiiii ce văd? Tipul bestial avea poze cu tine. Cu voi împreună. Mamă, zic, ăsta e Dev al lui Vicky! Am văzut că-l chema altfel, dar m-am gândit că Dev o fi o poreclă pe care n-o mai folosește! După aia dau eu click pe tine și aflu unde înveți. Zic, gata, mă duc să-i fac minorei o vizită, să văd dacă mă mai ține minte. Pam, pam! Ia, stai să-ți arăt acum poza cu tipul bestial.

Mi-o arată pe telefon. E cine mă așteptam.

Râd și beau din frappe.

— Cât de tare... Îmi pare bine, pe bune. Iar tipul bestial... fac o pauză ca s-o țin ca pe ace și mai beau din paharul cu extra frișca.

— Așaaaa... zi odată! Mai sunteți împreună? E single?! Să nu-mi zici că e!

— Tipul bestial nu e Dev. E fratele meu, Tedy.

Vanessei îi pică falca în paharul cu picior.

— Tedy-Tedy?!! Psycho-Tedy?

— Chiar el, zic eu.

Râdem.

— E atâât, dar atâât de sexy, că am terminat de câteva ori numai uitându-mă la o poză în care era îmbrăcat până-n gât.

Îi zâmbesc. Păi da, cam e.

— Adică... Stai, să nu crezi... Adică, mda, acum înțeleg mai bine unele faze cu tine și cu el... Dar nu mă lua în serios, nu m-am dat la el sau ceva, dacă e frati-tu, asta e...

— Stai chill, poți să-i faci orice, îi explic.

— Really????! Și nu te superi pe mine?

— De ce naiba să mă supăr? Și așa, e posibil ca tu să fi schimbat indirect fluide cu Tedy, îi zic și-i explic faza cu Nazi boots.

— Auuuu, face Vanessa. Să știi că mi-a zis nazistul că-i puțin pe invers... Dar Tedy face sex și cu bărbați?

— Păi, da, așa cred. Cu Dev, cel puțin, sigur.

— Chiar și când tu nu ești de față?

— Păi... nu, nu cred.

— Atunci niciunul n-are tendințe gay. Pur și simplu, fac fazele astea pentru tine, îmi explică Vanessa.

Terminăm frappe-urile și propun să comandăm bere și câte 100 de votcă. Vanessa e încântată.

— Băi, da' nu știu, cred că m-am îndrăgostit. Vreau neapărat să-l cunosc.

— Ok, zic.

Îmi spune că a doua zi, vineri seara, are o piesă de teatru pe care a regizat-o și în care și joacă și totul e într-un subsol de club, o să-mi placă la nebunie. E cu intrare, dar eu și Tedy suntem invitații ei, nu trebuie să plătim nimic, ba, mai mult, avem consumație deschisă și nelimitată la bar. Îmi amintesc că am stabilit cu Radu să ne vedem și să petrecem tot weekendul împreună, așa că îi zic Vanessei că vin, dar că la un moment dat

mă car, fiindcă vreau să petrec noaptea cu iubitul meu. Şi că oricum e la fix, îl las pe Tedy cu ea. Doar să aibă grijă să mi-l dea înapoi într-o singură bucată.

— Cu iubitul, adică cu Dev?, întreabă ea.

Nu știu exact ce mă apucă, poate din cauză că nu puteam vorbi prea serios cu Coco despre Radu, fiindcă era atât de subiectivă și implicată, mă apuc și-i povestesc tot. Tot, tot. Din ziua în care a venit și a zis că va fi proful nostru, până în urmă cu câteva ore, când ne sărutasem pe acoperișul școlii.

— Aaaaa, cât de sexy!, face Vanessa. Mă bucur mult pentru tine.

Ciocnim votca, berea, bem, și e totul fain, e cald, dar nu zăpușeala aia din Bucureștiul de mijloc de vară, de iulie, bate vântul ușor și miroase a tei și a aventură, a multe promisiuni și a vară ca nicio alta de până atunci și de aia nu înțeleg ce dracu' se întâmplă când o umbră uriașă se așază pe masa noastră și lângă mine stă profa de chimie, care urlă de parcă ar fi mușcat-o un maidanez de clitoris:

— Marinescu!!!!! Ce faci, consumi alcool???!!! Şi nici măcar nu-i prima dată! Lasă că o înștiințez eu pe diriginta ta cu ce te ocupi după școală! Şi în timpul ei!, zice și pleacă cu mers de găină șchioapă.

Paloarea mea nu e din cauză că m-a văzut bând alcool, ci ea vine atunci când îmi pică fisa că a stat tot timpul la masa din spatele nostru, la o cafea cu mama unui elev pe care-l meditează. Iar eu am vorbit în tot timpul ăsta despre Radu. Despre cum ne-am futut în școală și tot restul.

Îi spun și Vanessei că sunt de părere că am dat-o în bară cam naşpa.

— Aiurea!, face Vanessa, mai cerând bere și votcă. Ce-o să facă? Gândește-te, ea o să povestească telenovela, și tu o să-i râzi în nas. O să zici că ai inventat tot, ca să te dai mare și ca să-ți impresionezi prietena, mai în vârstă ca tine cu

câțiva ani. Adică pe mine. Adolescentele fac asta tot timpul.

Nu e greșit raționamentul, da, dar...

— Auzi, da' tu știi că ești îndrăgostită, nu? Cât de sweeeet! Îți faci griji să nu-l bagi pe armăsar în belea, cât de minunat de dulce, zice Vanessa, după care se ridică și mă pupă pe buze.

E drept, show-uri lesbi nu mai făcusem până atunci la terasa școlii. Exceptând două dăți când mă făcusem praștie cu Coco și dansasem crăcănate pe mese, frecându-ne una de alta.

Vorbim și despre mutilați. Îi zic că nu i-a descoperit nimeni, că doar Jenică a ajuns superstar la Simona Gherghe.

— Săracuuu', zice ea. Da' într-un fel îmi pare așa bine că n-a murit. Pot să beau, să mă fut și să dorm liniștită, n-am omorât pe nimeni.

Îi zic că așa e, oricum de el îmi fusese și mie cel mai tare milă.

Mai spune că se bucură enorm că nu mă supăr că m-a căutat. Şi iar mă pupă, de data asta mai lung, chiar și cu o tentativă de limbă. La terasa de lângă școală s-au anulat toate activitățile, nimeni nu mai face nimic, toți cască ochii la noi. Li se încălzesc berile, sucurile, li se răcesc cafelele. Într-un final, ne ridicăm, eu pornesc spre casă, nu înainte să mai primesc o porție de bale pe bot.

— Ce-ți face piercing-ul din buric?, mă întreabă ea înainte să ne despărțim, și-mi face cu ochiul.

Manelistul conducător de taxi stă cu bermudele lăsate în vine, cu pula în bătaia vântului. Mă aplec ca și cum aș avea de gând să i-o iau în gură, dar, în schimb, îi aplic o tăietură de briceag pe picior, aproape de coaie.

— Ce morții mă-tii faci?, urlă el, ducând mâna la locul de unde șiroiește sânge.

— Auzi... dacă te simți în pericol, îți mai rămâne sculată?, îl întreb.

— Futu-ți morții mă-tii de curvă!, zbiară.

— Nu mai urla... nu cred să te audă cineva. Ai avut grijă să alegi un loc retras, bravo.

— Să vezi ce-ți fac!, amenință el încercând să mă apuce de păr, și chiar atunci mă aplec din nou, brusc, și plimb adânc briceagul de-a lungul picioarelor lui.

— Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!, răsună pădurea.

— Ştt, îi zic, și aduc briceagul aproape de coaiele lui.

Şi le apără cu mâna, pe care o ține strânsă deasupra lor.

— Şi promisiunea, cu ea cum rămâne? Ce degețel îmi dai să iau acasă?

— Satanistă împuțită! Vrăjitoare nenorocită!

— Awww...

— O să te prindă poliția, putoarea dracu', mă informează el.

— Serios? Așa cum te-ar fi prins pe tine pentru viol, nu?

Până să mai răspundă ceva, îi smucesc mâna și încerc să-i tai degetul mic, în urletele lui care trezesc și morții. Dar degetul, habar n-am de ce, nu se lasă tăiat prea ușor. Încerc și cu cutterul, dar nu vrea să treacă prin os. Dacă aș avea o toporișcă, mă gândesc. Ar trebui să discut cu Tedy serios, să ne îmbogățim arsenalul, să nu mai plec la drum cu mâna-n fund. Reușesc totuși să desprind carnea de pe un deget... de fapt, când mă uit mai bine, i-am ciopârțit trei degete.

— Scuze... E cam întuneric aici. Dacă ai ales un loc așa de întunecos, na, poftim, căcat, am făcut mizerie, îi zic.

Nu mai răspunde, cred că a leșinat. Mai bine. Îi mai crestez un pic pe corp, ca să mă asigur că n-o să-și revină, să poată sta pe picioare și să se ia după mine, în eventualitatea că nu găsesc mașină prea curând. Îmi pare rău pentru a doua oară în viață că nu știu să conduc o mașină. Prima a fost când n-am putut să conduc camionul lui Gigei, ăla

fără un ochi. Acum, i-aș fi luat mașina ăstuia și m-aș fi plimbat cu taxiul prin oraș, deși n-am cine știe ce chef de plimbare. Aș fi luat taxiul și aș fi condus până la Coco. De acolo, m-aș fi dus singură cu taxiul la mare, să-l caut pe Tedy pe plaja lui pustie.

Dar, fiindcă nu știu să conduc mașini, plec pe jos. Liniștea e totală, manelistul nu mai zice nici pâs. Merg, merg, și mă gândesc la Tedy, și mi-e dor de el, și la un moment dat îmi dau seama că nu doar merg, ci că merg și plâng, merg și plâng.

Numai de n-am deveni normali. De n-am deveni normali și scârboși.

Era dorința mea și a lui Tedy de fiecare zi, chestia pe care am fi repetat-o ca rugăciune înainte de-a adormi, dacă am fi avut o ființă în care să credem că ne-ar putea îndeplini dorințele. Motto-ul nostru.

Please, please, please, Tedy, lasă-mă să te găsesc.

Şi să fii bine.

17.

Găsisem ușor subsolul unde avea Vanessa piesa, următoarea seară. Pe Tedy mai mult îl târâsem, și din două în două minute fusese nevoie să-i amintesc că avem acces nelimitat la băutura de la bar toată seara. Când intrasem, mai să nu găsim locuri. Se pare că Vanessa era, în definitiv, o actriță apreciată. Noroc că eram pe lista invitaților, că venise un prost la noi și ne ceruse buletinele, să vadă dacă avem peste 18 ani, aparent piesa era interzisă minorilor.

— N-am buletin, i-am zis.

Tedy a râs și se pregătea să-l îmbrâncească pe individ, când a apărut un fel de pasăre uriașă, foarte colorată, cu penele dispuse ciudat pe corp, de parcă ar fi supraviețuit unui incendiu nemilos. Cu greu mi-am dat seama că era Vanessa, sub pene. Ne-a luat pe amândoi de mână și ne-a dus chiar în față, unde ne păstrase o canapea liberă.

— Nu e bine aici, e prea departe de bar, zisese Tedy. Şi dacă nu-mi place piesa, cum pula mea ies?, mă întrebase, la care toată sala făcuse Şttttt la noi, semn că Vanessa era pe cale să înceapă.

Am cerut șase beri, ca să nu se fâțâie barmanul pe acolo aiurea din zece în zece minute. Cum ni le-a adus, a început piesa.

Vanessa, învești mântată în pene, stătea agățată pe o scară, cu capul în jos, și cânta. A cântat câteva minute, în ceva ce părea o limbă inventată, după care s-a dat jos de pe scară, mai precis spus: s-a aruncat în public. A căzut pe un tip cam gras, poate așezat strategic acolo. S-a apucat de un monolog, și mergea printre oameni și aveai senzația că vorbește cu ei, că fiecare replică îi era destinată anume celui lângă care se oprea. La un moment

dat, l-a ales pe unul mai în vârstă, l-a adus pe scenă, i-a scos pantalonii și l-a lăsat în boxeri, după care l-a biciuit pe fund. Publicul era fericit, așa că am aplaudat și noi. Am mai băut din bere. Mai aducea oameni pe scenă, făcea diverse chestii cu ei. Tocmai mă întrebam cum de nu profitase de scenariu ca să-l agațe și pe Tedy, când s-a apropiat fix de noi și s-a pus în brațe la Tedy. Tedy, săracu', n-a zis nimic, dar nici nu i-a arătat cine știe ce afecțiune. A vorbit cu el, recitând monologul ăla, și l-a ridicat pe Tedy, l-a dus cu ea pe scenă, unde s-au pupat vreo 5 minute. Tedy își luase și berea cu el, dar nu prea apucase să bea din ea, nu-l lăsase Vanessa. Când s-a întors la locul lui, părea amuzat. După faza asta, s-au stins luminile de tot și din tavan au început să cadă pe noi prezervative și niște păsări din hârtie. A luat și Tedy vreo cinci prezervative, le-a băgat în buzunar, deși nimeni altcineva nu se mai atingea de ele.

Râsesem pe toată durata piesei Vanessei. Nu mă simțeam aiurea, adică nu aveam senzația că râd de ea, pentru că unele scene chiar erau intenționat comice. Tocmai de asta, a fost o surpriză uriașă finalul. Chiar nu mă așteptam să plâng. Vanessa și-a smuls penele, a rămas complet goală, și ne-a vorbit despre copilărie. Despre cum se schimbă lumile pe măsură ce crești, și fiecare lume moare odată cu o anumită vârstă pe care o lași în urmă. Şi ne-a mai vorbit despre singurătate. A spus că singurătatea e războiul vremii noastre, cel mai nemilos război din câte s-au văzut vreodată. Că iubirea, în vremea acestui război, e ca o vestă antiglonț concepută greșit, care nu te poate apăra. Stătea în fața mea când a spus monologul final, mă privea fix în ochi și știam că poate, într-un fel, eu o inspirasem. Că unele mesaje erau pentru mine, fiindcă Vanessa știa că eu le voi înțelege, că mereu înțelegeam.

A venit pe urmă un fum foarte gros și înecăcios, și, când ne-am ridicat ochii, Vanessa

goală nu mai era pe scenă. Luminile au început să se aprindă treptat și, din celălalt capăt al barului, a pășit spre noi Vanessa, acum îmbrăcată cu o rochie albă, lungă, simplă. Sala a aplaudat-o în delir, Tedy a aplaudat-o cam în sictir, cu sticla într-o mână, eu am aplaudat-o sincer. Era o ușurare pentru mine să descopăr că o persoană pe care o știam era o artistă pe bune și nu trebuia să-i fac complimente mincinoase.

M-am mai dus la bar, să iau beri, că alea se terminaseră. Mi se făcuse dor de Radu. L-am sunat și i-am zis că în doua ore, maxim, sunt la el. Speram să nimeresc drumul.

Eram entuziasmată și la gândul tuturor chestiilor perverse pe care aveam să le facem, dar poate chiar mai mult de ideea că voi avea un weekend departe de capră, de aventura ei cu Malkovich, departe de șobolan, și chiar departe de Tedy, fiindcă uneori simțeam asta – nevoia de a mă distanța, ca să pot respira, ca să pot să-mi trag sufletul. Să nu mai fiu atât de implicată.

Când m-am întors la masă, Vanessa era toată urcată pe Tedy, îl trăgea de păr, îi lingea o ureche, îl pipăia prin pantaloni.

— Vrei să te salvez?, l-am întrebat.

— Eh, nu chiar, a zis Tedy, de unde am dedus că îi dădea o notă destul de mare Vanessei.

M-a bucurat și asta, la fel ca finalul piesei pe care o jucase. Bine că nu trebuia să mă simt incomod și să am senzația că l-am chinuit pe Tedy.

— Atunci vă descurcați voi de aici, pot să vă las singuri?

— Mai staaaaai, m-a rugat Vanessa, mai bea și tu ceva.

Dar n-am mai stat. Tedy părea ok sub buzele și degetele femeii, așa că am luat-o la picior spre apartamentul lui Radu. Eram foarte happy că îi făceam o surpriză, ajungând mai devreme.

Pe drumul spre un loc mai populat și luminos, unde să circule mașini care să mă ducă și pe mine înapoi în oraș, de preferință neviolată, verific să nu am pete de sânge pe haine. Încă o dată, îmi laud gusturile în ce privește hainele. Pe negru e întotdeauna mai greu să observi sângele.

Fumez și mă gândesc, pentru prima dată cu adevărat, la excursia din martie, la toată violența care o însoțise. Mi-era greu să spun dacă mă caracterizase sau nu. De pildă, dacă s-ar face un film despre Vicky, ar fi suficientă excursia aia ca să te prinzi ce fel de persoană sunt eu? Şi da, și nu. Făcusem numai ce-mi trecuse prin cap, tot ce simțisem, ca și cum ar fi fost imposibil să existe consecințe, și asta mă caracteriza întotdeauna. Aici eram eu, sută la sută. Pe de altă parte, rănisem fizic o medie mai mare de oameni față de câți răneam în mod obișnuit. Prin urmare, aici ar fi fost indus spectatorul puțin în eroare, pentru că el ar fi putut ajunge la concluzia că eu tai în medie șase manelișți pe weekend, ceea ce era un pic exagerat.

Fac cu mâna spre câteva mașini, nu opresc. Oprește un taxi. Căcat, zic, altu'?

Radu a țopăit în jurul meu fericit când m-a văzut, de parcă el ar fi avut 13 ani, nu eu. Mi-a întins un trandafir uscat și mi-a spus că fusese cumpărat la întâlnirea la care eu nu mai ajunsesem. Atunci mi-a trecut prin cap că poate oi fi până la urmă vrăjitoare sau vreo nebună din aia care ghicește în globul de cristal, fiindcă intuisem eu că mă așteptase în bar cu un trandafir, câteva ore. Mi-a arătat o masă încărcată cu tot felul de mâncăruri aranjate frumos, pregătite de el. În baie și pe hol presărase petale de trandafiri roșii.

What the fuck, am vrut să-i zic, what the fuck, Radu, eu nu sunt tipa asta pe care ți-o imaginezi tu... pe mine nu mă poți aștepta cu cine romantice și cu petale de trandafiri... Pe urmă m-am gândit că, la urma urmei, pot fi și tipa aia,

pentru că pot fi oricine îmi trece prin minte. Iar Radu știa exact cine sunt. Pentru că înțelesese. Așa că ne puteam juca în voie de-a cine ne trecea nouă prin cap, fără să ne fie teamă că ne-ara putea pierde pe noi, cei adevărați.

În cada acoperită cu petale de trandafiri am stat ore întregi. Am ascultat muzică și am făcut sex. Şi am băut șampanie – mă rog, mai mult el. Chiar nu eram genul ăla de tipă; mi-am adus din bucătărie un pachet cu șase beri.

I-am vorbit mult despre Tedy și Radu m-a contrazis când i-am spus că fără Tedy aș fi mai normală.

— Ai scris asta și-n eseu și cred că nu-i așa. Nu Tedy te face genială, așa ești tu. Mai degrabă, tu îl faci genial pe el, fiindcă îi impui să țină pasul cu tine. Sau, mă rog, vă scoateți din normalitate unul pe altul.

— Da, dar Tedy a fost primul, i-am explicat eu.

M-am întrebat de multe ori dacă Tedy, în cei trei ani fără mine, mă așteptase în vreun fel. Dacă se simțise incomplet fără mine. Capra spunea că făcuse multe prostii când era mic, dar că, până să apar eu, părea mereu îmbufnat, de parcă cineva îi luase jucăriile.

L-am mângâlit pe Radu cu frișcă peste tot. Mi-a zis că nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că va avea într-o zi o iubită care să nu aibă încă buletin.

L-am întrebat care e cea mai nebunească chestie pe care a făcut-o vreodată, nu care i s-a întâmplat, fiindcă pe aia o știam, și a zis că eu. Şi următoarea? Se pare că toate chestiile trăznite pe care le făcuse până să mă întâlnească pe mine nu se comparau absolut deloc cu asta.

Mi-a spus că a vorbit cu taică-su, care are niște bani puși deoparte, și că vrea ca în maxim două luni să se mute singur, să-și ia un apartament. Şi că ar fi superb să ne mutăm împreună.

Acolo m-am panicat maxim.

— Habar n-am, eu n-am mai stat niciodată cu un tip, să locuim împreună, i-am zis, serioasă.

— Păi, ai 13 ani!, a zis, și mi-a trecut panica, adică s-a transformat în amuzament.

Ne-am tras-o pe balcon, fiindcă voia să-și enerveze vecinii de alături, care aveau mereu comentarii legate de muzica pe care o asculta noaptea. M-am strofocat să fac cât mai multă gălăgie în timpul sexului, și ne-am lăsat liberă imaginația – ne-am prefăcut că organizăm un threesome, în care al treilea partener era un țap, pe care îl sacrificam la final.

Mi-a citit, ne-am uitat la filme romantice și horror, ne-am îmbătat teribil. I-am dat să tragă pe nas ceva ce adusesem la mine, pentru că rar mă duceam să stau un weekend undeva fără să iau droguri la mine. Nu doar fiindcă mi-ar fi fost frică să nu mă plictisesc; ci pentru că, blocată fizic într-un singur loc, îmi plăcea să-mi las mintea să călătorească liberă. În afară de iarba pe care o fumase de multe ori, dar moderat, îmi zisese, nu luase cine știe ce chestii, spre deosebire de mine și Tedy, nici măcar în anii ăia în care pierduse drumul, cum îi plăcea lui să spună, iar eu leșinasem de râs – oare cum te puteai droga moderat? Nu erau drogurile chiar asta, ceva prin care să declari război moderației?

Duminică seara a fost mai nașpa, fiindcă nu știu de ce mi se făcuse dor de Dev și de felul în care mă atingea el, și de ochii lui verzi ca marea la începutul toamnei. M-am întrebat dacă o fi trist, dacă s-o fi prins că am fost tot weekendul cu proful meu. I-am zis lui Radu că mă duc până jos să iau înghețată și l-am sunat pe Dev. Am stabilit să vină la mine în seara următoare.

Luni dimineața, când ne-am dus iar împreună la școală, m-a implorat să nu ne despărțim niciodată și i-am zis că bine, în general nu sunt eu tipa care pleacă.

Şi Coco mă întrebase de multe ori dacă mă mai gândesc la întâmplare. Normal că, într-un fel, mă mai gândeam, dar simțeam și cum se îndepărtează tot mai mult într-un trecut care își pierdea încet-încet din culoare. Şi asta era bine, logic. Voiam s-o uit. Nu s-o uit, ci să nu mi se mai pară importantă.

De când Radu îmi spusese ce i se întâmplase lui, mi se făcuse un pic mai frică. Poate că eu eram acum în etapa celor patru ani în care el încercase să se comporte ca și cum rana aia nu ar fi existat, ca și cum n-ar fi fost real totul. Dacă, într-o zi, aveam să mă trezesc și să îmi dau seama că fusese ceva mai serios decât mi se păruse până atunci? Şi dacă aveam să mă întreb dacă mai pot merge mai departe?

Dacă aș fi nimerit pe mâna unui psiholog cu adevărat bun – nu ca Malkovich, care acum explora orgasmul femeii măritate, cu vârsta între 30 și 40 de ani –, mi-ar fi spus că încerc să mă implic în acte violente pentru că vreau ca violența pe care o comit asupra altora să șteargă violența care a fost comisă asupra mea. Şi că fac sex cu multe persoane de sex opus pentru că îmi doresc ca acele partide de sex pe care nu le-am ales eu să-și piardă din semnificație, să se piardă într-o mare de alte acte sexuale, unde îți e mai greu să-l individualizezi pe fiecare în parte și să-l ții minte. Mda, de asta eu aș fi putut ajunge un psiholog excelent într-o bună zi. Pentru că mă pricepeam la oameni, la motivațiile și sentimentele lor.

Dar nu-mi doream să fiu psiholog. Nu-mi doream să fiu nici scriitoare, cum îmi sugerase Radu de vreo șapte ori. Nu-mi doream nici cântăreață, artistă, doctor sau pompier. Nu-mi doream să am nici job, nici profesie, nici carieră. Nici familie sau copii. Nu-mi doream un viitor calculat în ani, în perioade bine delimitate de viață, în riduri sau fire de păr alb, în frici, în compromisuri. Dacă mă gândeam la un viitor, îmi

doream unul împărțit în sentimente și atât. Singurul viitor pe care mi-l puteam imagina și la care aș fi visat dacă aș fi fost mai puțin cinică era unul în care să pot fi liberă, liberă până la capăt, pentru că libertatea nu venea în doze, ca pastilele în flacoane, ci ea exista sau nu exista. Viitorul la care puteam visa, rar, ce-i drept, însemna o lume care se învârtea după regulile făcute de mine și Tedy.

Orice altfel de lume n-ar fi fost cu adevărat liberă și numai gândul la ea mă făcea să vărs.

Așa că, da, uneori mă mai gândeam la întâmplare. Mai mult la felul în care Tedy avusese de-a face cu ea, și cum păstrase secretul atâta timp, și mai puțin la tot ce se petrecuse în noaptea aia. Şi, în ziua în care Tedy m-a sunat și mi-a zis să vin urgent în garajul lui Coco, nici n-am bănuit că ea, întâmplarea, încă nu e un subiect îngropat, care să mai revină în viețile noastre.

E urgent, îmi spusese Tedy, am nevoie de ajutorul tău.

M-am gândit că intrase în cine știe ce naiba de belea.

Am tras pe mine ce am găsit la îndemână, m-am urcat în metrou și am ajuns la Coco cât am putut de repede.

Tedy o îmbârligase pe Coco în urmă cu câteva săptămâni spunându-i că îl bate gândul să-și facă o trupă și că are nevoie de un loc unde să poată exersa. Încă nu era hotărât dacă va lua în serios treaba cu muzica, îi zisese, dar vrea să bage niște probe, să vadă dacă iese ceva. Coco cedase ușor, când Tedy îi zisese că o să-i dedice o piesă pe primul lui album. Așa că biata Coco era convinsă că Tedy a intrat cu încă un tip în garaj ca să exerseze niște death metal.

Dar nu death metal exersase Tedy pe corpul lui Johnny, care mă aștepta îmbrăcat doar cu o pereche sfâșiată de chiloți pe el, desculț, legat de un scaun, deja plin de sânge. Sau, poate, era un

death metal total avangardist. Jos, pe lângă scaunul pe care stătea Johnny, mai mult mort decât viu, se aflau instrumentele de tortură folosite de Tedy: o rangă de fier, o bâtă, un aprinzător de aragaz, câteva cuțite, o bormașină.

— Pe asta ai folosit-o?, l-am întrebat curioasă, uitându-mă la bormașină.

— Nu, că a dracu' cred că e defectă, zisese Tedy, și argumentase că tot ce luase de la șobolan era mai mult sau mai puțin nefuncțional.

Când mă văzuse, Johnny începuse să urle, speriat, dar Tedy îi arsese un pumn în falcă, după care îi îndesase o șosetă în gură.

— Taci în pula mea, că o să creadă Coco că ne-am apucat de glam metal, morții mă-tii, comentase Tedy și râsesem câteva minute.

— E numai al tău, spusese pe urmă Tedy, și se retrăsese într-un colț al garajului, să fumeze.

Nu era ca și cum nu apreciam. Dacă eram sinceră, trebuia să recunosc că eram foarte emoționată și recunoscătoare pentru că Tedy se gândise să-mi facă cadou un pic de closure. Doar că... mintea îmi zbura în prea multe direcții ca să mă pot concentra și să-l lovesc.

Totuși, mai mult ca să nu par nerecunoscătoare față de Tedy, i-am dat un pumn în nas. Am avut grijă să nu dau exagerat de tare, ca să nu-mi bulesc mâna – mai avusesem episoade din astea neinspirate. Însă, deși am lovit moderat, s-au întâmplat două chestii: i-a ieșit șoseta din gură și el a căzut pe spate cu scaunul.

— A, căcat, a făcut Tedy. Stai că ți-l potrivesc la loc.

S-a apropiat de Johnny, care iar urla, pe un ton foarte ascuțit – chiar că glam metal, mi-a trecut prin minte, sau un black deloc melodic –, și i-a îndesat șoseta la loc. Era una murdară, probabil proaspăt scoasă din bocancul lui frate-miu.

L-a ridicat și cu scaunul.

— Nu știu ce pula mea n-are stabilitate, căcam-aș în el, s-a răsturnat până să vii tu de vreo 20 de ori.

Așadar, Johnny petrecuse ceva vreme în garajul lui Coco.

— Păi, din cauză că e din ăsta de plastic, e prea ușor. Ar trebui să avem unul mai greu.

— Bine, zisese Tedy. Mă duc să caut.

Rămăsesem singură cu Johnny, care mă implora din priviri să nu-i fac nimic rău.

Aveam două variante în cap. Puteam să-l și omor până venea Tedy. Să-l lovesc cu ranga de metal în cap, până când n-ar mai fi avut unul, până când capul lui s-ar fi împrăștiat în toate direcțiile, ca un pepene prea copt. Puteam să-l ard cu aprinzătorul electric pentru aragaz, să-i marchez pielea pentru totdeauna.

Sau puteam să-l dezleg și să-l las să plece.

În definitiv, era aici pentru mine. Tedy mi-l lăsase mie.

N-am făcut nici una, nici alta. M-am apropiat de el, l-am ținut cu o mână de păr și l-am pocnit cu cealaltă. Mi-am amintit de frig, de cum îmi ieșise în cale, de bocancii mei, de lanțuri, de cum mă legase de camion. De râsul lui, în timp ce bărbații de deasupra mea își schimbau fețele între ei. Cum mă scuipase. Totuși, în timp ce-l loveam, aveam senzația că întâmplarea se petrecuse într-o altă viață. Ceva era șters, artificial. Vicky de atunci era ca o soră mai mică. O știam, dar n-o mai simțeam în întregime.

Tedy s-a întors repede și a adus cu el un scaun de metal, mai bine spus, un cadru de scaun, fiindcă nu avea partea pe care stai cu fundul.

— Stai că-l leg imediat de ăsta, a zis el, și s-a apucat să-l dezlege și să-l mute. Ia uite, iar nu mai are cârpa-n bot, a comentat el.

Într-adevăr, de la loviturile mele, șoseta nu mai era la locul ei. Dar, culmea, nu era nici pe jos.

— Poate a înghițit-o, i-am zis lui Tedy.

I-a deschis gura, nu era nici urmă de șosetă.

— Nu-i nimic, o am pe ailaltă, a zis Tedy.

I-am mai dat doi pumni. Era mai bine legat de scaunul ăsta, nu mai era nevoie să-l ții. Nu se mai răsturna.

M-am gândit că ar fi fost mai fain să-l fi adus Tedy pe taică-su lui Johnny. Pe ăla l-aș fi caftit cu mai multă poftă.

Abia atunci am observat că Tedy avea un tricou gri, și pe el erau multe pete maro, de sânge, evident. Fuma cocoțat pe o bară metalică, în colțul garajului, cu un aer plictisit. Avea blugi sfâșiați, negri, până la genunchi, bocancii naziști și o mănușă de piele, cu degetele decupate. Era superb, pentru că avea o combinație nemaiîntâlnită de nostalgie și violență. Era un poet și un criminal, cu look de star rock.

Atunci mi-am dat seama că nu mai vreau să-l lovesc pe Johhny, fiindcă nu avea niciun rost. Era ca și cum pedepseam pe cineva nevinovat, orice ar fi spus realitatea, care ne putea contrazice oricând. Nu aveam de ce să-l mai lovesc, pentru că eram fericită, pentru că-l aveam pe Tedy, îi aveam și pe Dev și pe Radu, o aveam și pe Coco și aveam viața mea pentru care trebuia să lupt zi de zi, să rămână reală, dar care era a mea, și îmi era de ajuns.

Eu, Vicky de acum, eram bine.

I-am făcut semn să se apropie.

— Eu zic c-am terminat cu el, i-am spus.

Tedy a dat din cap, părând parcă ușurat.

— Cum crezi tu.

Mi-a spus să intru în casă, să stau cu Coco vreo jumătate de oră, și să ne vedem pe urmă. L-am întrebat ce are de gând să facă, și mi-a răspuns că trebuie să curețe puțin.

Târziu, abia la început de iunie, cu puțin timp înainte să plec cu Radu în tabără și el să dea foc liceului, mi-a povestit că-l mai caftise un pic, după care îl cărase în spate și-l abandonase în parcul dintre blocuri.

Apăruse cam o oră mai târziu în bucătăria lui Coco, purtând același tricou plin de sânge, iar Coco exclamase:

— Teeedy! Ia o brioșă, sunt calde! Cum a fost la repetiții?! Aoleu... fată, frati-tu s-a bătut cu ăia din trupă, ia uite, e murdar de sânge pe mâini!

18.

Pentru Radu, partea cea mai frumoasă a poveștii noastre a fost că s-a îndrăgostit de mine.

Pentru mine, partea cea mai palpitantă a poveștii a fost, cred, că trebuia să mă ascund cu el, că ceea ce făceam noi era interzis și asta făcea relația noastră să aducă un pic cu cea dintre mine și Tedy.

De pe la sfârșitul lui mai, parcă toată lumea bănuia ceva. Când ne țineam pe ascuns de mână pe culoarul care ducea spre ieșire, Cătălina apărea cine știe de unde și ne făcea poze cu telefonul. Când băgăm capul în cancelarie să văd dacă e el, imediat îmi ieșeau în față sărmăluțele idioatei de chimie, urlând la mine: "Marinescu, ce cauți pe hol, s-a sunat!!!!". De fiecare dată când îi dădeam un SMS în care îi spuneam că îmi e dor de el, un prof tâmpit îmi confisca mobilul, pe celălalt Radu, pe motiv că nu sunt atentă la ore.

Dar era foarte ok, chiar și așa. Reușeam să ne furișăm peste tot. Venea să mă scoată de la ore, pe motiv că vrea să mă întrebe ceva, și o ștergeam în oraș, ca să colindăm magazine, să-mi cumpere tot ce-mi trecea mie prin minte și să intrăm prin toate bodegile, să bem până seara. Mă aștepta după ore și mă ducea la filme în mall, la teatru, la concerte în aer liber. Învățase și el traseul lui Dev, care aștepta până când capra se retrăgea în camera ei și avea drum liber spre dormitorul meu – ce-i drept, nu reușea să-l facă la fel de des și de silențios pe cât îl făcea Dev, care avea ceva de pisică, o anumită eleganță mai degrabă feminină, pe lângă ochii lui verzi.

Chiuleam împreună; la un moment dat, l-au chemat și pe el în cancelarie să-l certe că lipsise la

orele de la a 11-a și a 12-a. Exact după asta, a avut loc bătaia dintre el și Dev.

Dar, mai înainte, am avut cel mai tare show de comedie, chiar la mine acasă.

Cu capra în rol semi-principal. De fapt, un fel de Capra vs. The Kids & The Teacher.

Făceam un 69 violent în camera mea cu Dev, încercând din răsputeri să nu mă înec, și eram foarte aproape de un orgasm simultan, când am auzit vocea dătătoare de crampe a caprei:

— Victoria Violeta! Vino jos, ești căutată!!!

— Nici să nu te gândești, zisese Dev.

— Victoria, vinoooo repedeeee!!!, urla capra.

Am hotărât pe loc să nu mă opresc.

— Victooooooriaaaaaaaaaaa! Vino jos, acum!

Limba lui Dev mă atingea exact în punctul ăla care mă făcea să termin.

— Victoriaaaaaaa, ai surzit?! Ce mama dracului faci, vezi că vin suuus!

Dev și-a dat drumul, iar eu tocmai terminam în momentul în care a deschis larg ușa, să vadă ce mă reținea.

— Offf, iar faceți sex, sper că v-ați protejat, a comentat.

Am dat-o afară, am îmbrăcat o rochie un pic transparentă și am coborât să văd cine pula mea mă căuta.

În hol erau Tedy și Radu, care tocmai se descălța, politicos. Mai mult ca sigur, auzise tot ce zbierase capra.

— Poftiți, poftiți!, face capra, înhățându-l pe Radu de un braț.

Bietul om reușise să-și scoată numai un pantof, pe celălalt îl avea încă în picior.

— Lasă-l să se descalțe, i-am sugerat eu. Sau să se încalțe la loc, mai bine.

Tedy venise lângă mine, foarte entuziasmat.

— Ce pula mea?, l-am întrebat.

— Păi, m-am gândit că ți-e dor de el! L-am cules de la școală, i-am zis să bea o cafea la noi.

— Căcat. Eram sus cu Dev, i-am zis lui Tedy.

— Ha, ha, a râs frate-miu.

— Şi sunteți profesor de limba engleză? Vai, cât de frumos! Păi atunci propun să vorbim numai în engleză!!! How are you today, kids? își intrase capra în rol.

— Fuck off, bitch, îi zisese Tedy.

— Așa, așa, făcuse capra. Luați un loc aici, aduc imediat o gustare!

L-am pupat pe Radu în timp ce maică-mea distrugea ceva prin bucătărie. Şi, cu puțin noroc, ar fi putut să fie până la urmă o întâlnire simpatică, dacă n-ar fi coborât din camera mea chiar atunci Dev, desculț și îmbrăcat doar cu o pereche de blugi până la genunchi.

— Hola, zisese el spre Tedy și vag spre Radu.

— Oy, man, răspunsese Tedy și făcuseră salutul ăla al lor ciudat, cu multe degete încârligate.

Eu mă așezasem lângă Radu, iar Tedy lângă mine. Am vrut să mă ridic și să-l conduc pe Dev spre ușă, dar tocmai atunci s-a așezat și el, lângă Tedy, în fața mea. N-avea chef să plece, poate aștepta să mai continuăm sus, după ce plecau musafirii. Imediat a venit și capra cu cafele pe o tăviță și cu un borcan de dulceață. Tedy a mirosit ce era deasupra borcanului.

— Bleah! Fă, mamă, vezi că ți-a mucegăit dulceața, la fel ca multe alte chestii pe care nu le-ai mai folosit până de curând... Îl intoxici pe Radu și rămânem cu mediile neîncheiate.

Radu zâmbise, dar încercase să fie politicos.

— Pentru mine e suficientă o cafea neagră, e perfect!

— Sigur? Te mulțumești tu cu atât?, îl întrebase Dev, pe un ton acuzator, ca și cum ar fi avut ceva de reproșat.

— Pe lângă Vicky, asta se subînțelege, completase Tedy, amuzat, punând și mai mult paie pe foc.

Capra își trăsese un scaun între Dev și Radu, unde era mai mult loc.

— Şi, cum sunt copiii mei la școală? Sper că nu vă fac prea multe probleme, nu vă dau bătăi de cap, așa-i?

— Nu, nu, se grăbise Radu s-o liniștească. Au personalitate și sunt printre cei mai inteligenți din liceu.

— Şi partea feminină o suge cu un talent ieșit din comun, adăugase Dev, uitându-se urât la Radu.

Noroc că era cam surdă capra.

— Doar partea feminină?!, se arătase Tedy jignit, dându-i un ghiont.

— Mă rog, mă referem la ce a testat Radu, mormăise Dev.

— Mă bucur, mă bucur! Ştiu că sunt extrem de inteligenți, doar că sunt și cam sonați la cap, zisese capra și se pusese pe chicotit.

— Bine că nu ne-am sonat la ficat, o ironizase Tedy.

— Tedy, fii politicos!, izbucnise capra și toți zâmbisem, până și Dev.

Chiar în momentul ăla, cineva sunase la ușă.

— Victoria Violeta, dar ce căutată ești azi!, exclamase capra.

Dar noul musafir n-o căuta pe Victoria Violeta, ci chiar pe capră. Era Malkovich, amantul.

S-a fâstâcit când a văzut atâta lume, mai ales când Radu s-a ridicat să dea mâna cu el. Se știau de la școală.

— El o fute pe mama noastră, îl lămurise Tedy pe Radu.

— ...Runs in the family, mormăise iar Dev.

— Sugi pula, îi aruncasem eu lui Dev, exasperată că se trezise să facă crize de gelozie.

— Tedy, cum îți permiți?!, se isterizase capra, dar îl așezase pe Malkovich la masă, chiar lângă ea.

— Bine, bine, n-o fute, doar îi oferă consiliere psihologică vaginală mamei noastre, în

patru labe, rectificase Tedy.

— Vaaaai, vă spun, au luat-o razna total!, îi explicase lui Radu capra, vădit stânjenită.

Malkovich, în schimb, nu avea grețuri, o luase de mână pe sub masă.

— Dragă, să-ți aduc o cafea?, îl întrebase capra.

— Să-și ia singur, că știe drumul, comentase Tedy.

Psihologul, într-adevăr, se ridicase să-și pună singur o cafea. Ne întrebase din bucătărie dacă mai vrem și noi.

— Adu și tu, bre, niște beri!, strigase Tedy, iar Malkovich chiar se întorsese cu patru beri, pe care le desfăcuse și le așezase pe masă.

Ne servisem.

— Să știți că rar consumăm alcool, îi explicase capra lui Radu, iar eu și Tedy pufnisem în râs.

— Foarte rar, aprobasem eu.

Capra se apucase să vorbească cu Radu despre școală și note, Radu îi explicase că eram cea mai bună la engleză, moment în care Dev făcuse altă glumă care implica limbi, și chiar atunci se trezise și Tedy să-mi ridice rochia, să mă mângâie pe o coapsă, tot mai sus, și să încerce să-mi bage un deget înăuntru.

— Stai cuminte, îi zisesem, și mai bine tăceam, fiindcă Radu tocmai întorsese capul și văzuse unde își ținea Tedy mâna.

Mai aveam și rochia transparentă.

M-am fâțâit pe scaun, încercând să-i scot degetul pe care-l băgase până la urmă, dar n-am reușit. Avea experiență, mai făcuse asta la diferite reuniuni de familie. Măcar dacă ar fi tăcut, dar nu.

— Ai făcut treabă bună, i-a zis lui Dev și i-a făcut cu ochiul.

Dev s-a prins mai greu, dar s-a prins până la urmă, văzând ce-mi făcea Tedy.

— Păi da, și mai făceam, dar ți-ai găsit și tu cel mai bun moment să aduci toți dobitocii pe aici, a comentat el.

— Mergem la piscină?, mă întrebase Radu.

— Aaa, grozav, ar trebui să mergeți, da, da, să mai stați și voi la aer, la soare!, fusese de acord capra.

— Păi am stat la aer și la soare la mare, zisese Tedy, scoțând în sfârșit degetul.

— Da, da, lasă că știu eu... acolo ați stat la alcool și droguri!, se bosumflase capra.

— Păi, și? Dacă le-am luat afară, care-i problema? Nu era tot la aer?

— Să știi că uneori drogurile pot avea un rol pozitiv în lărgirea orizontului unui adolescent, se băgase și Malkovich în seamă.

Tedy răsese. Într-un fel, îi era simpatic.

— Și? Ați discutat voi doi despre viitor, divorțează mama?, îl întrebase el pe psiholog.

Ăla, săracul, lăsase capul în pământ.

— Vai, Tedy, cum să spui așa ceva, dragă?! Doar pentru că ți-a intrat ție în cap că aș avea o aventură, hihi, ceea ce e oricum ridicol... Auzi, să divorțez, cum o să divorțez?

Malkovich părea trist. I-am făcut semn lui Tedy să nu-l mai sâcâie. Bietul om poate că avea speranțe mari cu capra.

— Păi, eu mă duc sus, să fac o labă, declarase Dev.

— Hahahaha, așa glumește el, să nu-l luați în seamă!, îi zisese lui Radu capra.

— Da, da, e o expresie, fusese de acord Radu.

— Uneori, nu e o expresie!, se răstise Dev la el și se uitase iar urât.

— Ce romantic, se băgase și Tedy în discuție. Bătaie pentru Vicky!

— Taci în pula mea, îi zisesem eu.

— Vicky!!! Vorbește frumos!, urlase capra.

— Nu, serios, de ce pula mea ai impresia că le știi pe toate?!, i se adresase Dev lui Radu. Te

crezi șmecher pentru că una de 13 ani se fute cu tine? Ești atât de prost, încât nu poți pricepe că pentru ea contează doar aventura, că e palpitant ce faceți voi, că încalcă regulile, că e cool s-o facă pe catedră sau în cancelarie?

Radu se ridicase de la masă, furios. Capra se uita de la unul la altul și nu pricepea nimic.

— Sigur că e cool, toate pizdele din liceu vor să te bifeze, iar ea, la 13 ani, e prinsă de spiritul de competiție, continuase Dev.

— Last time I checked, între tine și Vicky era o diferență de 5 ani, și tu ești major și vaccinat, ca toată lumea, deci nu văd ce te face pe tine în măsură să le reproșezi altora ceea ce faci și tu, îi răspunsese Radu.

— Dar eu măcar nu-s proful ei, tâmpitule!, îi aruncase Dev, la un pas de-a sări la bătaie.

— Şi eu măcar n-o înșel, parase și Radu, și ăla a fost momentul în care am știut c-or să se bată.

— Lua-ți-aș morții-n pulă, de unde pula mea ai ajuns tu, bă, la concluzia c-o înșel? Ce pula mea știi tu despre viețile noastre?! Vii aici cu fața aia scoasă din reviste, cu tricourile tale negre, deși probabil n-ai ascultat altceva în afară de Bon Jovi, cu cardurile tale șmechere cu care îi cumperi rahaturi, normal că pune botul, are 13 ani, și crezi că știi totul despre fiecare, ne-ai pus etichete, așa e?, zbierase Dev și-l apucase de tricou.

Dev, nici n-ai idee ce departe ești de adevăr, i-am zis în gând.

Capra, speriată, sărise să adune ceștile de pe masă, să nu se lase cu o mare de cioburi. Fusese la fix, că Dev tocmai începuse să dărâme chestii.

— Nu eu pun etichete, tu le pui!, îi zisese Radu și-l îmbrâncise.

Îl prinsese Tedy pe Dev și mi-am dat seama că, în cazul unei bătăi serioase, Tedy avea să-l apere pe Dev, oricât de simpatic i s-ar fi părut proful meu. Văzuse și Radu treaba asta, fiindcă

următorul lucru pe care i l-a aruncat în față lui Dev a fost;

— Poate ar trebui să căști ochii la amicii tăi, nu sunt sigur că eu o să fiu ăla care într-o zi o să plece cu Vicky!

Asta l-a înfuriat pe Dev mai rău decât tot ce spusese Radu mai devreme.

— Să mori tu! Să mori tu că știi ce e între Vicky și Tedy, boule! Cum ți-am zis, abia ai aterizat pe aici și ai început să lipești etichete tuturor!

— Ştii și tu foarte bine ce e între ei! Dar nu te deranjează, fiindcă îți cam place să fii și în preajma lui Tedy, nu doar a lui Vicky!, zisese Radu.

Deja nu mai aveam aliați, mă uitam cu groază (dar și cu un soi de amuzament) în jur. Radu și Dev se transformaseră în niște copii de 3 ani, care se băteau pe o jucărie. Era plăcută totuși senzația pe care o aveai ca jucărie.

Importantă, dezirabilă, să merite să încasezi pumni ca să fie a ta.

Tedy era cel mai calm. Fuma, în picioare, încă ținându-l pe Dev, să nu sară la bătaie, deși deznodământul ăsta părea inevitabil, fiindcă Radu se apropia tot mai mult de Dev.

— Mă faci poponar?, zisese Dev, nu neapărat jignit.

— Da' ce e rău în a fi poponar?, se băgase și Tedy, relaxat.

— Vai, vai, băieți, nu vă mai certați pentru toate prostiile, auzi, pentru toate rahaturile!

Mersi, mama.

— E foarte ok să fii poponar, atâta timp cât accepți ce ești și când nu sari la beregata altora pentru propriile tale frustrări!

Dev l-a îmbrâncit pe Tedy, și-a eliberat brațul și i-a dat un pumn lui Radu, în plină față. Radu i-a dat un pumn în stomac, și amândoi au căzut pe

covor, încleștați, încercând să scape unul din strânsoarea celuilalt ca să se mai caftească.

— Porno, concluzionase Tedy.

— E numai vina ta, îi zisesem eu, urmărind ce se întâmpla pe covor.

— Se poate, fusese de acord frati-miu.

— Nu-i desparți?, îl întrebasem, văzând cum capra țopăia pe toculețele papucilor ei de casă, în jurul bătăușilor, rugându-i să înceteze.

— Neah... Se stinge repede.

Şi chiar s-a stins repede. Dar în niciun caz așa cum ne-ar fi trecut nouă prin minte.

În timp ce Malkovich, de pe margine, mormăia chestii cum ar fi “Uneori, e bine să lași sentimentele să răbufnească... Detoxifiere psihică... Exprimarea dorințelor sexuale prin violență psihică și anihilarea competiției cu ajutorul inteligenței, folosită ca ironie, numită în trecut spirit...", iar capra aducea din bucătărie o bucată mare de brânză, probabil ca să ne facem sandvișuri sau ca s-o mâncăm cu dulceața mucegăită, dracu’ știe, și în timp ce Radu părea să câștige lupta corp la corp cu Dev – luptă care, într-un mod pervers, era îngrozitor de sexy, mai ales că lui Dev îi căzuseră pantalonii puțin de pe fund –, ușa casei s-a deschis larg și în prag a apărut șobolanul, tata, cu fața lui plictisită și obosită pe care o aducea în fiecare seară acasă:

— Of, Doamne, ce aglomerație... Ce blocaje... S-a înmulțit autoturismele în București peste măsură, ceva trebuie făcut! Trei ore... trei ore pe drum... Nu mai ești bun de nimic... Şi nenorocitul ăla, după ce că-mi ia fața, îmi bușește mașina proprietate personală, mă rog, de la firmă, dar tot proprietate a cuiva și ea, mai și iese din autoturism să mă bată... Să mă lovească, auzi, el pe mine! Eu, care stătusem pur și simplu în mașina mea, condusesem atent și regulamentar... Uite și tu, mi-a învinețit ochiul, cred că trebuie să-mi pun niște apă rece... Nu mai poți umbla prin București

de golani, golani unde te uiți cu ochii... Pic de respect nu mai există... Aroganță, înjurături, eheiii, unde `om ajunge noi așa, nu știu... De aia toată Europa se uită urât la România, nu-s doar idei preconcepute, ce să mai, e adevărul gol-goluț, mă rog, o parte din adevăr... Se uită și ei la lipsa noastră de civilizație și trag niște concluzii. Păi, ce, când am fost în Ungaria, să semnez contractele alea, era așa nebunie pe acolo?... Nu, domnule, oamenii conduceau autoturismele relaxați... Şi nu venea nimeni să-ți învinețească ochiul, dacă tu nu-i făceai nimic... Aia e, la noi n-o să ajungă civilizația nici peste o sută de ani... Şi, când te gândești, potențial am fi avut. Un amestec de rase, dar rase bune, frumoase, puternice... Ca la cai, domnule, uneori corciturile sunt mai căutate, mai scumpe decât rasa de la care au pornit... Asta înseamnă evoluție. Dacă ai ingredientele necesare, poți scoate un produs bun... Şi românii au avut ingredientele, dar, ce să faci, ceva s-a întâmplat pe parcurs... În timpul procesului de corcire.. naiba știe... Sau, mai știi, unul din ingrediente o fi fost el stricat, de la bun început, se mai întâmplă și asta... dacă citești cronicile medievale, o să vezi, erau acolo remarcate niște aspecte foarte interesante, n-ar strica să reflectăm la asta din când în când, uneori, dacă vrem să înțelegem un fenomen, trebuie să ne întoarcem la originile lui, da, da, da, chiar la origini... Dar ce-i asta, Raluca dragă, de ce nu-mi spui că avem musafiri?...

19.

Mă urc în taxi, până la urmă, și îi dau și ăstuia adresa lui Coco. E un bătrânel, pare normal, poate că de data asta briceguțul lui Tedy va sta liniștit în rucsac. Îmi verific în oglinda de lângă bătrân fața, să nu am stropi de sânge la vedere. Par ok. Parcă doar mai serioasă, mai matura.

Tedy, unde naiba ești?

Mă sună Radu, îi resping apelul.

Privesc pe geam.

E întuneric, ca și cum ar fi ultima zi de pe pământ.

Cu toții ne relaxasem mai mult sau mai puțin după monologul șobolanului. Mai puțin capra, care nu se simțise prea bine când fusese momentul să i-l prezinte șobolanului pe Malkovich, cu atât mai mult cu cât Tedy pusese paie pe foc, exclamând: “Caragiale, nu altceva". Dev și Radu se ridicaseră de jos, mai de voie, mai de nevoie, iar la Dev observasem treptat și că devenea mai calm și mai amuzat, așa că le sugerasem să dea mâna și gata, și poate să ieșim la o bere să vedem cum împărțim jucăria. La o adică, o partidă de sex cu amândoi mi se părea cea mai sexy chestie la care mă puteam gândi. Tedy a insistat și el ca cei doi să dea mâna, și până la urmă așa au făcut. Şi am crezut că se restabilise un fel de pace între ei, o înțelegere, chiar dacă nu prietenie.

Şi poate chiar așa fusese, doar că durase puțin.

Pană la bătaia din curtea școlii.

Eram la o oră neinteresantă, geografie cred, când s-a auzit un zumzet de pe hol, acel zgomot care vestea întotdeauna ceva de interes general – ca atunci când era cutremur, sau veneau să ne facă

vaccinurile, sau când o mâncase pe aia maidanezul. Un tip a deschis ușa, ca să ajungă și la noi ceva din ceea ce se petrecea afară, și am auzit cuvântul „bătaie". Imediat, m-am gândit că se bate Tedy cu cineva și am fost în picioare. Coco, imediat după mine. Profa ne-a strigat să stăm la locurile noastre, fiindcă dădusem tonul și după noi se ridicase o jumătate de clasă și ieșise pe culoar. Ţin minte că am auzit-o pe una, cam pițipoancă, zicând că ceea ce se întâmpla în curtea școlii e “genial, se bat cei mai hot masculi din liceu”. Atunci mi-a trecut prin cap că s-o bătea Tedy cu Dev, dar asta mi s-ar fi părut imposibil de conceput. Am ajuns și eu unde era îmbulzeala și m-am ridicat pe vârfuri, să văd ce era.

Păi, ce să fie, era runda a doua din ce se întâmplase pe covorul caprei. Radu și Dev, acum ceva mai îmbrăcați, își cărau pumni și se tăvăleau pe jos. Nimeni de pe margine nu îndrăznea să-i despartă. Tipii priveau detașați, în timp ce pizdele aveau fiecare favoritul ei. Câte una spunea ce cool e profu de engleză, zici că e unul dintre noi, în timp ce o alta remarca aproape libidinos ce sexy e Dev, și ce diferit e când se bate de dățile în care stă calm și fumează pe gard. Abia când asfaltul a început să fie stropit de sânge, a ieșit directoarea și a urlat:

— În clase, imediat!!!!!!! Unde credeți că sunteți, la spectacol?!!! Voi doi, în biroul meu, acum!

Biroul ei era doar un fel de-a spune, pentru că de un an doar cancelaria funcționa ca birou al ei. Ceea ce fusese biroul directorului era într-o renovare nesfârșită și acum servea ca depozit pentru diferite materiale.

Radu și Dev arătau foarte șifonați amândoi. Lui Radu îi curgea sânge din nas, Dev avea buza spartă. Aș fi zis că fusese remiză.

Când m-am întors în clasă, eram convinsă că, până se va suna, toată lumea va pune informațiile

cap la cap și vor ajunge cu toții – atât elevi, cât și profesori – la concluzia că Dev și Radu se bătuseră pentru mine. La naiba, totul era la vedere, deja se șușotea mult, și noi nu avusesem deloc grijă să fim discreți. Dar, cum s-a văzut apoi, îi supraestimasem inteligența colectivă a liceului. Cumva, pe drumul spre cancelarie, Radu și Dev se puseseră de acord să spună că totul pornise de la o notă proastă pe care i-o dăduse Radu lui Dev, se aruncaseră niște replici mai dure, iar iubitul meu (adică Dev) avusese ca de obicei o problemă cu respectarea autorității, și de acolo ajunseseră la cafteală.

Directoarea, fiind proastă, înghițise totul.

Şi-l exmatriculase pe Dev.

Nu aflasem nimic până în seara aia, când el intrase în camera mea, chiar înainte să adorm. L-am întrebat ce se întâmplase și mi-a povestit. Pe scurt, cum o făcea el întotdeauna. Ne-am ținut în brațe o vreme. L-am întrebat ce o să facă, ținând cont că era chiar înainte de BAC Dev a zis că nu știe și că i se rupe. Poate avea să dea Andreea o șpagă și să-i cumpere o diplomă de BAC, mare căcat. Pe urmă l-am întrebat de ce fusese de acord cu minciuna asta, știind că putea avea consecințe aiurea: nu era mai bine să-i fi spus dobitoacei ceva mai apropiat de adevăr? Nu, zisese Dev, pentru că i-aș fi trezit bănuieli și ar fi aflat despre tine și Radu, și pe urmă ai fi avut tu probleme. M-am gândit că nu-l merit pe Dev. A venit și Tedy la noi în cameră și s-a sărutat cu Dev, lung și extrem de porno. Pe urmă cu mine, pe urmă eu cu Dev și tot așa. Tedy a zis că să-l sunăm pe Radu, să rezolve el toată încurcătura. Eu am zis că mai bine nu, că poate și Radu a intrat în vreo belea; el rămăsese în cancelarie, la discuții cu directoarea, după ce aia îl rezolvase rapid pe Dev, cu exmatricularea. Dev a zis că, dacă îl punem pe Radu să intervină pentru el, între noi totul s-a terminat, definitiv. Tedy s-a dus în camera lui și a adus niște prafuri. Ne-am

făcut un pic pulbere, eu am adormit spre dimineață, băieții au stat treji și au ascultat muzică. Pe la vreo 9, pe Dev l-a sunat ta-su pe mobil. Era beat, așa că nu prea se înțelegea ce spune, dar ne-am prins că vrea să ne ducem la școală, că pe Dev l-au dezexmatriculat.

Ne-am dus toți trei, împreună, și l-am așteptat pe Dev să iasă de la dobitoacă, să aflăm cum stă treaba. Într-adevăr, îl dezexmatriculase; cică stătuse proasta de vorbă vreo două ore cu Radu, și el o convinsese că nu fusese vina lui Dev.

Dev a strâmbat din nas, deranjat că trebuie să-i fie recunoscător profului meu, și a plecat la ore.

Tedy s-a dus să bea, cu o gașcă de punkeri care vizita des liceul și mai distrugea din mobilierul de prost gust.

Eu i-am dat SMS lui Radu: “ms pt dev :X :X :X”. Radu mi-a răspuns după vreo zece minute, fiindcă era la ore, la a 11-a: “n-ai pt ce, tu iarta-ma pe mine <3”.

După faza asta nu s-au mai bătut, ba chiar, cam la o săptămână și ceva, am hotărât să plecăm cu toții la mare. Eu, Tedy, Radu, Dev și Coco. A treia excursie.

Dar, mai înainte, a fost faza absolut mortală cu pedofilul lui Coco...

Taximetristul bătrân nu pare deloc in the rape mood, din fericire, pentru că mi-aș păta hainele îngrozitor dacă ar trebui să-l ciopârțesc și pe ăsta. În schimb vorbește, vorbește, vorbește și nu se mai oprește.

Că politica, că tineretul, că curvele de la televizor, că UE, că politica externă, că împrumuturile, că băncile, că seceta, că ploile, că teroriștii... Wtf, man, îmi vine să-i zic. În ritmul ăsta, în câteva săptămâni faci infarct. La volan, bineînțeles, și intri pe contrasens, ajungi la știri, printre curve, și mai belești și pe-un om nevinovat, care se urcă și el în taxiul tău ca s-ajungă la

serviciu. Cum nu se oprea, am scos mobilul, s-o sun pe Coco.

— Coco! Ce faci, nebuno, sunt în drum spre tine!, îi zic.

— Aaaaauuu, Vicky, tu ești, fată!?... Auuu, ce mă doare capu'... Fată, tu nu ești normală, ce-mi vine să te bat! Păi te-am toooot așteptat, ca o proastă, luasem bere să-ți dau să bei, și cum te tot așteptam și nu veneai, am început s-o beau eu... M-am uitat la Modern Family, cred că am terminat tot sezonu', și am mai băut nițel, am verificat dacă nu mi-ai dat vreun mesaj... Pula, până la urmă cred că m-am îmbătat și am adormit. Cu gâtu' strâmb, nu știu ce dracu', că mă doare capu' de mooor... De ce vii așa greu?, mă ceartă Coco.

— Păi, era să ajung de acum vreo zece ore la tine, numai că mai întâi am vrut să mă întâlnesc cu Dev. Vorbisem cu el cât eram în tren și mă enerva rău că îmi ascunde ceva legat de Tedy... În fine, și am zis să mă văd cu el, să aflu...

— Fată, tot ce știe Dev știu și eu, ce puii mei... am fost și eu acolo când a vorbit cu noi frati-tu ultima oară. Lasă-l pe Dev în pace, hai încoa'!

— Păi l-am lăsat, de acu' câteva ore. Ne-am tras-o, ne-am certat, iar ne-am tras-o, venise și ta-su, beat...

— Aoleu, și s-a dat la tine!

— Nu, nu, ta-su nu s-a dat... Până la urmă am plecat, m-am urcat într-un taxi, să vin la tine.

— Și s-a dat taximetristul...

— Da, s-a dat taximetristul. Eram prinsă cu ceva faze pe care le rememoram, mă gândeam cum de am ajuns eu să fiu cu Radu, și cum se supărase Dev la început, mai știi când se bătuseră ei în curtea școlii... Așa, și prinsă cu astea, nu prea am fost atentă la drum. Mă aburea el că o ia pe unde nu-i aglomerație, pula mea. Până la urmă, m-a dus pe lângă o pădure și avea de gând să mă violeze, da' n-a reușit, evident. I-am tăiat trei degete și l-am lăsat acolo.

Moșul, agitat, gata să intre într-o mașină parcată, cu ochii la mine, în oglindă.

— Bine, fatăăă!, țipă Coco, entuziasmată. Şi a murit?

— Eh, nu cred. Acum sunt în alt taxi...

— Aoleu! Păi și dacă și ăsta e vreun obsedat?

— Nu cred, e un domn în vârstă, de treabă, îi zic.

Moșu' îmi face cu mâna în oglindă, încântat de compliment.

— Hai că ajung în vreo zece minute. Ai băut toată berea?

— E, nu chiar, și oricum mai avea și mama vreo opt sticle.

— Perfect! Love you, îi zic.

— Şiiii iooo! Vino repede, să nu adorm la loc!

Taximetristul bâțâie din cap.

— N-am vrut să trag cu urechea, da' am auzit și io ceva! Mare rușine, domnule, așa e unii, ne face profesia de râs! A mai fost unu' de-a violat o fată, tot așa tinerică ca mata, vreo 19-20 de ani, rușine, domnule, când ai familie acasă să faci nefăcute din astea...

Şi iar dă-i înainte, vorbește, vorbește, de la violuri ajunge la războaiele din Irak, cu americani, cu teroriștii, cu turnurile... Mi-aș băga căștile în urechi, dar nu vreau să consum bateria lui Radu, în caz că mă sună Tedy.

Chiar cu o zi înainte să plec în tabără cu Radu, am stat o noapte întreagă pe bloc cu frati-miu.

Venisem acasă după întâlnirea cu Radu, care mă dusese la o pizza. Eram entuziasmați că vom pleca împreună. Nu era prima excursie a noastră, era a doua, dar aveam să fim singuri și asta era o noutate. Îmi plăcea în continuare să stau cât mai mult cu el. Când făceam sex, se comporta de fiecare dată ca și cum i-ar fi fost un pic frică să mă

atingă, ca și cum știa chiar în clipa aia că era ceva interzis, și asta era foarte mișto, avea ceva din feeling-ul ăla pe care îl ai când ți-o tragi pentru prima dată cu cineva. Uneori, încerca să se abțină, propunea să facem altceva, de parcă ar fi crezut că asta urma să-i mai reducă din vină, în momentul în care aveam să fim prinși de cineva. Acum mergeam în tabără, de fapt el mergea în tabără – proasta aia de directoare îl întrebase dacă nu vrea să înlocuiască un alt prof, care tocmai se operase de apendicită. Varianta ar fi fost să amâne tabăra. Radu zisese că da, știind, încă de când accepta, că avea să facă tot posibilul să mă strecoare și pe mine pe acolo, ca să nu stăm despărțiți.

Se uitase pe net și văzuse că foarte aproape de locul unde era cazată tabăra, la vreo doi kilometri, începea un șir de pensiuni, așa că sunase și rezervase acolo o cameră dublă pentru șase nopți, unde aveam să stau eu. El urma să facă naveta între cabana cu tabăra și pensiunea mea. Mi se păruse un plan sexy și haios, și zisesem da, normal.

Situația era totuși un pic încâlcită, acum că aflase capra care era relația mea cu Radu. Îi spusese diriga ce bănuieli avea, care auzise și ea zvonurile de la idioata de chimie. Mama mă întrebase direct, și eu îi confirmasem. Făcuse scandalul ei obișnuit, vreo câteva ore, după care urcase în camera mea și-mi zisese din ușă: “Să aveți grijă, mamă, că poate să intre într-o belea mare și e păcat, că pare un tip drăguț!”. Norocul lui Radu, îl plăcuse capra. Așa că mă gândeam să-i zic ei unde plec și să-i cer să ne acopere, în caz că se întâmplă ceva, că întreabă vreun prost unde sunt.

Ştiam că avea să se întâmple ceva până la sfârșitul lunii. Era ca un butoi cu pulbere care stătea să explodeze. Comparația asta i-ar fi plăcut lui Tedy... Cam toată lumea ne ura, fie pe mine, fie pe el, și ne suspecta mai ales după faza cu premiul

pe care-l pierduse Cătălina, după amenințările ei că o să se sinucidă. Eram la curent cu bârfele care se șopteau pe la colțuri, și știam că era imposibil ca cineva să nu găsească, la un moment dat, o dovadă și să se bage cu ea în față, în seamă, să aibă momentul lui de glorie.

Şi venisem acasă, relativ binedispusă, să-mi fac bagajul. Coco îmi cumpărase, din economiile ei, special pentru ocazia asta, sutien și chiloți mișto, din dantelă vișinie. Mă rog, mai aveam eu vreo 40 de perechi, dar gestul ei mă făcuse iar să plâng și acum nici nu-mi trecea prin cap să-mi iau alți chiloți și alt sutien la mine. În timp ce le împachetam în rucsac, mi-a venit iar în minte finalul compunerii ei:

“I love her for being wild and true and irreplaceable.

I love Vicky because she is Vicky and because there is no other Vicky in the entire world.”

Da, eram așa. Ştiam că sunt așa, mi-o spuneau toți oamenii care ajungeau să mă cunoască cât de cât. Şi, totuși, nu era deloc meritul meu că eram toate lucrurile astea mișto. Ştiam că oamenii nu se nasc ceea ce sunt, nu au personalități definite la naștere și nici nu sunt în întregime produsul părinților lor. Ştiam că oamenii se construiesc pe ei înșiși, prin ceea ce trăiesc, prin ceea ce simt, prin tot ce încearcă să cunoască. Şi, cu toate astea, eu nu mă simțeam neapărat construită, nu în sensul de a fi ales eu să fiu ceea ce eram astăzi. Mi se părea că, de-a lungul vieții, luasem puține decizii reale. Cele mai multe lucruri veniseră peste mine, îmi schimbaseră viața așa cum avuseseră ele chef. Nu le chemasem, nu le dorisem și, la naiba, nu le alesesem. Întâmplarea. Nu mi-o dorisem. Nu o căutasem. Aș fi putut-o evita? Da, poate. Dar oare, în același timp, trăind cum trăiam, cine ar fi putut spune că nu evitasem alte 1000 de întâmplări, care nu mai ajunseseră să

aibă loc? Niciodată nu poți ști cum ar fi fost exact viața ta dacă ai fi luat-o pe un alt drum, într-un anumit punct. De asta e riscant să te uiți înapoi. E un șir nesfârșit de alte posibilități, și mereu vei găsi ceva în viața ta care să ți se pară că ar merge îmbunătățit. Şi poate e mai bine să nu privești în urmă.

E drept, meritul meu fusese că făcusem ceva din lucrurile care mi se întâmplaseră. Înțelesesem ceva, încercasem să devin mai deșteaptă, mă gândisem la ele. Aș fi putut să fiu o capră. Să-mi cadă un bolovan în cap și eu în secunda doi să-l uit, să behăi fericită mai departe, în loc să șed un pic și să mă gândesc dacă e cazul să nu mai trec pe sub stânca aia. Lucruri ieșite din comun li se întâmplau uneori și oamenilor proști, dar li se întâmplau degeaba: nu-i schimbau cu nimic. Nu umpleau niciun gol în ei.

Oricât nu ar fi fost Radu de acord, eu știam că sunt așa cum sunt și pentru că Tedy era așa cum era el. Fusesem norocoasă să-mi găsesc idolul încă din copilărie, și nu pe net, nu la sute de mii de kilometri depărtare, nu în filme pe care le vezi și ai mai vrea pe urmă să le vezi o dată și încă o dată, nu pe scene de concerte în fața cărora leșini, nu pe site-uri unde trebuie să-ți faci cont și să lași mesaje de care idolul tău va râde la un moment dat, pentru că i se vor părea naive. Nu în perioade de istorie în care tu încă nu te născuseși; nu pe alt continent, nu în altă emisfera, nu într-un poster, nu într-o carte, nu în poze în fața cărora te masturbezi la infinit, nu în piese pe care le lași pe repeat. Eu îmi găsisem idolul în camera de alături. Da, poate că-l iubeam atât și-l admiram fiindcă semăna cu mine. Dar poate că semănăm cu el și fiindcă îmi dorisem să semăn. Mai mult ca sigur că niciodată nu aveam să aflu cum aș fi fost eu fără Tedy. Din fericire.

Parcă era prima dată când plecam într-o excursie de oameni normali. Cu siguranță, era una dintre foarte puținele dați în care îmi luam bagaj;

de cele mai multe ori, plecam la mare sau la munte direct de la bere, dintr-un impuls de moment. Am stat în cumpănă dacă să-mi iau și sandalele care-i plăceau lui Radu, dar am ajuns la concluzia că bocancii erau de ajuns. Am împachetat două rochii negre, două perechi de blugi, vreo șase de lanțuri, un morman de brățări cu ținte, trei tricouri, o fustă porno și o bluză transparentă. Am căutat vreo jumate de oră un batic cu cranii, cu care să-mi prind părul. Parcă îl înghițise pământul. Mă gândeam să o strig pe capră și s-o întreb dacă mi-a umblat prin lucruri, când l-am văzut ieșind pe jumătate de sub pat. L-am adunat de pe jos și l-am băgat în bagaj, și după asta mi-am dat seama că eram epuizată, așa că am intrat pe Facebook.

Nu era nimic interesant, mă rog, până să găsesc o poză cu Tedy, chiar pe wall-ul lui. Tocmai o postase. Nu părea un selfie, nici nu-și făcea selfie-uri decât atunci când era peste măsură de rupt, prin cluburi sau la party-uri, iar poza asta părea făcută de cineva. Şi știam exact unde era făcută. Pe blocul lui Dev. Acolo unde ne găsisem cu toții după excursia mea cu peripeții din primăvară, la majoratul lui Dev. Şi știam că poza fusese făcută cu nu mai mult de o oră în urmă... nu știu cum, dar știam. Poate după felul în care soarele care apunea se mai agăța, în trecere, de câteva șuvițe din părul lui. Mai mult ca sigur, Tedy încă mai era pe bloc și în timp ce eu mă uitam la poză. Dar nu ăsta fusese motivul pentru care alesesem să las totul baltă și să merg la el, ci privirea lui. Privirea care spunea că și pentru Tedy aia era o zi în care nu putea să-și imagineze că ar mai fi vreun viitor. Mă uitam la Tedy din poză și aveam senzația că mă uit la mine, la o Vicky ceva mai veche, la scurt timp după întâmplare.

Așa că am pus bagajul lângă pat, mi-am tras o pereche de pantaloni scurți, tenișii roșii, un tricou cu Lamb of God și am plecat după Tedy.

Când am urcat scara spre terasă, m-am simțit un pic amețită. Îmi amintea prea mult de ziua aia care fusese atât de frumoasă până să-l văd pe Johnny și să-mi amintesc totul. Îmi aducea aminte de felul în care totul putea să se schimbe atât de definitiv și complet de la o clipă la alta. Cum fericirea noastră depinde de atât de multe amănunte pe care nu le putem controla. Cum trecutul unui om e atât de încărcat de semnificații, încât poate deveni tăios ca o lamă de cuțit. Că suntem fragili și vulnerabili și, când suntem inteligenți și complicați, de cele mai multe ori suntem cei mai nemiloși și eficienți dușmani ai noștri. Genialitatea și autodistrugerea veneau mereu la pachet.

Însă am scos capul pe acoperiș și Tedy era într-adevăr acolo, singur.

Am venit pâș-pâș, ca să nu mă audă, prin spatele lui, l-am luat în brațe și l-am pupat peste tot, minute întregi, fără să mă mai pot opri. Era ca și cum aș fi găsit o comoară de existența căreia nu mai știa nimeni.

20.

Taximetristul, chiar și așa, cu limbariță, a fost ok. M-a dus chiar până în fața blocului lui Coco. Mi-a cerut 12 lei, dar cum nu găseam 2 lei și trebuia să-i schimb, a zis să-i dau numai 10. Când îi întindeam, s-a răzgândit și mi-a dat înapoi o hârtie de 5. I-am mulțumit.

Coco mă aștepta în pijamaua ei de vară, verde-albăstrie, cu Hello Kitty. Era beată, adormită și fericită că mă vede.

— Doamneeee, ce dor mi-a fost de tineeee!, a țipat la mine.

Am intrat și ne-am dus glonț în camera ei.

— Fată, nu l-ai luat și pe Victoria? Mi-e dor de el!

— Nu, i-am zis. Da' de ce nu mergi la Dev, să-l vezi?

— Păi, n-am fost cât timp ai lipsit tu. Dev nu prea mă bagă în seamă când nu ești tu pe acolo, sau măcar Tedy.

— O fi stresat că te tot dai la el, am zis și Coco a râs, amuzată.

Pe urmă s-a dus și a adus beri din frigider.

— Băi, nebuno, în taxi mi-am adus aminte faza cu pedofilul. Nu suntem normale, cât am râs!

— Care, mă?

— Pedofilul de la școală, moșu' de care ziceai tu că se uită la tine și face laba... ăla, mă, cu pantofii!

— Aoleuuu! Care s-a dovedit că era chiar...

— Da, ăla!, zic eu și țipăm ca nebunele, rememorând faza.

Se apropia finalul de an școlar. Ca în fiecare iunie, ne cam plictiseam, pentru că pe noi nu ne prindeau discuțiile despre medii (de care ni se

rupea), nici alea despre tabere (în care nu mergeam niciodată, pentru că nu vedeam ce am fi putut face cu puștani de vârsta noastră), nici lista cu lecturi pentru vacanță (citeam ce ni se scula nouă), pe scurt, nimic din ce era legat de școală. Chiuleam cu Coco ca de obicei, mai mergeam la o bere, mai ne plimbam aiurea prin jurul școlii, mai mergeam uneori și la orele lui Tedy și făceam anarhie pe acolo, spre bucuria colegilor lui... Pierdeam vremea, pe scurt. Radu tocmai îmi zisese de faza cu săptămâna noastră împreună, singuri, pe care o planificase, cu tabăra și pensiunea și eram bucuroasă în ziua aia, iar Coco se bucura și ea pentru mine. Cum nimic mai interesant nu se arăta la orizont, ne-am hotărât să inspectăm mai de aproape ce era cu pedofilul de pe trotuarul de vizavi.

Apăruse cam pe la sfârșit de aprilie. Nimeni nu-l mai văzuse până atunci. Nu părea să fie din cartier, nu avea o moacă deloc cunoscută. Cam o dată la trei zile, se înființa pe trotuarul de vizavi de școală, cărând cu el o pungă banală, albă, cu un pachet învelit în hârtie înăuntru. Trăgea cu ochiul la școală, probabil ne dădea note, în funcție de fund, țâțe și așa mai departe. Coco era convinsă că pusese ochii pe ea.

— Şi ce vrei să facem, cum procedăm?, o întrebasem, iar Coco fusese foarte încântată că-i ceream părerea.

De cele mai multe ori, eu veneam cu planul direct, ea trebuia doar să mă ajute să-l pun în aplicare.

— Păi, știu și eu? Să mergem la el și să-l anunțăm că pedofililor li se taie pula și li se strivesc coaiele.

— Neah, am zis, e un plan prea sec, n-are nimic pervers.

— Asta așa e, fusese ea de acord, căzând pe gânduri.

— Ideea e să-l umilim cumva, nu să-l confruntăm. Că dacă-l confruntăm, o să nege și cu asta ia sfârșit distracția, see?

— Aoleu. Ce deșteaptă ești!, zisese Vicky.

M-am mai gândit, m-am învârtit prin curte fumând o țigară, și am exclamat:

— Gata! Ştiu!

— Ştii!!!, se bucurase Coco, încă dinainte să audă la ce mă gândisem.

Ce-i drept, nu era cel mai genial plan care putea fi scornit, dar promitea totuși ceva distracție.

Ne-am dus în cabinetul medical, care era mereu deschis, și am furat două halate albe. Stăteau mereu agățate pe un umeraș, nimeni n-avea să le observe lipsa până terminam noi ce aveam de făcut. Coco s-a temut că moșul avea s-o recunoască, ea fiind febleța lui, așa că i-am dat ochelarii mei de soare.

Pe birou, am găsit și un stetoscop. Mi l-am atârnat la gât și m-am inspectat în oglindă. Dacă n-aș fi avut alte haine pe sub halat, aș fi arătat foarte porno. Ăsta a și fost motivul pentru care am băgat capul pe un sfert în cancelarie, să văd dacă nu e Radu pe acolo, și chiar era. Dar nu m-a văzut cum trebuia, fiindcă am tras eu repede ușa. Mai erau și alți proști, puteau să ne recunoască și să ne strice planul cu pedofilul.

— Da' fă-ți un selfie și trimite-i-l pe mobil, mă sfătuise Coco.

Așa făcusem. În drum spre ieșire, îl întâlnisem pe Vali, care purta ochelari de vedere, și-i confiscasem pentru o oră, gândindu-mă că mă vor face să par mai matură. După asta, ne compusesem niște moace speriate, ne frecasem bine obrajii, să părem îmbujorate, ca oamenii care au muncit mult, cu pasiune, cu râvnă și dedicare pentru semenii lor, și ieșisem în fugă din școală. Ne oprisem în fața moșului. El se ținea în continuare de punga lui albă și ne privea cu ochi de bou.

— Bună ziua, suntem nevoite să vă cerem să veniți cu noi! Din nefericire, e posibil să fiți contaminat... Un elev a adus în școală epidemia de febră arabă, care este mortală, și trebuie să-i testăm pe toți cei care s-au apropiat de victimă la mai puțin de 600 de metri. Şi dumneavoastră, fiind aici, atât de aproape de focarul infecției..., îi spusesem.

Coco se ținea cu mâna la gură. Moșul pălise.

— Sigur, sigur, vin... Dar ce s-a întâmplat cu băiatul care a provocat toate astea? Şi cei dinăuntrul școlii sunt teferi? Profesorii sunt...

— Din păcate, elevul a decedat în urmă cu aproximativ o oră. Toată lumea va fi supusă unor teste, i-am explicat, cu cea mai serioasă față de care eram în stare.

Bietul pedofil venise cu noi, foarte docil, nu protestase. Începeam să am dubii că e cu adevărat pedofil. Lui Coco, de multe ori, i se năzăreau lucruri. Așa crezuse, printr-a 5-a, că Tedy se dă la ea.

Cum am intrat în școală, m-am prins că uitasem să vorbesc cu Coco despre locul unde aveam să-l ducem. Am hotărât să improvizez din mers și să sper că prietena mea n-o să-mi strice planul.

— Veniți cu noi, vă rugăm!, l-am somat pe presupusul pedofil.

Cum cabinetul medical fusese pustiu când luasem noi halatele, am mers într-acolo, sperând ca doctorița să nu se fi întors între timp. Am avut noroc, era pustiu.

— Dar au fost testați elevii, profesorii? E bine să intre în contact unii cu alții?, întrebase bătrânul, uitându-se la colegii noștri cum își vedeau de treabă, alergau pe culoare, se îmbrânceau, intrau la ore, fumau în curte.

— O parte sunt în carantină, au fost izolați, cei pe care îi vedeți aici au fost declarați

necontaminați!, l-am lămurit, deschizându-i ușa cabinetului.

Coco a pufnit în râs.

— Întindeți-vă pe pat, i-am zis.

— Fată, ce-i facem? Îi tăiem ceva?, mă întrebase Coco, dintr-o dată panicată.

— Încă nu, o liniștisem. Descălțați-vă și scoateți-vă pantalonii, o să vă facem o examinare.

Bietul om se executase. Rămăsese în chiloți, tricou și o vestă cam ponosită pe deasupra.

— Trebuie să mă dezbrac de tot?, se speriase el.

— Să vedem dacă va fi nevoie, am zis, pregătindu-mi niște instrumente găsite la îndemână – un termometru și niște supozitoare. Ce aveți aici?

Îi luasem punga din mână, cu intenția de a o pune deoparte.

— Ei, ce să am... un sandviș pentru băiatul meu, că nu prea are grijă să mănânce la ore fixe, cam uită, se ia cu predatul...

Am schimbat priviri un pic nedumerite cu Coco. Fi-ți-ar pedofilii de râs, îmi venea să-i zic, să vezi că ăsta cunoaște pe cineva din școală, a venit să-i aducă sandvișul, auzi. Păi, eu de unde era să știu?, spuneau ochii de copil prost ai lui Coco. L-am întors pe burtă și m-am făcut că-l ascult cu stetoscopul.

— Și, ia spuneți, e adevărat că vă plac puștoaicele?, l-am întrebat.

— Poftim? Cum adică?

— Adică, așa, dacă vă place de exemplu să vă uitați la filme porno cu adolescente.

— Doamne ferește!, zisese pedofilul. Eu sunt căsătorit de aproape 30 de ani, nu mi-am înșelat niciodată soția...

— Sunteți sigur?, l-am mai chestionat, dar deja eram sigură că o făcusem lată.

Bietu' om era sigur, așa că n-am mai pierdut vremea: i-am luat pantalonii, pantofii și ne-am

tirat, lăsându-l întins pe patul din cabinet. Dacă într-adevăr Coco avusese dreptate și era pedofil și făcea laba prin pungă uitându-se la ea, fusese suficient pedepsit, să fie nevoit să se plimbe pe culoarul școlii desculț și în chiloți, unde mai pui sperietura pe care o trăsese ca suspect de febră arabă. Dacă era nevinovat... asta era, acum, o făcusem, nu mai aveam cum s-o dregem.

Cu hainele în brațe, am fugit cu Coco și ne-am refugiat în budă, de unde puteam vedea totul, prin ușa întredeschisă. Ne-am scos repede halatele, să nu ne prindă cineva. Ne gândeam să lăsăm în budă și hainele moșului, și halatele. Şi stetoscopul. Am văzut hărmălaie și pe moșul alergând dezbrăcat pe hol, spre disperarea unor proaste, care începuseră să arunce în el cu caiete. N-am mai reușit să ne ascundem în budă, fiindcă a devenit rapid teritoriul refugiatelor. Am ieșit și ne-am luat și noi după moș. Săracul alerga dezorientat și din când în când spunea cuvinte nebunești, cum ar fi fost febra arabă, epidemie, carantină, aveți grijă să nu vă contaminați.

La un moment dat, din sensul opus ne-a ieșit în față Radu, cu catalogul în brațe, ca de obicei.

Am văzut că-i pică fața la priveliștea moșului în chiloți.

— Tata???!, a zis el.

— What the fuck..., i-am zis eu lui Coco.

Dar Coco părea și mai speriată și mai nedumerită ca mine.

— Radule, tată, ce bine că te văd! Ești bine, tată?! Venisem să-ți aduc un sandviș, și m-a luat domnișoara doctor cu asistenta dumneaei să-mi spună de epidemie... Ești bine, te-au testat?

— Ce epidemie, tată, taci naibii din gură... Şi ce dracului porți pe tine?! Te-ai țicnit! Ţi-am zis să nu mai vii pe aici toată ziua, ce mama dracului, zisese Radu și-l apucase pe bătrân de un braț, dispărând cu el într-o clasă goală.

— Nu pot să creeeeed!, țipase Coco, punându-și mâna la gură. Vai, ce-am făcut... Te-am compromis față de viitorul tău socru.

Dintre toate chestiile care i se întâmplaseră lui Coco de când venise pe lume, una fusese cu adevărat mană cerească și, dacă ar fi existat Dumnezeu, pentru un singur lucru ar fi trebuit pe bune să-i fie ea recunoscătoare și să-i mulțumească în fiecare seară, înainte să se culce: că prietena ei cea mai bună avea simțul umorului și un spirit de aventură care, până la urmă, învingea totul.

— Ești dusă, Doamne, Vicky, cum să ne fi trecut nouă prin cap că moșu' pedofil era ta-su lui Radu! Ai văzut și tu, era urâțel... moșu', zic... Radu trebuie să semene cu mă-sa!

Încă mai râdeam, amintindu-mi scena.

— Şi ce picioare crăcănate avea, mai știi?, completase Coco.

Faza mișto era că nu fusesem prinse, nici măcar suspectate. Intre Radu și doctorița școlii se crease un adevărat război, el îi reproșase că-l umilise pe taică-su, ea, săraca, se strofocase să-l convingă că trăsese chiulul în ziua aia și fusese la film, Radu n-o crezuse neam... Abia târziu, în tabără, îi spusesem eu adevărul. Ştiam că n-o să se supere. Nu se supăra niciodată, orice făceam. Era ceva pur și simplu incredibil că îi puteam spune orice, cu siguranța că nu avea să mă judece sau să mă certe. Aproape orice.

Nu mă certase nici atunci, ba chiar râsese, deși îl compătimise pe taică-su.

Iar Coco, ca să se revanșeze, în timpul orei următoare ieșise la baie cu rucsacul meu, făcându-mă să mă întreb ce i se năzărise așa să mă scotocească de iarbă și cu cine naiba o fumase... Dar ea recuperase unul dintre halate și stetoscopul și mi le îndesase în rucsac. Acasă le descoperisem. Îi dădusem sms: "w.t.f. ????".

"pt sex radu :X >:D<" răspunsese ea.

— Până la urmă, ai folosit halatul?, mă întreabă.

Îi zic că da, și-i dau detalii. Coco zice să tac, că se udă degeaba, că n-are cine s-o fută.

— O să facem sex și cu tine la un moment dat, o consolez, și știu că așa va fi, până la urmă.

Tedy, Radu și Dev ar face orice pentru mine.

— Ugh, about that... zice Coco.

— Ce e?, o întreb eu.

— Păi...

— Zi odată! Are legătură cu Tedy?

— A, nu, nu...

— Atunci zi liniștită, orice ar fi, îi spun.

— Adică, dacă ar fi avut legătură cu Tedy, gen dacă am fi făcut sex, te-ai fi supărat pe mine?!

— Hm... păi, nu, da'...

— Deci te-ai fi supărat!

— Nu m-aș fi supărat că ai fi făcut-o, m-aș fi supărat că nu mi-ai fi spus până acum. Dar dă-o-n căcat, zi-mi ce voiai să-mi zici, o îndemn, aproape exasperată.

— Păi nu știu cum.

— Ce nu știi?!

— Cum să-ți zic.

— Aaah! Coco, dacă nu-mi zici fix în secunda asta, cât de simplu și direct poți, te trag de păr. Rău, ca atunci când îmi stricai păpușile!

— Nuuuu, gata, îți zic! Păi... nu mai sunt virgină.

Rămân cu berea suspendată între noptieră și bot. Mă uit la Coco, așteptând să continue.

— Adică, cum ar veni, am făcut sex.

— Idioato, știu ce înseamnă să nu mai fii virgină, zic și încerc să nu leșin de râs. Dar când, cum, cât am fost eu plecată?! Cu cine?

Mă uit la ea cum se codește să zică mai departe, și am o bănuială:

— Deeev?!

— Of, Doamne, ești tâmpită, cum era să mă fut cu iubitul tău fără să-ți cer voie?!, face Coco.

— Hm... Teeedy?

— Nu, fată, Doamneeee, auzi, Tedy... Nu. Da' nu pot să-ți spun.

— Te trag de păr, jur!

— Nuuuu! Nu mă trage! Nu pot să-ți spun, fiindcă o să râzi.

— Păi ești proastă, nu vezi că oricum râd?

— Asta așa-i, admite Coco. Bine, fie ce-o fi. S-a întâmplat la mare. În a treia excursie.

— Acu' trei săptămâni?! Şi nu mi-ai spus?!!!

— Păi da, că-ți și ardea ție de asta...

— Auzi, a treia excursie, adică aia în care am mers și cu Radu?! Auzi, Coco, ia vezi că...

— Fată, nu fi nebună, cum era să mă fut cu proful nostru de engleză, ce crezi că-s eu, ultima parașută?! Adică, nu, scuze, n-am vrut să sune așa! Nu, nu cu Radu, Doamne, ce dusă ești...

— Atunci, cu cine? Cineva pe care nu-l știu?

— Ba da... Îl știi, oarecum.

— Te trag de păr!

— Nu! Cu Alcool! Aaaaa, lasă-mă în pace! Ia mâna!

— Cu punkeru' Alcool?, o întreb și deja sunt pe jos de râs.

— Da, fată, da, da' nu mai râde!!! Ce pula mea e așa haios?!

— Nu, râd și eu așa. Şi când a fost asta, în ce zi?

— Păi... Nu mai știu... În ziua aia în care ți-a adus Tedy vaca.

Leșin. Mă rog, aproape. Mai beau din bere, să sting râsul.

Imaginea aia cu vaca mă face să-mi fie un dor înnebunitor de Tedy, un dor din ăla care te doare. Te doare tot corpul.

— Nu mai râde, zice Coco și e cât pe ce să izbucnească în plâns.

O iau în brațe.

— Hai, mă, știi că nu râd de tine, știi cum fac eu, asociez toate tâmpeniile și râd tot timpul. E

chiar ok, Alcool e drăguț. Bine că nu ți-ai tras-o cu Așa-și-așa.

— Păi...

— Ce?

— Hmm, apăi...

— Zi, că te trag de păr!

— Păi... mi-am tras-o și cu Așa-și-așa.

— Nuuuu, zic, și sunt deja dincolo de limitele posibile ale leșinatului din râs. Mă, n-are nimic, bravo! Bine că te-ai distrat. Şi bine că nu te-ai futut cu punkeru' urât, că știu că la un moment dat ăla se cam ținea după tine.

— Păiii...

— NU!

— Ba da, zice Coco și râdem așa tare că vine mă-sa să vadă dacă suntem ok, dacă ne trebuie ceva.

Da, Tedy îmi adusese o vacă.

Vie, în carne și oase.

Eram beți muci; de fapt, în a treia excursie, fusesem beți muci încă de pe drumul din București spre mare, când mașina lui Radu ne lăsase în pană pe autostradă. Şi era o dimineață, dimineața zilei în care Coco avea să-și piardă virginitatea într-o orgie cu punkerii care se pare că-i plăcuse și de care aflasem după o mie de ani, era dimineață și aveam capul ca o plajă după tsunami. Ne așezasem să bem bere, cafea, una, alta. Radu insistase să beau o cafea înainte de votcă și zisesem ok, daddy, glumă care nu fusese prea apreciată de el, dar care îl amuzase tare pe Dev. Cerusem cafea și lapte, dar ospătarul venise după o vreme și îmi zisese că nu mai au pic de lapte. Tedy era pus pe scandal și zisese că asta e o tâmpenie, cum să n-ai lapte în Vama Veche, că doar el văzuse în dimineața aia trei vaci păscând în apropiere de drumul principal. Chelnerul zisese că nu crede, iar Tedy se enervase și-l întrebase: dacă eu îți aduc acum o vacă, mă ajuți s-o mulg și să-i punem sor-mii lapte în cafea?

Ăla zisese că bine, numai ca să tacă nebunul. Am încercat să-l calmez, i-am propus s-o dăm pe bere, că oricum nu prea aveam chef de cafea, cu lapte sau fără, dar cu Tedy nu puteai să te înțelegi nici când era treaz, darămite în Vamă. Așa că a plecat, să caute o vacă.

Noi băusem, plătisem acolo și ne mutasem pe plajă, să împingem salteaua și să facem rost de beri de la cocalarul care ne tocmise pentru treaba asta. Așa că eram pe plajă, tocmai dărâmam doi copii de cocalar în apă, când am văzut o vacă uriașă venind spre noi, și, mai în spatele ei, Tedy. Când a văzut lume pe plajă s-a intimidat și a vrut s-o ia înapoi, dar Tedy a apucat-o de funie și a adus-o lângă noi. La un moment dat, piciorul i s-a încârligat într-o sfoară de cort, și am vrut să o previn, ca pe o amică: "vezi, fată, că sforile alea sunt tâmpite, una-două te fac să pici în bot", dar ea n-a picat în bot, ci a târât cortul agățat de piciorul ei. Proprietarii de fâș cu bețe erau în apă, probabil s-au distrat teribil văzând cum o vacă pleacă pe plajă mai încolo cu cortul lor. Toată lumea a mângâiat-o. Punkerii erau în culmea fericirii, se gândeau să adunăm oameni și să-i pozăm cu vaca, ca să le luăm banii. Alcool era de părere că ar merge să-i pozăm cu telefonul, după care să le trimitem poza, contra cost, zece beri poza, că doar era vaca noastră. Le-a și propus unor pizde treaba asta, dar alea s-au crizat, au zis că de ce ar vrea să facă poze cu un animal așa urât cum e vaca. Tedy a zis că ar fi bine să se pozeze cu vaca, pentru ca toată lumea să vadă că ele sunt mai slăbuțe decât vaca. Una din uteriste l-a pocnit în cap pe Tedy cu un pahar de frappe, jignită.

I-am mulțumit lui frati-miu, dar i-am zis că nu mai aveam nevoie de lapte pentru coffee, deja o dădusem pe bere.

Totuși, ne-am mai plimbat cu vaca pe plajă, era supercute. Mai spre seară, am văzut-o cu

punkerii, stătea la chetă, în colț, vizavi de ăia cu oala de porumb fiert.

— Ce nebunie a fost și cu vaca aia, îi spun lui Coco, care râde și ea. Şi, a fost ok?

— Ce, zice Coco.

— Sexu', zic.

— A, da, da, chiar a fost foarte ok. Am făcut-o și cu una din pizdele lor, aia cu părul scurt.

— Bravo, Coco, zic. E clar că te-a stricat anturajul.

— Hi, hi, hi, face Coco.

După ce reușisem într-un final să-i dau drumul comorii din brațe, mă așezasem lângă el. Se vedea Bucureștiul până departe, și nu era la fel de urât ca în timpul zilei. Avea luminițe, iar clădirile căpătaseră un fals aspect gotic. Dar ceea ce înfrumusețea cel mai mult Bucureștiul noaptea era absența oamenilor. A furnicilor ălora lipicioase, soioase, care își lăsau dârele pe străzile lui în fiecare zi, și cum aveau s-o facă și a doua zi, în acea dimineață când eu aveam să mă urc în tren și să merg cu Radu până la Predeal, apoi să facem autostopul sau să mergem pe jos vreo 20 de kilometri până la pensiunea unde mă cazase pe mine, și să stăm șapte zile numai noi doi, să ne plimbăm ținându-ne de mână, și să bem bere, să-l mai învăț o dată să tragă pe nas așa cum trebuie, să ne uităm la filme, să ne dăm cu telecabina, să ne facem poze pe care să le punem pe Facebook cu setarea pe private, să ne-o tragem până pierdem noțiunea timpului, să mâncăm pizza serile prin stațiunile din apropiere, el să-mi spună că n-a mai iubit pe nimeni niciodată așa cum mă iubește pe mine și să-mi ceară să nu fug niciodată din viața lui, iar eu să-i promit că n-o s-o fac.

Cât de dor avea să-mi fie de Tedy în săptămâna care venea!

— Ce răcoare e aici, am zis.

— Vino, stai la mine-n brațe, a zis Tedy și m-a înconjurat cu brațele, risipind frigul ca pe un fum.

În brațele lui Tedy, Bucureștiul era și mai frumos acum.

— Auzi, Tedy? Ţie îți place aici, pe blocul lui Dev, mai mult decât la locul nostru?, l-am întrebat brusc, speriată și cumva geloasă.

Mă gândeam că Dev îl învățase să vină aici și că poate veniseră de multe ori, fără să-mi spună.

— Nu, nu-mi place aproape deloc aici, doar că e liniște. Iar locul nostru e închis, se renovează.

Descoperisem locul nostru cu trei ani în urmă. De fapt, Tedy îl descoperise. Era aproape de unde stăteam acum, de blocul lui Dev, doar că pe atunci noi nu-l cunoșteam pe Dev, nu era Dev al nostru. N-am idee cum îl descoperise Tedy, cine i-l arătase. Tedy se atașa în special de locurile în care făcuse chestii cu oameni care îi plăceau – nu aprecia aproape niciodată un loc care nu avea vreo semnificație sentimentală. În seara aia, târziu, venise acasă și-mi spusese că vrea să-mi arate ceva. Luasem autobuzul și coborâsem la Obor, apoi mersesem pe lângă tarabele cu țoale dintre care ultimele tocmai închideau și ajunsesem la o intrare retrasă în hală. Urcasem treptele, intrasem în clădirea uriașă și pustie, care tocmai se închidea și ea. Tedy mă dusese pe niște scări ascunse și urcasem până la etajul al doilea, și de acolo înaintasem pe o platformă până în dreptul unui lift defect de marfă, care nu mai era folosit de mult. Înăuntrul liftului, un fel de jumătate de cameră care-ți dădea fiori fiindcă la fiecare mișcare a ta se legănau pârghiile care susțineau fostul lift, dându-ți senzația că aveai să te prăbușești până în subsolul clădirii și să nu mai ieși niciodată din ea, să-ți rămână oasele pe acolo, amestecate cu ale tuturor animalelor sacrificate în abatorul din hală, tăiate și porționate și atârnate în cârlige pentru a fi gătite, mâncate și apoi defecate de animale mai

mari și mai proaste decât ele, ăla devenise locul nostru.

Ne strecuram acolo de cele mai multe ori seara, pentru a fi încuiați înăuntru până dimineața. Tedy inventa povești de groază, și erau minunate. Nimeni altcineva în afară de Tedy nu ar fi putut inventa povești cu atâtea detalii, cu personaje atât de perverse, cu atmosferă și final atât de bolnave. Spre dimineață adormeam, obosită de atâtea spaime, dar fericită. Ne trezea zgomotul vânzătorilor care deschideau tarabele cu bomboane, fructe, ouă, carne, papornițe de piață, farfurii de porțelan, bureți de spălat vase, papuci urâți de plastic, brânză și obiecte de artizanat. Coboram, în timp ce liftul defect urla din toate încheieturile, ca un animal care nu vrea să-l lăsăm singur, și ieșeam cu Tedy de mână. O luam spre casă sau mergeam în oraș. Lumea credea, probabil, că eram iubiți.

Veneam și ziua, uneori, la locul nostru. Cel mai mult îmi plăcea toamna târziu, în după-amiezile cu ploaie. Ne cumpăram plăcintă cu dovleac sau cu mere de la covrigăria de lângă hală și mergeam să o mâncăm înăuntru. Totul în jur era invadat de roșu – haine de Moș Crăciun, căciuli pentru crăciunițe sexy, globuri de brad, beteală, clopoței. Era frig, așa că trebuia să stau în brațele lui Tedy, și poate că de asta îmi plăcea cel mai mult să vin toamna, pentru că era frig și el era nevoit să mă țină în brațe. Îmi povestise într-o seară despre capră; cum capra, când eram eu mică-mică, era mai normală, era chiar simpatică. Inventa tot felul de jocuri care să-l amuze pe Tedy și, o vreme, fusesem o familie normală. Nu mai țineam minte, îmi mai spusese că știa locul nostru încă de când era copil, că venise aici cu capra căutând o femeie care o mințise că îi ghicea viitorul și îi furase banii. Pe femeie o chema Mioara, era creață, pistruiată, roșcată și foarte urâtă, ținea

minte Tedy, dar nu mai știa dacă își recuperase capra banii.

Poveștile de groază care îi plăceau cel mai mult lui Tedy nu erau cu vârcolaci, cu monștri sau zombii. Erau cu oameni care înnebuneau. Care se priveau în oglindă și nu se mai recunoșteau, așa că erau nevoiți să se sinucidă, ca să nu trăiască toată viața în corpul unui străin despre care nu știau nici cele mai simple lucruri. Despre oameni care o luau razna și-i omorau pe toți cei pe care-i iubeau, crezând că îi salvează, că îi eliberează. Despre bărbați între două vârste care ajungeau cumva la concluzia că trebuie să mănânce copii, pentru a putea să-și păstreze tinerețea. Oameni care se urcau pe schele ca să se arunce de acolo, care săreau în fața unui tren ce ducea marfă, care luau mâna de pe volanul mașinii în timp ce mergeau pe pod și intrau pe celălalt sens, bărbați care intrau în mare sau în ocean știind că n-or să mai iasă niciodată. Nu avea povești cu personaje feminine în rol principal; în istorioarele lui frati-miu, femeile erau doar căsăpite, tăiate, dezmembrate, futute în cele mai trăznite și dureroase moduri, lăsate să moară de foame, arse, biciuite, călcate de șenile de tanc, atârnate de păr până li se desprindea scalpul și așa mai departe.

Vorbeam foarte mult și despre noi. Acolo îi spuneam lui Tedy tot ce-mi trecea prin minte, cele mai nebunești lucruri, pentru că niciodată nu strâmba din nas, nu-mi spunea că sunt imatură sau proastă, nu mă întrerupea, nu mă judeca. Tedy știa cam tot ce fac, tot ce gândesc și tot ce simt. Şi eu știam aceleași lucruri despre el.

Locul nostru ne ajuta să fim sinceri, ne lăsa să visăm și să fim împreună.

21.

— Cum a fost cu Radu?, mă întreabă Coco, și îi povestesc câte ceva din tabără, de fapt mă apuc și-i zic cum a fost prima zi, ajungând la partea în care Radu primise un telefon care-l informase că trebuie să ajungă urgent la școală să semneze niște hârtii, ceva rahaturi care nu mai puteau să aștepte.

— Hârtii, o pulă!, zisese Coco. Nu mai puteau să aștepte, auzi! Nu, fată... Nu înțeleg de ce nu ți-a zis... Nu era vorba de nicio hârtie, erau niște poze cu voi doi... Dev l-a sunat!

— Dev?!, întreb eu.

— Păi, cam da. Uite, hai să-ți zic cum a fost, de la început, ok? Că văd că nici Dev, nici Radu nu vor să fie sinceri cu tine, habar n-am ce căcat, în fine. A fost așa... Auzi, stai să mai luăm o bere.

Se duce Coco în bucătărie, vine cu berile mă-sii.

— Coco, nu mă mai fierbe, really, mor... Zi-mi dracului dacă e ceva legat de Tedy, o îndemn eu.

— TOTUL e legat de Tedy.

— Zi-mi! Zi-mi, zi-mi, zi-mi.

— Așa... Stai să-mi aprind o țigară! Bun. Deci, tu te-ai trezit, mă rog, nu te-ai trezit, că nu dormiseși, stătuseși cu Tedy pe bloc, whatever, m-ai sunat, am vorbit un pic, după care te-ai dus la gară cu proful, v-ați urcat în tren și ați plecat. Ei bine, eu, pe la prânz... Auzi, Vic, stai o țâră să pun și muzică, parcă nu-mi place să povestesc așa, îmi țiuie urechile, aaaaauuu, nu mă trage de păr, staiiii, așa! Bun. E, pe la prânz, intru eu pe Facebook și ce văd: panaramă mare. Pe pagina Cătălinei, vaca imbecilă. Îți dai seama ce șoc pe mine, n-aveam idee că asta are Facebook. Sau net. Sau că știe să se logheze și să tasteze. Așa... Scandal: ea cu Tedy

și Dev. Că știe ea că tu ai o aventură cu Radu și că de aia i-ai suflat ei coronița, băga-mi-aș pula-n coronița ei, ce vise au unii, să mor eu... Dă-o în pula mea, cum să te agiți atât pentru un premiu, ce căcat faci cu el? Şi note, și rahaturile astea, chiar sunt prostii, cum ai zis și tu, da, da, așa e, nu mai divaghez, în tine... Tedy o amenință că o să-i spargă fața. Asta, proasta, zice că o să cheme poliția, că frati-tu a amenințat-o cu desfigurarea. Se bagă și Dev în seamă, asta, imbecila, din golan și drogat nu-l mai scotea. În treacăt spus, părerea mea e că o cam uda ideea că o băga Dev în seamă pe Facebook, îți dai seama că după ce au văzut-o vorbind cu Dev i-au dat o grămadă cereri de prietenie, da', vorba ta, stai să nu pierd șirul. Auzi, vrei prăjitură de care a făcut mama, e chiar bună! Aaa, lasă-mi părul în pace, doar întrebam, fată! În fine, mă bag și eu puțin în discuție, îi zic că o să pun pe Facebook poza cu ea când îi venise ciclul, știi, și se pătase pe fusta albă, ăia mă înjură, eu o înjur, Dev îmi zice să nu mă bag, că nu știu să negociez, io zic că ce atâta negociere, cu dobitocii n-ai ce să negociezi, Tedy cumva îmi ia partea, asta mi se pare atât de cuuute, fată, adică nu în sensul ăla, gen să mă gudur la Tedy, pricepi tu, da, corect, Tedy zice că dobitocii ca tocilara noastră n-au creier, deci trebuie convinși cu violența, Cătălina dă sign out. Io mă întrebam câți pula mea or fi văzut conversația, că se tot adunau like-uri sub ea, știi, și asta nu-mi prea plăcea, mă gândeam de ce pula mea n-om fi făcut noi patru toată treaba asta pe chat, am vrut să te sun, dar a zis Tedy că să te las în pace, să te bucuri de vacanța cu Radu, de ce să-ți faci și tu griji aiurea pentru toate uteristele brainless.

— Wow, a zis Tedy asta, că să mă bucur de vacanța cu Radu?!

— Da, fată, ce ai, deci Tedy te iubește atât de mult că ne oftică pe toți că n-avem și noi unul, o să vezi când o să auzi finalul, că văd că ești tare în

ceață, cum era măgarul ăla, nu?, parcă un măgar era, dar, în fine, să revin. Se stinge discuția pe Facebook. Mă flendur eu pe acasă, mă cert cu mama, mă bate gândul să mă duc la Dev să-l plimb pe Victoria, știi, fată, când ai zis tu că e și câinele nostru, așa, da' nu mă duc, fiindcă îmi ieșise un coș deasupra unei sprâncene și m-am gândit că mai bine să mă vadă Dev după ce îmi trece coșul, știu ce o să zici, nu e asta, nu-mi place de Dev în felul ăla, da' oricât, știi și tu că toate vrem să arătăm cât mai hot în preajma lui Dev... Pula mea, până la urmă tot m-a văzut Dev cu coșul, și e numai vina panaramei de Cătălina! În fine... Mă mai cert cu mama o tură, mă gândesc să mă duc la piscină. Mă duc, fac o baie, eram așa cu mintea aiurea, mă tot gândeam la faza asta cu aventura ta cu Radu, și la ce-o futea grija pe tocilara împuțită, sigur era invidioasă, și cum mă gândeam eu așa la tine și mă întrebam dacă aș putea să te sun și să vorbesc cu tine fără să mă dau de gol, cum mă rugase Tedy, să nu iți zic că ai dat de belea, apropo, e foarte sexy așa să te roage Tedy ceva, bine, nu în sensul ăla, oricum... Şi cum mă gândeam eu așa la tine, era să mor, fată, că am sărit prost în piscină, nu m-am concentrat, și m-am dat cu capul de o margine. Uite, aici, vezi? Mda. Vin unii, mă ajută să ies, îmi aduce o gagică un bandaj, eu mă gândesc ce proastă sunt, cât pe ce să mă sinucid fără să vreau în piscină, și cum stam eu așa mă sună Tedy. Stai că vin imediat, mă duc să mă piș.

— Nuuuu, nu te mai pișa!

— E, căcat, cum să nu mă piș... Așa! Ce bine e să te pișii... Buuun. Mă sună el și zice: Coco, trăiți-ar neamu' tău, hai la școală în juma' de oră, că avem întâlnire cu Cătălina, vine și Dev. Mă îmbrac io cât pot de repede, mă arunc în tramvai, al dracu' mergea ca melcu'... Mă entuziasmez la ideea că Dev și Tedy or s-o bată pe înfumurata aia, și poate cine știe ce or să-i mai facă, și merita, imbecila dracului, îmi spărsesem acuma și capul

din cauza ei... Ajung eu, ăștia erau la noi în clasă. Cătălina urla că nu și nu, că ea are poze și o să i le dea profei de chimie. Cu ce?, i-am întrebat pe băieți, și Cătălina a zis că v-a făcut poze, ție și lui Radu, când v-o trăgeați într-o sâmbătă, într-o clasă, și că mai avea una în care vă pupați în fața școlii, a dracu' împuțită cred că numai cu mâna pe mobil stătuse. Şi că vorbise deja cu profa de chimie și că urma să i le lase în dulap duminică, ca să le găsească luni, avea și cheia de la dulap. Dev cu Tedy încearcă s-o convingă să o lase baltă, Tedy îi promite că n-o s-o bată, Dev îi promite sex, și era absolut mortal Dev, adică era mega sexy, știi, da' Cătălina nici nu voia să audă, posibil să fie pe invers, ce crezi că a zis, tâmpita? Că ea vrea doar premiul, că de ce i-ai furat premiul...

— Băga-mi-aș pula în premiul ăla, cine pula mea o mai fi inventat și hipstereala asta penibilă cu premiile, că de acolo a pornit căcatul ăsta!

— Auzi, Vic? Da' să mori tu că nu știi cum se termină faza asta pentru Cătălina?! Jură-te! De când n-ai mai intrat pe net?

— Păi..., zic și-mi dau seama că nu mai intrasem de dimineață, ce imbecilă sunt.

— Pfoaiii, tu chiar nu știi!!! Vai, cât o să-ți plaaacăăăă! Să vezi ce o belește, muhaha! Ce mă bucur că nu ți-a povestit Dev, ca să-ți pot povesti eu! De fapt, nici n-avea de unde să știe Dev toate detaliile, că a apărut știrea pe net abia acu' câteva ore...

Mă vede că mă reped la laptopul ei, să intru pe net, și mă trage deoparte.

— Nuuuuuu! Stai că-ți povestesc eu totul mișto, mișto de tot, promit! Şi repede termin, juuur! Așa... Zice Cătălina că ea nu renunță să vă dea în gât, că i-ați suflat premiul. Tedy, pe neașteptate, o apucă de păr și o dă cu capul de bancă, era atât de sexy, vacii începe să i se clatine un dinte, și cumva mă gândesc că asta a întărâtat-o și mai mult. O mai pocnește Tedy un pic, până

apucă Dev să-l țină, eu voiam să-i zic lui Dev să-l lase în pace, că era mișto c-o bătea, până la urmă vine o tâmpită de română care făcea meditații cu niște proști, club de lectură, ceva, suntem nevoiți să ne tirăm. Cătălina prinde un moment când nu suntem atenți și o ia la sănătoasa. După asta, mergem să bem bere la o terasă. Mă duce Tedy acasă, și mă gândeam dacă o fi ok să-l sărut, știi tu, cum se zice că dacă treci împreună cu cineva printr-o fază din asta, gen război, cum eram noi acum, rebelii vs. tocilarii, da' m-am gândit să nu te superi... Nu mai râde, fată, de ce râzi?! Buuun. Adică, nu așa bun, că nu-l sărut, în fine, mă duc și mă culc. Îți dau mesaj cu inima aia, ai primit-o? Că mi-era tare dor de tine! Așa, văd că nu ești online, mă gândesc eu că n-ai net... Mă culc, dorm, mă trezesc. Băi, și era o zi atât, atât de frumoasă, era soare, lumină, cine naiba s-ar fi gândit că ăia avea să fie ultima zi pentru săraca școala noastră, băăăi... Apropo, Vicky, noi ce pula mea facem, te-am mai întrebat... ne mutăm în altă parte? Dacă te muți tu cu Tedy, mă luați și pe mine? Ce poliție, fată, ești bolândă, că Tedy a scăpat ca prin urechile acului, stai să-ți povestesc!!! Tedy e bine mersi, nimeni nu bănuiește nimic, păcat că n-are cine să-l anunțe și pe el! În fine... stai că uitasem unde eram... Așa! Era o zi fainâ, fată. Mă împac cu mama, îmi face o cafea, o beau, mă cert cu mama, mă gândesc ce pula mea să fac toată ziua, ți-am zis, așa e când ești tu plecată, parcă trec degeaba zilele... Ce-mi trece mie prin cap? Ia să mă duc la bibliotecă. Ştiu, nu râde, da' mă gândisem să citesc cartea aia de care ne zisese Radu la ore, aia cu secara, da, cu lanul de secară. Da, nu mai râde, am zis că n-oi muri dacă citesc și eu câte ceva! Şi stăteam eu așa și căutam cartea, de capul meu, că bibliotecara nu era, fiind duminică, da' noroc că nu încuiase ușa, când o văd pe Cătălina intrând în cancelarie. Să vezi, dobitoaca... printase pozele! Da, ce imbecilă... Şi ce o văd eu că face? Ia câte

două-trei și începe să le bage prin toate dulapurile profilor... Şi mă uitam așa la ea, voiam s-o omor, s-o strâng de gât, dar n-ar fi fost de mare ajutor, tot ar fi găsit ăia pozele. Şi mă gândeam cum pula mea să fac după ce pleacă nebuna, cum pot eu scoate pozele, dacă n-am cum să descui dulapurile?! De băgat erau ușor, că le aruncai pe sus, ca pe scrisori, dar cum le scoteai?! Pula mea, zic, belea. Mă dau la o parte, să nu mă vadă dobitoaca, și ce crezi? Se duce amețita și prin clase, lasă fotografii pe pupitre, le bagă prin bănci, le ascunde sub linoleum... Psihopată, da, fată, da. Mă uitam așa la ea cum se strofoca și mă gândeam că niciodată, nici cu o armată de oameni, n-o să pot eu strânge cât împrăștie ea, că oricât m-aș chinui tot o să scape vreo poză, dracu' știe pe unde, și una e suficient, știi... Am început să plâng. Imbecila dracu' s-a cărat, la un moment dat. Şi avea așa un rânjet de parașută fără creier pe față... Cum nu știam ce să fac, l-am sunat pe Dev. Ăla nici nu mă lasă să vorbesc, îmi zice că s-a rezolvat, că l-a sunat pe Radu și că vine el să se ocupe de tot, că are proful o cheie de la unul din dulapuri, că se potrivesc cheile, mă rog, detalii, și că se ocupă el de tot.

— Mda, Radu a plecat pe la prânz, luase mașina unei profe din tabără, îi zisese că are urgență în familie. Da' nu mi-a zis nimic de poze și nici că Dev îl sunase. Probabil nici el n-a vrut sa-mi fac griji...

— Dracu' știe ce-i și-n mintea lui. Poate e gelos, cine știe, nu că ar avea de ce, zice Coco, serioasă.

— Mnu, deloc, zic eu, ironică.

— Fată, eu zic să se bucure de ce are, știi ce zic? Că ai fi putut să nu fii deloc cu el, la o adică. În fine... Îi spun lui Dev la telefon ce am văzut. Shit!, face Dev. Era și cu Tedy. Hotărăsc să ne vedem la Dev. Io mă bucur, mă opresc la pet shop, iau și un os din ăla de plastic pentru Victoria, să nu

mă duc cu mâna goală la băiat. Ăștia erau cam fierți așa. Dev încercase să-l sune din nou pe Radu, dar nu răspundea. Se ofticase Dev, zicea că profu e pămpălău și că n-o să se descurce cu încurcătura asta. Plus că nici nu se potriveau cheile, credea Dev, Radu vine degeaba și n-am făcut niciun rahat, și cum e Radu prost îi mai spune și lu' Vicky tot ce se întâmplă și o să aibă și ea bătaie de cap după asta. I-am luat apărarea, i-am zis că Radu te iubește și cum ar putea să fie pămpălău un tip care o iubește pe Vicky? Așa că stăteam noi și beam niște votcă lăsată de ta-su lu' Dev, ne jucam cu Victoria, care tocmai dărâmase perdelele și se pișase pe ele, când Tedy zice, știi tu.

— Ce zice Tedy?

— Mna, știi tu... Că e cel mai sigur să ia niște benzină și să dea foc școlii.

— Deci, de asta... pentru căcaturile alea de poze. Nuuu!, zic eu și încep să plâng.

— Fatăăă, ești proastă, s-a terminat BES-TI-AL, ascultă-mă până la capăt! Nu plânge, că plâng și eu, chiar n-ai de ce să plângi, au prins pe altcineva, Tedy e ok!!! Nu mai plânge, aaaa, îhi..

— Zi mai departe, lasă plânsul! Nu plâng neapărat de asta, ci așa... Tedy... Lui Tedy nu-i prea păsa de Radu, și totuși...

— Păi, așa... Dă-mi șervețele alea, mersiiii, îhhmmm. Hai să mai bem, mai sunt trei sticle, le împărțim? Ok. Zice Tedy că orice ar fi, tot vor mai rămâne poze, le găsește lumea, belea. Dev zice că pula lui, doar Radu o s-o încurce rău, tu n-ai ce să pățești, doar să te spună lu' maică-ta, Tedy zice că oricum capra știe de tine și de Radu, mie îmi pică fața, habar n-aveam că i-ai zis mă-tii, într-un fel mi s-a părut foarte tare, eu maică-mii n-aș fi putut, deci bilă albă pentru capră... Fată, s-a încălzit berea. Așa... În fine, de aici, nu mai e mult de povestit. Tedy zice că știe că Radu o s-o încurce mai rău ca tine, dar că nu e ok nici așa, fiindcă tu îl iubești și nu vrei să facă pârnaie, că dacă Radu ar

face pârnaie tu ai fi nefericită și el nu poate trăi cu gândul că ești nefericită...

— Nuuu, zic eu.

— Ce nu, n-ai fi fost nefericită?

— Ba da, ba da, dar nu asta..Tedy..., zic eu, plângând iar.

— Nu plânge, fată, că iar încep și eu să plâng!

— Şi, oricum, nu-l iubesc pe Radu, nu chiar...

— Nu?!, se miră Coco. Mă rog, noi așa am crezut.

— Zi mai departe!

— Da, zic. Auzi, da' really acum, tu de ce te tot miri așa că te iubește Tedy? Că noi știam și asta... În fine! Zice Dev că pula lui, hai să mergem toți trei să punem focul. Mie îmi plăcea ideea la nebunie, mă și gândeam cât de mândră o să fii tu de mine când o să-ți povestesc! Dar n-a fost să fie... Zice Tedy că exclus. Că nu vrea sub nicio formă să fim și noi acolo, să lăsăm amprente, să intrăm în căcat și să ne distrugem viețile. Nu mai plânge, Vicky, că te bat, n-auzi că a fost bine până la urmă... Așa. Că cică el oricum ar fi făcut asta mai devreme sau mai târziu. Poate nu cu școala asta, poate cu alta. Poate nu cu benzină, poate cu o bombă, dar tot ar fi făcut-o, iar tu ai să înțelegi. Şi că, dacă tot era s-o facă, de ce să nu împuște doi iepuri? Eu mă prinsesem că ne cam îmbârligă, că o făcea numai și numai pentru tine, știi? Da'... nici eu și nici Dev nu l-am oprit. Nu prea poți să-l oprești pe Tedy în general, știi?

Am zâmbit, printre lacrimi. Ştiam.

Mi-l imaginez pe Tedy. Singur, mergând spre școală. Îmbrăcat cu blugi albaștri, tenișI negri și un tricou cu cap de mort. Sau cu o cămașă cu scheleței. Cu părul prins la spate, cu unul dintre elasticele pe care le fura mereu de la mine. Cu bidoane pline cu benzină, cum botează fiecare colț din școală, și, când e sigur că a ajuns benzina peste tot, aprinde o brichetă și o aruncă în fața cancelariei. Cum fusese în pericol, cum ar fi putut

să ia și el foc. Să se înece cu fumul și să nu mai poată ieși. Să nu se mai poată deschide ușa, pentru că s-au dilatat materialele din care e făcută încuietoarea, sau ce alt căcat se întâmplă când dai foc unei clădiri. Şi asta doar pentru că nu putusem să mă abțin din a mă juca de-a iubirea interzisă. Pentru că nu avusesem grijă, eu și Radu, și fusesem teribiliști în fața tuturor.

Să rămână și să moară acolo, și să se gândească în ultima lui clipă la mine. La ce aveam să simt eu când aveam să aflu. Să-mi spună pentru ultima oară ever că mă iubește.

Şi eu să nu-i pot răspunde.

22.

Radu chiar își luase în serios misiunea de a-i face pe elevii lui să ajungă să se cunoască mai bine, să se gândească la viitor, la lucrurile care le plac și la alea pe care le detestă. Așa că, după eseul unde ne pusese să scriem despre ființa pe care o iubim sau admirăm cel mai mult și după ăla cu cartea preferată, ne mai dăduse încă unul în care să scriem care sunt chestiile pe care le iubim cel mai mult și cele pe care le urâm cel mai tare pe lume.

Dădusem muzica tare de tot, îmi luasem o bere, mă așezasem la laptop, cu un picior sub mine, și începusem să mă gândesc.

Lucrurile pe care le iubesc – și subliniasem cu mai multe linii titlul. Pe urmă le înșiruisem dedesubt:

Să înțeleg.

Tedy.

Ploaia.

Muzica rock la 5 dimineața, cât se poate de tare. Bocancii, de orice fel. Oja neagră. Părul lung, în special la băieți. Dev. Coco. Toate animalele.

Tatuajele. Monologurile. Sexul. Să-mi amintesc. Copilăria mea. Nopțile de iarnă. Cățelul Victoria. Cadourile de Crăciun, dacă sunt ceea ce-ți dorești.

Oamenii care fac tot ce pot ca să te cunoască.

Timpul, care ne ajută să nu ne mai doară chestii, uneori. Marea. Filmele cu lesbiene. Pescărușii. Peștii. Bărcile părăsite, în apusul soarelui. Locurile pustii. Ruinele.

Brățările din piele, brățările cu ținte și țepi și brățările din ață colorată. Cerceii cu pene. Tricourile pe care le împart cu Tedy.

Să construim ceva care seamănă cu noi.

Berea. Să distrugem. Violența, uneori. Visele. Mâinile lui Tedy. Buzele lui Tedy. Să cunosc oameni care nu-s ca-n desenele animate. Primul sărut cu cineva. Christina Ricci în filmele vechi. Să mă bronzez. Străzile din București pe 1 ianuarie, dimineața.

Orele de engleză, începând de anul ăsta. Camera mea. Ezra Miller. Death metalul. Să fac autostopul. Tricourile și cămășile lui Tedy. Filmele cu adolescenți rebeli.

Să trăiesc.

Să râd de oamenii proști. Sons of Anarchy. Spaniola. Cămășile kaki cu steagul Germaniei pe ele. Lanțurile de blugi. Colin Farrell, când era tânăr. Înghețata. Prima ninsoare.

Corpul lui Tedy. Corpul lui Dev.

Coperțile albumelor de la Moonspell. Donnie Darko. Moaca lui Britt Robertson. Căciulile cu urechi de animale Mesajul din American Idiot. Copacii toamna. Behemoth. Pizza. Când ninge și e cald. Toate locurile pustii.

Să mă uit la proști cum aleargă căpiați să-și facă cumpărăturile de Crăciun.

Culoarea roșie. Effy din Skins. Să stau în brațe la Tedy. Bodegile cu un aer comunist. Să ajut oamenii, atunci când merită. Stupid people dying violent deaths. Cafeaua cu lapte. Facebook-ul, atunci când toți oamenii care-mi plac sunt online. Casele dărăpănate de la țară. Când femei în haine de blană elegante și scumpe alunecă pe gheață, cad și le sare căciula de pe cap.

Hainele negre Toate anotimpurile.

Locul nostru, al meu și al lui Tedy.

Să flu Vicky. Să nu pierd drumul spre mine niciodată.

Să iubesc.

Lucrurile pe care le urăsc:

Să nu pot schimba nimic.

Îndepărtarea de oamenii care s-au plimbat cândva prin tine și te-au schimbat, într-un fel.

Manelele.

Babele care se ceartă la merdenelărie că le-a pus vânzătoarea cornurile cu brânză dulce lângă cornurile cu gem. Bicicliștii țâfnoși. Toți bicicliștii. Să mă plictisesc.

"Așa se face"-urile.

Singurătatea în mijlocul mulțimii.

Rochiile albe. Prostia. Prefăcătoria. Bisericoșii. Babele isterice. Uteristele nefutute. Moșii împuțiți, în tramvai. Rozul. Cerșetorii. Copiii gălăgioși. Fasolea verde cu ațe. Copiii. Promisiunile nerespectate. Tabelul periodic al elementelor. Scriitorii din manualele de română.

Toate mașinile, dar în special alea care nu opresc când faci autostopul.

Să fii obligat.

Muzica românească de la TV. Trezitul de dimineață. Să țipe cineva la tine. Şcoala. Temele. Să îmi fie somn în mijlocul unei petreceri tari. Filmele românești în care toți sunt urâți și nu se întâmplă nimic interesant. Movul. Berea cu fructe. Să îmi intre apă în bocanci și să nu am cu ce să mă schimb.

Înstrăinarea.

Beautiful and crazy people dying violent deaths. Când fac baie și se răcește apa în cadă. Să fiu pe stop. Să rămân fără tampoane și să fie nevoie să ies și să-mi cumpăr, în timp ce mă pătez pe blugi.

Tenișii cu talpa prea subțire. Să mă doară ceva. Pepenele roșu trecut sau necopt. Capra, care nu e așa cum aș vrea să fie mama mea. Familia mea, care nu e așa cum aș vrea să fie familia mea, în afară de Tedy. Profesorii, în afară de Radu. Politicienii. Alegerile de președinți și parlamentari. Manualele. Reclamele de pe străzi. Casele urâte. Cocalarii. Banii. Ziarele și revistele. Chinezii. Talk show-urile. Oamenii retardați care se uită la un

meci de fotbal și pe urmă zic: “Noi am câștigat!”, de parcă ar fi jucat ei.

Să fie nevoie să lupți pentru a rămâne tu însuți.

Întâmplarea.

Să urăsc.

Abia când am terminat, m-am întrebat de ce pula mea scrisesem un eseu la engleză în română.

În timp ce scriam ce iubesc, mi-am amintit o fază de când eram foarte mică, iar capra ne dusese pe mine și pe Tedy la munte, cu telecabina. Când să ne urcăm, pe platforma aia unde era coada, Tedy o zbughise afară din rând și se băgase în față, îi dăduse pe toți la o parte, nemaiavând răbdare. Eu mă luasem după el, evident, așa făceam întotdeauna, eram aproape lipită de Tedy, și până să se prindă proasta de capră, care admira blugii mulați pe fundul unuia din fața ei, noi eram deja în cabină și plecam. Începuse să gesticuleze, să îi pună pe aia să întoarcă telecabina, fiindcă erau copiii ei singuri înăuntru, dar nu se mai putuse face nimic.

Mă trezisem cu Tedy deasupra pământului, zburând peste copaci și stânci. El venise la mine și mă luase în brațe, ținându-mă strâns. Mirosea a vată de zahăr. Îl apucasem cu toată puterea de mână și-l ținusem așa pe toată durata zborului.

— Vezi?, îmi arătase el câte o pasăre, câte o mișcare jos în prăpastie, care putea fi un cerb, câte o stâncă care ieșea amenințător dintre brazi, niște oameni care se cățărau, cu rucsacuri uriașe și viu colorate în spate.

La un moment dat, începusem să plâng, iar Tedy mă mângâiase, încercând să mă consoleze, crezând că plâng de frică fiindcă rămăsese capra jos, la îmbarcare. Îmi spusese să nu-mi fac griji, că el e acolo și că n-o să-mi dea drumul din brațe și nimic rău n-o să mi se întâmple. Dar nu plângeam pentru că îmi era frică; de fapt, și uitasem de capră.

Plângeam pentru că era frumos. Totul.

23.

— Cine ți-a făcut poza de mai devreme?, îl întrebasem pe Tedy.

— Vanessa, zisese el.

Râsesem.

— A fost aici, pe bloc?

— Îhî.

— Şi-ți place de ea?

— E ok. Măcar e altfel, spusese Tedy.

— Ce mă bucur, zisesem eu, și chiar mă bucuram.

Eram convinsă că Vanessa era foarte fericită că se întâlnea cu frati-miu.

Am mai fumat și ne-am uitat mult la oraș, așa, acoperit de întuneric.

I-am zis încă o dată lui Tedy că poate veni cu mine și cu Radu, că n-o să aibă nimic de comentat dacă vine și el. Tedy a zis că nu, poate data viitoare.

— Auzi, tu îți mai amintești cum ai fost înainte să mă nasc eu?, l-am întrebat dintr-o dată.

— Păi, nu. Presupun că prost, ca toți copiii.

— Îți dai seama că ar fi putut capra să nu mă nască? Cum e ea împiedicată, putea să fi căzut pe scări, și să piardă sarcina. Sau să facă baie prea fierbinte. S-o calce tramvaiu'... Ai fi putut fi singur la părinți.

— Aș fi fost altcineva.

— Uneori mi se pare aiurea de tot că te cunosc de numai 13 ani și jumătate. Cred că, atunci când o să avem 50 de ani eu și 53 tu, o să ne iubim mult mai mult. Fiindcă am trăit mai mult împreună decât până acum.

— Crezi tu că o să trăim noi până la 50 de ani?, mă întrebase Tedy, sceptic.

— S-ar putea, zisesem eu.

— Ar fi o idee...

Da, era. Nu-mi imaginam cum aș fi putut să trăiesc o viață fără Tedy, așa cum nu puteam să-mi imaginez nici cum voi sta șapte zile fără el, chiar dacă le voi petrece cu un tip de care-mi plăcea. O lume fără Tedy pur și simplu n-ar fi putut să existe.

— Dacă o să mori într-o zi, o să mă sinucid, l-am anunțat, foarte serioasă.

M-a luat și m-a strâns și mai tare în brațe și m-a pupat pe păr.

— Bine, a zis.

— Auzi?!, îi zic dintr-o dată lui Coco, speriată cum nu-mi aminteam să mai fi fost cândva, nici măcar în noaptea cu întâmplarea, o spaimă care parcă îmi oprea inima și respirația. Coco, zi-mi imediat dacă l-a văzut cineva pe Tedy după ce s-a întâmplat totul! După ce a luat foc!

— Să-l vadă?, întreabă Coco ca retardata.

— Da! V-ați mai văzut toți trei după asta, nu?! Şi atunci v-a zis că pleacă la mare, nu? Zi-mi!!!

— Păi... nu... Ne zisese înainte că pleacă după asta.

— Şi n-a mai vorbit nimeni cu Tedy după incendiu?!

— Nu, zice Coco, palidă, prinzându-se în sfârșit de ce mi-e frică mie. N-a mai răspuns la telefon de atunci...

Mă ridic și mă duc la geamul care dă pe balconul lui Coco. Tremur și îmi vine să urlu.

— Radu s-a întâlnit cu el, în liceu. Chiar atunci, înainte să dea foc, duminică seara. După ce o văzuseși tu pe Cătălina cu pozele... Tedy nu i-a zis lui Radu ce are de gând să facă, așa, direct, dar oricum Radu s-a prins. Pe urmă, l-a sunat directoarea pe Radu, mai spre dimineață, a doua zi, i-a zis că a luat foc școala, că e o anchetă...

— Da, a fost, a fost! Aici voiam să ajung, aici e partea frumoasă, Cătălina...

— Mă doare-n pulă de Cătălina și de tot!, țip la Coco, și ies în fugă din camera ei.

— Vic!!! Vicky, unde te duci?! Vicky, vino înapoooiiii, să nu faci vreo prostie, Viiiic!

Iese și mă-sa lui Coco din nou, să vadă ce se întâmplă, chiar în clipa în care dau ușa de la intrare de perete și fug în întunericul de afară.

Ideea celei de-a treia excursii la mare se născuse spontan, la fel ca și precedentele. Eram la Dev, și el zisese că trebuia să fie fain în Vamă, că el mergea mereu la început de iunie și era cel mai mișto, că nu era așa aglomerat și nici nu apucau să scumpească berea. Cum oricum la școală era plictiseală, pe el îl dezexmatriculaseră, relația mea cu Radu era ok, Tedy era și el cu găștile lui, Coco se ținea după fundul meu, am propus să plecăm, iar Dev s-a bucurat. L-am sunat pe Tedy să-l întrebăm dacă vrea să vină. Şi el, țin bine minte, el fusese cu ideea să-l întrebăm și pe Radu, că avea să fie mai interesant așa. Îl întrebasem și se cam speriase, zicea că nu poate lipsi de la școală, că bla, bla. L-am întrebat dacă sigur vrea să mă lase să plec cu Dev la mare, și atunci Radu a zis, bine, gata, hai că merg.

Ne întâlnisem la Universitate, fiecare cu rucsac, cu una, alta, cu bere, cu iarbă, tot ce-i trebuie omului care pleacă la drum lung. Tedy ne și îmbarca în autobuzul cu care să mergem la locul de făcut autostopul, când Radu a propus să ne ducă el cu mașina lui taică-su. Tedy a strâmbat din nas, zicând că n-o să fie palpitant așa, și că o să ne plictisim. Coco se bucurase, zicea că ajungem mai repede așa. Probabil îi era dor de Alcool. Dev se abținea, îi era indiferent. Până la urmă, ne-am dus la Radu acasă și am luat mașina. Ne-am certat care cum să stea. Dev voia să stea lângă mine, Radu voia să stau în față, Tedy nu voia în spate, cu Coco, fiindcă drumurile o făceau mereu vorbăreață pe prietena mea. Până la urmă, am stat în față, iar Dev cu Coco și Tedy în spate.

A fost distractiv, că am pus Judas Priest tare de tot și am cântat în cor, a fost foarte tare, am și băut bere și am vărsat-o prin mașină tot purtând pet-ul de la unul la altul, din față în spate, am râs de Radu că trebuia să bea cafea ca să fie atent la drum și să nu-l oprească gaborii dacă ar fi băut bere, și chiar ne-am distrat, mai ales până pe la Lehliu, unde mașina a început să scoată fum și să încetinească. Radu a tras mașina mai departe un pic de drum și s-a uitat să vadă dacă poate s-o dreagă. Nu putea. Tedy bombănea că așa ne trebuie, dacă mergem cu oameni cunoscuți în mașină, nu e niciodată o idee bună. A lăsat mașina acolo, după ce a sunat la unii care se ocupau cu ridicatul mașinilor care te lasă în drum în timp ce mergi spre mare. Evident, cu stopul era aproape imposibil, fiind cinci, deci exagerat de mulți. Când să ne despărțim în două echipe a ieșit balamucul de pe lume, fiindcă toată lumea voia să fie în echipă cu mine, așa că n-am mai făcut autostopul, am făcut cu mâna la un microbuz și ne-a dus până-n Constanța. Noroc că nu avea locuri și a trebuit să stăm în picioare, că altfel ne-am fi certat iar care lângă cine să stea. În Constanța, ne-am dus să bem în gară, și ne-a apucat noaptea. Dev o ținuse tot într-o ironie cu Radu, pe Coco o agățaseră niște țigani, Tedy găsise 200 de lei la budă, îi căzuseră cuiva. Dacă tot găsisem banii, am zis să mai bem. Am prins ultimul microbuz care mergea până-n Vamă. Când am ajuns, era o lună mare și frumoasă pe cer. Tedy venise și mă luase în brațe, și ne sărutasem în mijlocul străzii. Radu propusese să găsim cazare, la care Tedy se strâmbase și mai rău ca atunci când auzise de mașină: “Cazare?! Păi, dacă stăm la cazare, ne plictisim!”, zisese. Dar, până la urmă, ne-am dus la un fel de hotel spre bulgari, și am întrebat dacă au camere. Tedy zicea că el nu vrea să stea acolo, se duce să bea și să doarmă pe plajă. Coco dispăruse și ea, se dusese să caute punkerii, spre 2 Mai. Am luat-o de la capăt,

când să stabilim câte camere luăm. Radu zicea să ia una pentru mine și el, și încă una, tot dublă, în care să doarmă cine are chef. Dev se enervase la culme, spusese că eu sunt iubita lui și că trebuie să stau cu el, că are și el la fel de mult dreptul să stea cu mine pe cât are și Radu, sau, dacă chiar e nevoie, să aleg eu cu cine vreau în cameră. Așa că, până la urmă, am luat o singură cameră, cu trei paturi. Dev s-a dus să facă o baie în mare și să bea la Stuf. Eu am ieșit cu Radu la o terasă chiar lângă hotel, pe plajă, unde erau o grămadă de hipsteri care lansau lampioane, dar era drăguț, nu prea mai fusesem în partea asta de Vamă, ziceai un pic că ești în altă țară. Am băut bere și tot felul de cocktailuri cu lichior și ciocolată. Radu era fericit, spunea că a fost cea mai frumoasă zi din viața lui aia în care avusese prima oră de engleză la clasa noastră și că nu crezuse niciodată în dragoste la prima vedere până să apar eu și să mă așez în banca aia, să înjur, să zâmbesc, să fiu eu. Îi zisesem o singură dată că-l iubesc. Nu era vorba că simțeam că mint, pentru că, într-un fel, nu mințeam. Îl iubeam cumva, doar că eu puteam iubi în multe feluri, pe mulți oameni, dacă erau speciali, și nu eram sigură că felul în care îl iubeam pe Radu era de ajuns, era ceea ce merita el. Probabil că merita o tipă care să fie doar a lui. Cu care să nu fie nevoit să se ascundă. Care să nu-i amenințe viitorul. Am dansat puțin pe plajă și după aia am plecat în cameră.

M-a întrebat ce-mi doresc cel mai mult pe lume și i-am zis că îmi doresc cel mai mult să nu mă plictisesc, pentru că atunci când te plictisești e primul semn că începi să te pierzi, faci primul pas spre drumul la capătul căruia devii un robot, care nu mai e stăpân pe mintea lui. Ne-am tăvălit în pat și mi-a tras-o așa, nu știu, un pic romantic, fără să se grăbească, și era foarte mișto, muzica se auzea în depărtare, iar eu nu mai simțeam nevoia să-mi fac planuri, să-mi pun întrebări despre cum va fi

viitorul. Nu simțeam că mi-ar mai lipsi ceva. A treia oară am făcut-o în picioare, cu fundul sprijinit de pervazul dinspre balcon, care dădea spre plajă și spre lampioane, și cam așa ne-a surprins Dev când s-a întors în cameră, spunând că se plictisise să bea singur, că se întâlnise cu Tedy doar în trecere, că frati-miu avea un șir lung de pizde după el și plecase cu alea spre corturi, iar pe Coco nici măcar n-o văzuse. Dev nu prea știa ce să facă, și nici Radu, care nu era foarte convins dacă ar trebui să ne futem în continuare sau, acum că venise Dev, să jucăm ceva cuminte împreună, gen Ţomapant sau să mimăm filme și cărți, ca copiii tembeli. Le-am rezolvat eu dilema, ținându-l pe Radu încă în mine și zicându-i lui Dev, cât de blând am putut:

— Hai încoa'.

S-a uitat cam urât la Radu, dar și-a scos tricoul, apoi pantalonii. S-a apropiat de noi și am început să-l mângâi peste tot, continuând să-l fut și pe Radu, în timpul ăsta. Aș fi vrut să i-o sug lui Dev, dar trebuia să ne repoziționăm complet și mi-era un pic cam somn, plus că n-aș fi vrut ca unul din ei să se răzgândească și s-o lase baltă. M-am dat jos de pe pervaz, în așa fel încât să pot sta cu fundul sprijinit de Dev, care s-a lipit de spatele meu și a început să se joace cu sfârcurile mele întărite. Radu i-a făcut semn spre prezervativele de pe noptieră, iar Dev a glumit ceva în genul “Yes, dad, we’re playing nice and safe". M-a durut fundul un pic, dar așa se întâmpla de fiecare dată. Era foarte cute să știi că îi aveai pe amândoi în tine în același timp și, cumva, asta îi împăca, îi făcea să fie mai apropiați unul de celălalt. Găsiseră un ritm comun și, după ce am dărâmat draperia pentru că sexul devenea din ce în ce mai sălbatic, a trebuit să ne mutăm pe jos. Am pus mâinile lui Radu pe fundul lui Dev și n-a protestat. Ne-am mângâiat și sărutat tot timpul, au făcut schimb, Radu a avut parte de prima partidă de sex anal cu o fata care încă nu avea buletin, iar eu l-am mușcat pe Dev de

gât și de sfârcuri până i-am făcut vânătăi, și am avut mai multe orgasme, peste tot, ca și cum tot corpul meu devenise o jucărie de făcut sex. Ne-am mutat pe urmă în cadă, și Dev s-a jucat cu dușul pe clitorisul meu, am umplut baia de spumă și am râs ca niște copii, ne-am aruncat cu prosoapele în cap, ne-am bătut cu pernele, pe urmă am făcut sex stând în patru labe, cu Dev, în timp ce i-am supt-o lui Radu, care se intimida mereu în momente din astea, pentru că nu înțelegea cum reușesc să îi fac toată pula să dispară și în același timp să respir, mă rog, nu era chiar greu, mă învățase Tedy tot felul de chestii. Şi-au dat drumul aproape în același timp, după care Dev s-a întins spre Radu și, până să-și dea seama ce are de gând să facă, i-a băgat limba în gură. Probabil că nu i-a displăcut complet, fiindcă ne-am lins toți trei vreo jumătate de oră, așa cum o făceam și cu Tedy. Dev a adormit primul, ținându-mă în brațe. Radu mi-a mângâiat părul și a întrebat dacă sunt ok. L-am întrebat dacă îi plăcuse și a zis că fusese nice. Am adormit și noi cam pe când răsărea soarele, dezbrăcați toți trei și îmbrățișați.

Când m-am trezit, era cald rău, și am simțit ceva greu pe un picior, care îmi și amorțise. Era Tedy, care se întorsese când noi dormeam și se culcase perpendicular pe noi, deși avea un pat liber, alături, Mi-am scos piciorul de sub el și m-am ridicat în fund. Încă se mai învârtea camera cu mine. Mi-era sete, dar excursia până la baie părea o aventură prea îndrăzneață în momentul ăla.

— Neața', a zis Tedy.

— Bună, am zis și eu. Nu-mi aduci tu niște apă?

Mi-a adus imediat.

— Când te-ai întors?, l-am întrebat eu.

— Acu' vreo oră.

S-a uitat la Dev și la Radu, care dormeau dezbrăcați de-o parte și de alta a patului.

— I-ai împăcat, a zis Tedy și am râs amândoi.

— Vrei să mergem pe plajă?, l-am întrebat.

— I don’t know. Cred că vreau să te fut, a zis.

I-am făcut semn să mergem în patul de alături.

— Știi cum ești tu?, m-a întrebat Tedy, în timp ce se dezbrăca. Ca o fetiță care iese afară în ploaie și are o umbrelă din aia cu urechi de animal, știi, și în jurul ei e un sat care a ars până la ultima casă, dar fetița se plimbă prin ploaie cu umbrela ei cu urechi, și sare prin bălți încălțată cu cizme de cauciuc, și nu-i pasă de stropii pe care-i aruncă în jur și... deși satul ăla e ars și nu mai pare să fi supraviețuit nimeni în el, imaginea e una happy, optimistă, numai pentru că fetița aia sare așa de fericită și râde în ploaie, ca și cum ar putea oricând s-o ia de la capăt. Asta ești tu, Vicky.

Știam că vorbea așa fiindcă era mahmur, dar i-am zis ceea ce simțeam atunci, pentru că nu eram obișnuită să țin doar pentru mine:

— Te iubesc.

Ne-am tras-o mai întâi calm, fără să facem zgomot, fără să ne mișcăm prea mult, doar cu corpul lui Tedy peste al meu, și simțeam că le cunosc pe amândouă la fel de bine, atât pe al meu cât și pe al lui, imposibil de bine, pe urmă din ce în ce mai disperat, până ce am început să țip și să-i înfig unghiile adânc în spate, și când am terminat am văzut că se treziseră și băieții și se uitau la noi.

— Neața... Hai la plajă, a zis Dev.

Radu s-a dus să facă duș, timp în care m-am mai prostit un pic cu Dev, iar Dev s-a mai prostit un pic cu Tedy, pe care, în timp ce-l mușca de fese și brațe, l-a certat că nu venise la Stuf toată noaptea. Tedy spusese că se drogase cu unii și se rătăcise. Căutase ore în șir hotelul nostru.

Eram aproape gata de plecare, când apăruse și Coco.

— Băga-mi-aș pula, da’ departe ne-am mai cazat!

— Ce faci, ai dormit?, am întrebat-o.

— Am dormit o pulă... cred că am făcut o prostie, a zis, dar n-am mai întrebat-o ce.

Ne-am dus să bem o cafea, și după aia Tedy mi-a adus o vacă. Fiindcă eram fetița care râde în ploaie și ține deasupra capului o umbrelă cu urechi de animal, pisică sau urs...

Fug cât mai departe de casa lui Coco, dar nu pentru că sunt supărată cumva pe ea, nu sunt supărată pe nimeni altcineva în afară de mine însămi, dar alerg pentru că vreau să găsesc un loc în care să fiu liniștită, și fugind înțeleg că așa ceva nu există, nu am cum să găsesc un loc în care să pot respira până ce nu o să aflu ceva despre Tedy, până nu știu că el e bine, că trăiește, că e în afara oricărui pericol. Dacă pățise ceva, nu aș fi avut cum să mai respir vreodată.

Vreau să sun pe cineva, dar nu știu pe cine. Ce rost ar avea să-l sun pe Radu? Ar veni imediat în București, să fie cu mine, și după asta ce?

Ezit, scot mobilul de vreo trei ori și îl bag la loc, și până la urmă îl sun pe Dev.

Îmi răspunde greu.

— Dormeam, zice el, dar nu ca un reproș, ca o scuză, mai degrabă.

— Dev... Dev, mi-e rău, îi zic.

— Ai luat ceva?! Unde ești?, întreabă Dev, dintr-o dată treaz și panicat.

— N-am luat, dar... Am vorbit cu Coco... Dev, de ce nu mi-ai zis că nu știți nici voi nimic de Tedy? Tu ai zis că e bine! Dar... dar Coco mi-a zis că n-ați mai vorbit cu el după incendiu. Deci nimeni nu știe dacă Tedy e bine...

— Vicky, unde ești, vin acum!

— Nu veni, că nu mă ajută asta... Doar zi-mi că e bine, te rog, zi-mi că e bine, că Tedy e bine...

— Vicky! Vicky, ascultă! O iei razna aiurea. Logic că e bine, ce ai? A plecat fiindcă îi era frică să nu-l prindă poliția, atâta tot. Şi acum n-au de ce să-l mai prindă, și, chiar dacă nu s-ar fi terminat

lucrurile așa, tot ar fi găsit el o soluție, e Tedy, în pula mea, e fucking Tedy.

— Nu știu, mi-e frică, îi zic.

— Vicky, ție nu ți-e niciodată frică! Ce putea să se întâmple? Doar nu crezi că a rămas în școală și a ars cu ea, pula mea, asta e paranoia deja. Tedy, care își făcuse planuri să ardă școli de acum o mie de ani. Chiar crezi că e un puști bleg sau ce? The fuck, think, Vicky. E totul ok, ai să vezi.

— Şi de ce căcat nu răspunde la telefon?!

— Păi, poate l-a pierdut. Sau nu vrea să ne bage în belea. Faza e că...

— Zi-mi!

— Faza e că nu am vrut să-ți spun eu de ce a pornit incendiul, n-am vrut să-ți zic eu că fusese pentru pozele alea. Mă rog, nu știu de ce, poate sunt un idiot mai mare ca el. Habar n-am. Dar nu voiam să te văd în starea asta, știi? Să te învinovățești și...

— O să plec să-l caut, îi zic. La mare.

— Vin cu tine, propune Dev.

— Nu, lasă. Ce rost are?

Reușesc să închid fără să-i spun unde sunt, dar nu înainte ca el să-mi zică de două ori că mă iubește și să mă simt și mai vinovată decât mă simțeam înainte să-l sun. Toată iubirea asta, și eu tot reușeam s-o dau în bară iar și iar.

Mă trezesc luată în brațe pe stradă și bâjbâi după briceagul meu, să temperez afecțiunea străinilor, dar nu sunt străini, văd când mă întorc.

E Coco.

— Te-am găsit, Vicky!, țipă ea și îmi imaginez că exact așa aș face și eu dacă l-aș găsi acum pe Tedy, oriunde.

24.

Înainte de a treia excursie la mare, mai făcusem totuși ceva. Pentru că, nu-i așa, ce faci când ai 13 ani și jumătate, iar viața ta devine foarte complicată pentru că faci sex cu trei tipi și toți sunt îndrăgostiți de tine, în timp ce tu ai sentimente puternice și amestecate pentru ei? Păi, ce faci... ți-o complici și mai mult, sau încerci să ți-o simplifici, trăgându-ți-o cu al patrulea.

Veneam spre școală într-o dimineață, mai lipsită de chef decât o stafie, și în curte l-am întâlnit pe Shrek.

— Te bagi la un cui?, mă întrebase el.

M-am băgat.

Era oricum în mijlocul unei ore, trebuia să-mi umplu timpul cu ceva până se suna.

Shrek era singurul care venise cu noi din fosta școală, care schimbase și el cinci mii de licee până acum, pentru că era mai mereu exmatriculat. Droguri și violență. Acum era a 12-a, cu Dev, dar avea, cred, cam 20 sau 21 de ani. Rămăsese repetent de două ori la fosta noastră școală.

I se spunea așa pentru că într-un timp purta numai tricouri cu personaje din desene animate, iar Shrek era preferatul lui.

Când mă mutasem aici, era singura față cunoscută, în afară de a lui Coco și a lui Tedy. Mă ajutase să intru în găștile prin care o ardea el, fusese atât de simpatic și de treabă. Prin noiembrie, cam cu o lună și ceva înainte de ziua mea, când făceam 13, Shrek îmi lăsase în bancă un tricou cu System of a Down, însoțit de un bilet în care îmi spunea că e cadou de ziua mea și că mi-l oferă mai devreme de termen, pentru că pe el îl deprimă groaznic luna decembrie și nu e sigur că o

să mai dea pe la școală până la vacanța de iarnă. Tedy credea că Shrek e îndrăgostit de mine.

Am fumat cuiul și m-am simțit atât de bine că nu am vrut sa-mi stric dispoziția mergând la ore, așa că i-am propus să mergem să bem, mai degrabă. Am căutat o terasă, dar toate erau pline de hipsteri și corporatiști care-ți făceau greață, așa că ne-am dus să bem în parc, lângă crematoriu, îmi plăcea acolo. Îmi plăcea să știu că în apropiere erau rămășițe de oameni. Mi se părea un loc cald, primitor. Ultima oprire, pentru mulți care sfârșiseră acolo. Dar, când mori, îi spusesem și lui Shrek, e stupid să te gândești și să-ți mai pese ce se va întâmpla cu corpul tău care nu ești tu și care nu-ți mai servește la nimic. Singura chestie care m-ar deranja, îi zisesem, ar fi să fiu împrăștiată, să nu-mi rămână toate oasele la un loc, asta mi s-ar părea puțin aiurea. Bine, dacă aș fi arsă și pe urmă împrăștiată nu mi s-ar mai părea așa nasol. Doar oasele în starea lor naturală să fie împrăștiate, asta ar fi naspa. Shrek zisese că așa e și că sunt narcisistă. Şi că mai mult ca sigur am niște oase frumoase și perfecte.

După asta a început să plouă și am încercat să ne refugiem chiar în crematoriu, dar ploua și acolo, așa că el a zis că stă destul de aproape, să mai luăm bere și să mergem la el, să ascultăm muzică. Am mers. Era absolut uimitor că stătea singur, fără părinți. Cunoșteam puțini oameni care reușiseră asta, mi se părea libertatea absolută, raiul total... și garsoniera lui Shrek era absolut minunată, cu desene lipite pe pereți, portrete făcute de el lui Shrek din desene animate și lui Serj Tankian de la SOAD. Chiar era talentat, i-am zis. Am băut câteva ore și am tot sporovăit, și mi-a pus tot felul de muzică pe care n-o știam, și la un moment dat mi-a făcut și o omletă cu cartofi prăjiți, și asta mi-a plăcut, că nu sărise pe mine din primele două minute. Ştiam că o să ne-o tragem de când zisesem că e ok să mergem la el, doar că nu s-a comportat

de parcă ar fi fost convins că de asta am venit. Şi a fost diferit de sexul cu Dev sau cu Tedy, a fost mult mai blând, ca și cum își dorea cel mai mult să nu mă rănească. Şi foarte altruist, era atent tot timpul la ce îmi place, la ce reacționam eu prin gemete sau schimbări de ritm. Până la urmă, probabil că frate-miu avea dreptate, Shrek chiar era îndrăgostit de mine.

Ne-am mai ținut și în brațe după, dar, când să plec, i-am explicat că nu pot fi cu el și să nu încerce să mă forțeze să-i fac loc în viața mea sentimentală de acum, care e atât de complicată încât, dacă s-ar face un serial după ea, ar avea pe puțin 200 de sezoane, mai ceva ca Tânăr și neliniștit, la care se uita capra când era adolescentă.

Shrek a zis că înțelege și că știe că am o relație complicată cu Tedy. Ca să vezi, m-am gândit, ce mulți or ști de fapt despre noi... Spunea că e ceva foarte diferit și rar, și că îi amintea de un film cu doi frați care o țineau încă de când erau mici într-un incest, dar nu-și mai aducea exact aminte numele filmului.

Când am plecat, încă mai ploua, și m-am gândit ca anul ăsta, în decembrie, să-i fac și eu cadou ceva lui Shrek, dar neapărat în decembrie, când e el foarte deprimat, atât de deprimat încât nu poate veni nici măcar la școală.

— Ştii ce am chef să beau acuma?, mă întrebase Tedy în noaptea de dinainte să plec cu Radu, când mă dusesem la el pe bloc.

— Ce?, îl întrebasem.

— O cola.

Râsesem. Tedy avea chef să bea cola. Chiar era o dată specială, de însemnat printr-un tatuaj pe corp.

— Păi, hai să mergem să căutăm, i-am zis.

Ne-am dat jos de pe bloc și am căutat un nonstop, pe care l-am găsit cu greu. Ne-am luat

cola și ne-am dus spre hală, să vedem dacă locul nostru nu se deschide. Mai aveam cinci ore până la tren, puteam să apuc să stau măcar un pic cu Tedy în liftul de groază.

Ne-am pus în fund pe pietrele cubice, chiar în fața halei.

— Uneori, mi se pare că sunt atât de obosit. Toți oamenii ăștia inutili care se învârt în jurul tău, zi de zi. Nu pricep de ce trebuie să existe tot decorul ăsta, toată figurația, nu face decât să te amețească. Ar fi mai bine să fim doar oameni-oameni.

I-am dat dreptate. Dar nu mă puteam plânge. Totuși, eu găsim câțiva oameni-oameni.

După faza cu vaca, pe plajă, mă oprisem cu Radu să mâncăm o înghețată și el mă întrebase ce îmi plăcea exact la Dev și ce îmi plăcea la Tedy, și pe care l-aș fi ales dacă cineva m-ar fi obligat să aleg între ei doi. Nu știu, îi spusesem, Dev e sexy, Tedy e genial, dar asta nu înseamnă că Dev nu e și el genial sau că Tedy nu e mortal de sexy. N-am cum să aleg. Ok, zisese Radu și se amuzase un pic. Ştii că niciodată n-aș putea să mă supăr pe tine?, mă întrebase. Da, observasem, dar asta mă făcea să mă simt puțin aiurea, pentru că ar fi fost ok să se mai supere din când în când. Şi e minunat că exiști, mai zisese el, lipindu-și buzele de ale mele.

— Mi-a fost frică să nu te calce vreo mașină!, țipă Coco, încă ținându-mă în brațe.

Îi spun că plec după Tedy și o rog totuși să termine povestea. Ce se mai întâmplase după incendiu. Ne punem în fund pe iarbă, lângă o stație de autobuz, și Coco își continuă istorisirea:

— S-a aflat repede de incendiu, toată lumea o suna pe mama, să-i zică, a aflat și maică-ta, s-a făcut la noi acasă un fel de ședință cu părinții, au venit și vreo două profe, voiau ele să strângă bani de la părinți să reconstruiască școala anul viitor...

Maică-mea tot comanda mâncare de la chinezi și pizza, în prostie, să le dea la toți să bage în ei, și m-am ofticat, ce ironie, fată, atâta mâncare când mie nu-mi era poftă, că eram prea îngrijorată... O tâmpită s-a apucat să zică de Tedy, că el tot amenințase că pune o bombă, da, zisese mă-ta, capra, dar cineva i-a dat foc, nu a pus bombă, de ce îl acuzați pe fiul meu fără dovezi? Că, să vezi, că pe cine altcineva, zisese una, și capra băgase o replică dintr-un film, cred, că toată lumea e nevinovată până la proba contrarie. Nu a durat mai mult de câteva ore până să vină poliția. Ne-au luat declarații tuturor. Eu am zis că nu știu nimic. De nimic. Am făcut pe proasta. Dar bănuiesc pe cineva? Nu, de unde. Am auzit de vreun plan al vreunui elev? Nu, ce elev. Îmi plăcea la școală? Hell, yeah, școala era viața mea. Aveam prieteni, eram populară? Aoleu, ce mulți, uneori mă sufocau. Îmi iubeam profesorii? Păi, de ce nu, în special pe domnul de engleză, am zis. Cred că cel care a influențat ancheta și i-a salvat curul lui Tedy a fost Gelu. A zis că îi auzise de mai multe ori pe Cătălina și pe Marin spunând că o școală unde curvele iau premii în locul fetelor serioase e una care merită arsă din temelii. Bănuiesc că așa au început să-i suspecteze...

— Pe Cătălina și Marin? Tu vorbești serios?!

Mi-e rău în continuare, dar nu mă pot abține să nu râd cu poftă. Vai! Beliseră pula tocilarii. Săracii!

— Eu știam că o ridicaseră deja pe Cătălina, care jura că nu făcuse nimic, și îi tot dădea cu acuzațiile la adresa ta, le zicea părinților că ești cu Radu, iar vreo două profe se oripilaseră, zicând că fata e nebună, că domnul profesor de engleză e foarte serios și devotat meseriei și nu și-ar pune cariera în pericol pentru o aventură cu o fată de 13 ani, iar Malkovich venise la fața locului și își dăduse și el cu părerea că e nebună Cătălina, zicea că din cauză că e cam izolată și nu are prieteni. La

vreo câteva ore după, l-au ridicat gaborii și pe Marin, cică credeau că i-a fost complice, că și el era nemulțumit de note. Ca să vezi, și acum a apărut pe net că se pare că ancheta îi va găsi vinovați.

Coco îmi dă mobilul ei, să citesc știrea. E o poză cu tocilara blurată, dar tot mă cac pe mine de râs. Săraca... și fără premiu, și fără să ne dea în gât pe mine și pe Radu, și acuzată de nebunia pe care o făcuse Tedy. Se putea spune, fără rezerve, că-i cam futusem viața.

— Cum văd io treaba, asta n-o să ne mai fie colegă la anul!, se bucură Coco. O să mergem s-o vizităm la școala de corecție.

Mă binedispusese faza asta. Îmi simt în continuare corpul greu, ca de fier, dar pot și să râd, pot să-mi repet în gând în neștire ce-mi zisese Dev la telefon: nu-ți mai face griji ca o proastă, ești paranoică, Tedy e bine, el mereu își ticluiește planurile, iese absolut întreg din orice, scapă din orice căcaturi și după aia face mișto de ele, e fucking Tedy. Poate că era.

— Iartă-mă pentru mai devreme, îi zic lui Coco și o iau de mână. Nu e cu nimic vina ta sa a lui Dev.

— Eh, când nu te iert eu?, întreabă Coco și-mi sare de gât.

— Coco, ce să fac?

— Păi, știu și eu... Nu știu, tu ești aia deșteaptă. Şi curajoasă. Şi genială. Du-te după Tedy, zic io, ce altceva. Vrei să vin cu tine?

— Nu, nu veni. Mă duc chiar acum, o să ies la autostop. Nici n-am idee de unde să încep.

— Eu zic că din Vamă, propune Coco. Şi o iei așa, încet, încet, spre Constanța. Îl găsești tu până la toamnă.

— Uau, mersi, ce încurajator.

— O să vină și Radu după tine, parcă văd. Şi Dev, probabil.

— Coco, mă simt atât de fucked up, îi zic.

— Aiurea, tu ești Vicky, tu conduci lumea, spune ea și îmi face cu ochiul. Auzi, hai să așteptăm să se deschidă cofetăria aia de acolo și să mâncăm o prăjitură, și după aia poți să pleci în lume să-l cauți pe frati-tu.

— Ok, nebuno, îi zic.

— E atât de scârbos că oamenii proști luptă să fie acceptați și apreciați de ăilalți, la fel de proști ca ei, și nici unii, nici ceilalți nu realizează cât de ridicoli sunt. Cum iau lucruri lipsite de importanță și le dau înțelesuri false, după care se ploconesc în fața lor, se închină la ele și își dedică viețile, oricum inutile, unor tâmpenii. Şi ne încurcă, se bagă printre picioarele noastre și te trezești că întârzii acolo unde ai de mers, numai fiindcă ai călcat pe câte un prost. Ar trebui să-i ducem într-o hală și să-i stropim cu chestii care îi dizolvă, să nu mai rămână nimic. Să fie lumea frumoasă ca acum, când nu e nimeni pe străzi, spusese Tedy acolo, pe pietre, în timp ce așteptam să se deschidă hala.

Cumva fără legătură cu ce spusese el, i-am amintit că în curând avea să fie un alt Crăciun. Mai erau câteva luni, da, dar mereu alea de dinaintea Crăciunului treceau repede.

— Mai e juma' de an, zisese Tedy. Fac 17 până atunci.

Așa era. I-am promis că o să dăm un chef de pomină.

Era atât de paradoxal și încâlcit sentimentul pe care-l aveam când stăteam cu Tedy. Numai Tedy mă făcea să-mi imaginez un viitor. Tedy, ca și Vicky, era singurul viitor la care merita să te gândești. Dacă viitor erau unghiile negre de pe care sărise un pic oja, și tenișii ăia roșii din acea dimineață, și tricoul cu Lamb of God, și șuvițele blonde, tot viitor era și părul șaten deschis al lui Tedy și ochii lui un pic alungiți, și blugii murdari de noroi, sau poate de sânge, bocancii lui și buzele pe care le simțisem în cele mai multe nopți pe

pielea mea înainte să adorm. Viitorul era și Tedy și, în același timp, tocmai pentru că exista Tedy, cumva viitorul mă făcea și să râd. Cum aveam să îmbătrânim? Cum urma să fim la 20 de ani, la 30, la 80? Era ca un film SF, și mi se părea că nu se leagă cu adevărat.

Citisem chiar cu câteva zile în urmă un articol imbecil despre portretul psihopatului rebel adolescent, în care o capră zicea că tinerii care recurg la acte violente sunt nemulțumiți cu cine sunt ei, ceea ce era total bullshit. I-am povestit și lui Tedy articolul și am râs împreună de proasta care l-a scris. Nu doar că eram foarte mulțumiți cu ce eram noi, nu doar că eram fericiți, de cele mai multe ori, cu viața pe care ne-o făcusem, pentru că n-o lăsasem, pe cât putusem, la mila întâmplării, dar eram până la urmă fericiți și cu lumea din jurul nostru – n-am fi exclus din ea decât prostia și ipocrizia, atât. Tedy a zis că se pișă pe viziunea găinilor care cred că oamenii înțelepți trebuie să stea pe spate și să accepte toate rahaturile, fără să încerce să schimbe nimic, pe motiv că sunt rahaturi sfinte date de Domnul sau că așa trebuie să fie, fiindcă așa merge lumea. Oamenii care schimbă lucrurile tâmpite din jurul lor sunt cu mult superiori ălora care nu îndrăznesc nici măcar să accepte că există și părți care nu le plac la universul prin care se târăsc. Frustrați sunt doar ăia lași, blegi, care nu vor să atragă atenția asupra lor și de aia tac și înghit. Ăia pe care îi interesează atât de mult ce cred ceilalți despre ei, încât nu mai știu să se exprime, să fie ei, să fie ceva, cât de cât acolo, și după aia bocesc în pernă că nu sunt iubiți pentru ce sunt în realitate. Pe urmă, zisese Tedy, mai e și bullshit-ul ăsta care îți cere să iubești oamenii doar pentru că sunt oameni. Cea mai mare tâmpenie. Cum să-i iubești pe ăia pe care nu-i cunoști? Sau pe ăia la care n-ai ce să cunoști? Uite, eu te iubesc pe tine, de pildă, fiindcă te cunosc. Știu ce îți dorești, știu ce te sperie, știu de ce

plângi, atunci când plângi, și de ce râzi, atunci când râzi. Nu pot iubi plânsul sau râsul unui om alături de care n-am trăit măcar o singură întâmplare cu sens.

Şi, mai zisese frati-miu, doar dobitocii nu pot face deosebirea între frustrare și revoltă. Frustratul e un prost, care își dorește ceva ce are alt om și suferă că ăla are și el nu, deși e convins că și el merită la fel de mult să aibă ce are omul. Şi se plimbă așa supărat prin lume. Supărarea frustratului e una egoistă. Revoltatul, în schimb, înțelege lumea și are un model în cap, cu care ar vrea să o schimbe pe asta defectă. Revoltatul mișcă lucrurile, și nu o face doar pentru el, o face în numele unei idei, ajungând în final să ducă și barca cu proști în față, pe val, doar pentru că ăia sunt și ei acolo. Revoltatul e altruist și visător. Deși, uneori, sunt și revolte greșite, zisese el.

Tedy avea atât de multă dreptate și-l iubeam atât de mult.

Mi-a mai spus atunci că nu era așa cum credeam eu, că eu m-am lăsat construită, nu am construit. Vicky, credea frati-miu, era în mare măsură creația mea, alegerea mea de fiecare zi. Tedy a spus că sunt unul dintre cei mai curajoși oameni pe care i-a întâlnii, iar Tedy întâlnea mulți oameni. I-am luat mâna și i-am dus-o la buze, și chiar atunci s-a deschis hala și ne-am strecurat înăuntru, spre locul nostru.

După ce Radu mă întrebase pe cine aș alege dintre Dev și fratele meu, mai târziu, în timp ce împingeam salteaua cu puii de cocalar pe ea, mi-am făcut un fel de tabel în minte, ca rahaturile alea unde zici care sunt punctele tari și punctele slabe ale unui proiect. Cu trei coloane: Tedy, Dev și Radu.

Am hotărât să scriu în dreptul fiecăruia primele trei cuvinte care îmi veneau în minte.

Dev. Sex. Fighting. Perfection.

Tedy. Violence, Fire. God.

La Radu a fost mai complicat. M-am gândit mai mult. Nu prea știam ce să scriu. Mistery. Innocence. Love. Cam asta am trecut la rubrica lui, până la urmă.

Evident nu însemna mare lucru tabelul, doar mă distram. Mai nasol era că mă distrăsese de la împins salteaua, și dărâmasem iar puii de cocalar în apă.

Cu salteaua fusese de la început haios, genul ăla de faze pe care le ții minte, chiar dacă n-ai participat la ele – toată lumea din Vamă din săptămâna aia, care era pe plajă când se întâmpla salteaua, avea s-o povestească cândva copiilor, nepoților, amantelor și așa mai departe. Stăteam în fund pe plajă, eu, Tedy, Dev și Coco și beam bere. Radu plecase să ne ia gogoși sau ceva asemănător cu ele. Câteva corturi mai încolo erau Alcool, Așa-și-așa și punkerul urât. Stăteau și ei în fund și beau bere. Din când în când mai comunicam cu ei, peste capetele oamenilor care făceau plajă. Ei mai cereau la noi tutun, noi la ei iarbă, din astea. Şi la un moment dat se ridică un cocalar mare și foarte colorat și face spre punkeri:

— Bă, băieți, ia veniți încoa', că am o treabă cu voi.

S-au dus Așa-și-așa și punkerul urât, să vadă de ce are cocalarul treabă cu ei. Alcool a rămas acolo în fund, brusc intimidat, fiindcă avea impresia că de la cocalarul ăsta furase ceva cu o zi în urmă.

— Bă, băieți, uite care-i treaba: nu vreți voi să-i împingeți cu salteaua aia gonflabilă pă copiii ăștia micii ai mei? E patru, decât, și e cumințI. Da' nevastă-mea nu vrea să stea în apă cu ei să-i împingă, cică să arde pă spate, că e soarele puternic. Şi io lipsesc decât juma de oră, mă duc să mănânc o ciorbă de burtă, să mă dreg o țâră, că nu mai pot... ce noapte am avut! Şi vă dau câte o bere de căciulă, cui împinge, a promis cocalarul.

— Împingem și noi!, am strigat eu la cocalar.

— Bine, fata, sigur că da... Care împinge are o bere de la mine!

— Bă, vedeți să ne dea la sticlă, nu din aia pișată la pahar, a zis Alcool, tot stând în fund.

— Da, chiar așa, ne luați berea la sticlă, să nu fie din aia trezită?, a întrebat punkerul urât.

— Dă care vreți voi, tată!

— Da' nu ne luați câte două de căciulă? Că nu e doar de împins salteaua, copiii trebuie și supravegheați în timpul ăsta. E de muncă, plusase Tedy, de lângă mine.

— Două, tati, dă căciulă, două să fie!, zice cocalarul.

— Amândouă înainte, să ni le dea înainte, face Alcool.

— Mă duc să le iau, zice cocalarul, să vină careva cu mine să le aduc. Câți sunteți?

Eram 8, s-a dus cocalarul, s-a întors cu 16 beri, le-a lăsat pe nisip, sub o umbrelă. Ne-am desfăcut câte o bere, ne-am dezbrăcat și ne-am băgat în apă, să împingem boracii. Ne-am dat seama că erau simpatici de când i-am urcat pe saltea. Puteai să-i dărâmi în apă, să-i îneci pe trei sferturi, să-i bați, nu se supărau. Se uitau la tine și râdeau, mai că erau cute. Când a venit Radu și a văzut și i-am spus și povestea, a început să râdă. S-a băgat și el la împins, dar ca voluntar, că nu voia bere. Punkeru' urât își făcuse și o liniuță pe un colț de saltea, să tragă pe nas, și era ofticat că se legăna liniuța și nu putea s-o prindă. Alcool o gâdila pe Coco, care era și ea aproape urcată pe saltea; oricum, nu era mai grea decât copiii ăia. La un moment dat, ni s-a părut nouă că e mai liniște și, când ne-am uitat, erau doar doi pui de cocalar sus.

— Da' nu erau patru?, l-am întrebat pe Tedy.

— Ba da, trei sau patru, zisese el.

— Eh, ce mai contează, bine că am fost inspirați să cerem berea înainte!, comentase Alcool.

Am început să caut cu Coco borăceii prin apă. Pe unu' am călcat, din fericire.

— Tu ești de pe saltea?

— Daaa, a făcut el.

Noroc cu ăla micu', el ne-a ajutat s-o găsim și pe sor-sa, care era în mijlocul plajei, se juca cu un câine. I-am pus la loc pe saltea și i-am mai împins vreo oră. Erau valuri mari, mai cădeau, îi recuperam, ei urlau fericiți. Când a venit cocalarul, au început să plângă că să-i mai lase, că s-au distrat mai bine ca niciodată. Bietul cocalar a stat, s-a gândit, s-a sfătuit și cu nevastă-sa și după aia a venit din nou la noi să ne întrebe dacă o să fim pe plajă și după-amiază, să mai băgăm o tură de saltea.

Câte zile am stat în Vamă, am dat borăceii cu salteaua și am băut pe banii cocalarului. Şi era darnic, Tedy și Alcool chiar reușeau să-l convingă să ne mai dea și bere suplimentară, chiar și când nu împingeam la saltea, seara, de exemplu.

În seara de după faza cu vaca, am făcut sex cu toți trei, pe plajă. M-am plimbat cu Tedy de mi-a venit rău, că se îmbătase și-și pierduse un hanorac, și am intrat prin toate terasele, unde, dacă tot am intrat, am băut și câte o bere, și până la urmă nu și-a găsit hanoracul, dar a găsit altul, mai mișto, mai nou, cel puțin, și mai mic, probabil era de tipă, așa că mi l-a dat mie. Ne-am oprit pe plajă să ne odihnim și să terminăm o bere, am vorbit toate tâmpeniile din lume. I-am zis lui Tedy că femelele de om sunt cele mai penibile și proaste exemplare feminine dintre toate speciile, fiindcă numai lor le trece prin cap să-și acopere țâțele când fac plajă. Niciun alt animal nu-i atât de prost încât să-i fie jenă să umble cu mamelele libere și să stea cu ele la soare. Tedy a zis pe urmă că religia e de megarahat, pentru că obligă omul să fie fricos și frustrat, ca să-l poată controla, iar bietul om, fiind prost, crede că frica și frustrările poartă numele de morală.

Pe urmă ne-am sărutat Așa a dat de noi Dev, și ne-am tăvălit și cu el până ne-a intrat nisip peste tot. Abia când s-a întunecat de tot ne-a găsit și Radu și n-am mai avut răbdare să mergem în cameră, ne-am futut acolo, sub un felinar, și sunt sigură că ne-a și filmat la un moment dat cineva, ceea ce, la momentul ăla, mi se păruse foarte porno. Mi-a trecut prin minte că va trebui pe viitor să mă mulțumesc cu trei iubiți în același timp, trei era un număr perfect, pentru că așa puteam face sex fără ca să stea vreunul pe bară. Dacă aș fi avut patru, unul ar fi rămas mereu pe afară și ar fi trebuit să aștepte. Am mai făcut sex și în cameră, tot în aceeași formulă. Era mortal de haios că fiecare din cei trei avea impresia că ceilalți mi-ar putea face ceva care să mă doară, dar el nu – auzeam încontinuu "n-o strânge așa de gât, nu vezi că nu poate respira", "n-o trage de păr în halul ăsta" sau "n-o să-ți intre acolo". Am râs. A fost chiar o seară amuzantă, am încercat și tâmpenia aia cu provocări date unii altora, de a ajuns Radu să se joace de-a masturbarea reciprocă cu Tedy și alte câteva chestii la fel de cute.

În ziua în care am plecat, după chestia cu inelul pe care nu-l mai găsise Radu, ne-am întâlnit cu Așa-și-așa și cu Alcool, care stăteau și ei la microbuz.

— Plecați?, i-am întrebat.

— Nu..., zisese Așa-și-așa. În fiecare după-amiază între 5 și 7 venim aici și stăm cu plăcuța asta pe care am scris ORIUNDE și așteptăm să vedem dacă ne ia cineva cu autostopul.

Mi-am amintit că, într-adevăr, în fiecare după-amiază dispăreau pentru două ore, dar cu toții credeam că sunt la chetă.

— Și nu v-a luat nimeni până acum?

— Nu... din aprilie până acum, nu, zisese Așa-și-așa, deprimat. Adică, doar pe Alcool, când l-ați dus voi atuncea la Bucale...

— Păi și unde vreți să mergeți, de fapt?, îi întrebase Tedy.

— Oriunde, zisese Așa-și-așa. Ni s-a acrit de Vamă, vrem să dăm o fugă până-n alt oraș și după aia să venim înapoi.

Radu le-a zis că, dacă ar mai fi avut mașina, i-ar fi dus el până-n București, deși habar n-aveam unde i-ar fi pus, că noi oricum eram cinci. Punkerii au exclamat: “București!!!”, cu ochii măriți de entuziasm, de parcă ar fi fost vorba de vreun paradis, cine știe ce.

Pană la urmă, i-am lăsat acolo, la intrarea în Vamă, cu plăcuța cu ORIUNDE atârnată de gât.

25.

Foarte rar mersesem în locul nostru dimineața, chiar la deschidere, așa cum mersesem atunci, înainte să plec în tabără cu Radu. Şi descoperisem ceva aproape fermecat. Lumina soarelui care se ridica pe cer bătea în vitraliile din dreptul liftului defect în care atârnam noi, iar părul lui Tedy lucea de parcă cineva turnase peste el o foiță de aur. Avea ochii un pic altfel în dimineața aia. M-am gândit, pentru prima dată ever, că forma ochilor mei nu seamănă așa bine cu a lui. Era poate una dintre puținele chestii pe care le aveam diferite – deși eram convinsă că doar mi se părea și că peste câteva ore ochii noștri vor semăna din nou.

Mi-am plimbat un deget de-a lungul conturului feței lui, pe nasul în vânt și pe buzele perfecte.

Aș fi vrut să încremenească timpul și să nu mai vină niciodată ora la care trebuia să plec.

Ne întorsesem de câteva zile doar din a treia excursie în Vamă, când s-a întâmplat nenorocirea cu premiile. Avusesem ora cu Radu, unde ne citise mediile și discutase cu nemulțumiții. Cătălina rămăsese cu media 5, și asta numai și numai fiindcă Radu era super de treabă și n-ar fi putut să lase pe cineva corijent. Eu nu i-aș fi putut da proastei în veci o notă de trecere. Se crizase, se ridicase în picioare numai ca să se joace de-a leșinul, căzând apoi în brațele lui Marin, în hohotele de râs ale lui Coco și ale băieților din spate. Radu nu fusese mișcat. Când își revenise proasta, zisese că mai mult ca sigur 5-ul la engleză ar putea s-o coste premiul întâi, și așa ceva e inacceptabil, că ea luase șase ani la rând premiul

întâi și încă mai avea acasă toate cele șase coronițe, care o așteptau pe a șaptea.

— Du-te, fă, și te împușcă, o sfătuise Coco.

În timp ce discuta cu Cătălina, Radu îmi arunca câte un zâmbet, când credea că lumea nu se uită la el. Îi zâmbeam și eu, ba chiar uneori mai scoteam și limba la el într-un mod erotic sau îi arătam devil's horns. Așteptam cu entuziasm tabăra de șapte zile cu el.

Dev îmi tot dădea SMS-uri în care mă ruga să nu mă duc, să merg cu el în altă parte, unde aveam eu chef.

Înainte să plece din clasă, după ce se sunase, Radu mi-a spus că urmează ceva naspa pentru Cătălina, o veste pe care avea s-o suporte greu și care o s-o facă să mă urască și mai mult. A vrut să-mi spună despre ce e vorba, dar năvăliseră unii buluc în clasă, și Radu se intimidase, fiindcă stăteam foarte apropiați unul de altul și ne surprinseseră așa. Până la urmă, eu am ieșit în curte, să fumez, iar el s-a dus spre cancelarie. Oricum, în curând aveam o săptămână întreagă, doar pentru noi! După engleză, a venit ora de mate, pe care drama Cătălinei a transformat-o, așa cum era de așteptat, în dirigenție. A făcut diriga inventarul, câți corijenți, câți repetenți, că erau și din ăștia, câți premianți și cine ce ia. Cătălina era în pragul infarctului.

— Îmi pare rău, zice profa, draga mea, dar ai a doua medie, nu mai poți lua premiul întâi, din păcate...

Aia, leguma, era aproape la fel de afectată pe cât era și Cătălina. Cred și eu. Cătălina era eleva ei preferată fiindcă se comporta în toate situațiile ca un caniș bine dresat, docil. Cât pe ce să izbucnească și diriga în plâns.

— Tragedie, îi zic eu lui Coco.

— Hihihihihi, face ea. Duse, frate. Astea or ieși vreodată din casă, or avea vreo idee cum e lumea de fapt?

Mă pregăteam să-i răspund, când diriga face, cu aerul că a înghițit un șobolan mort:

— Asta e, anul acesta, surprinzător, premiul întâi va fi luat cu o medie ceva mai mică, dar totuși cea mai mare din clasă... de... Marinescu. Asta este, o felicit, deși trebuie să știți că nu mă simt extraordinar să dau premiul întâi unei eleve care nu are nota 10 la purtare!

— Caprele astea își imaginează că premiile și notele ar putea cândva să aibă vreo relevanță, continui eu să discut cu Coco, când văd că tocmai ciulește urechile.

— Ia, fată, taci. Auzi, fată, ai luat tu premiul, ești nebună?!!, țipă Coco, în culmea fericirii.

— E prima dată când o avem pe Marinescu premianta clasei, în ciuda..., comentează diriga.

— Ce, mă, ce face? Nu vreau niciun premiu, îmi bag pula în el, zic eu, tare.

— Ați văzut, doamnă?! Nici măcar nu își dorește premiul!!! Ați auzit-o cum vorbește despre el? Ce fată serioasă, premiantă, înjură ca pe maidan, vai de capul nostru, ați orbit cu toții, a luat premiul pentru că se culcă cu toți profesorii noștri, rușine!!!, urlă Cătălina, din nou în pragul leșinului.

Diriga încearcă s-o consoleze și în același timp mă avertizează pe mine:

— Pe undeva, are și Cătălina dreptate, odată ce vei avea coronița, va trebui să-ți revizuiești serios atitudinea!

— N-o să port coroniță nici dacă mă împăiază cineva înainte, i-am răspuns eu.

— De ce, fată, că e mișto! Te poți îmbrăca cu ceva porno la serbare și-ți pui coronița și-ți faci poze și le pui pe Facebook, mă sfătuiește Coco.

Râd cu Coco, în timp ce Cătălina își smulge părul din cap.

— Am muncit!... Am muncit pentru notele astea, ca nimeni alta! N-am dormit nopțile! Eu sunt fată cuminte, nu umblu cu băieții, nu stau nopțile prin oraș și consum alcool, cum face

această stricată, Victoria... Premiul ăla era al meu! Am ajuns să premiem toate târfele, doamnă, vi se pare corect?! Victoria, care a chiulit la vreo o mie de ore! A fumat, până și în clasă, după ore!!! Ar trebui exmatriculată, băgată la închisoare, nu premiată!!! Păi, așa mai bine să ia foc școala, decât să punem coroniță pe capetele tuturor stricatelor! Să ia foc, s-o ia dracu', oricum a luat-o de mult!, zbiară ea, iese din clasă și trântește ușa în urmă.

— Mda, mda, e de înțeles supărarea bietei fete, zice diriga. Acum asta este, Cătălinei i-a fost stricată media la engleză și la română și la alte câteva materii... Eu intuiesc un complot... Dar, hai, hai, să trecem mai departe, vreau să aud de la cei cu corijențe ce s-a întâmplat de au ajuns în situația asta!

Coco era fericită, scăpase, nu avea nimic pentru toamnă. Mă tot pupa, fericită că am luat premiu.

Beleaua mare a fost când am ajuns acasă.

Capra aflase că am luat premiul întâi cu coroniță de la mă-sa lui Coco, fiindcă Coco, mai nesănătoasă cum era, îi dăduse SMS, entuziasmată, s-o anunțe, îi dăduse peste nas mă-sii, care de când era mică o tot certa că umblă cu mine, că nu sunt un anturaj deloc potrivit, că beau, fumez, mă droghez, fac sex și sunt prea apropiată de Tedy, care e psihopat. Îi zisese mă-sii și că a trecut la toate materiile, ceea ce ăleia i se păruse a 8-a minune a lumii. După ora de dirigenție chiulisem și ne dusesem la piscină, să bem până leșinăm. Acum ne permiteam, eu eram premiantă cu coroniță, iar Coco era în întregime promovată, pula mea. Îl luasem și pe Radu. Îi bătusem la geam, în cancelarie, și venise să vadă ce este. Îi spusesem de faza cu premiul, și se părea că știa, ba chiar că și contribuise într-un fel la asta, convingându-l pe proful de istorie să-mi schimbe un 6 în 10 și pe alți câțiva profi să mă mai asculte, când știa el că citisem cât de cât. Se avea ok cu

mulți, ieșeau la bere. Dacă ar fi aflat Cătălina, și-ar fi tăiat un picior. Sau o țâță. Un picior, de fapt, că țâțe încă nu avea. Radu a zis că e mai corect așa, fiindcă tocilara copia toate temele de pe internet, i le scotea Marin pe o foaie și i le ducea acasă, așa descoperise. Recunoscuse Radu toate compunerile unui fost elev de-al lui, acum apărute peste noapte în caietele Cătălinei. A lăsat și el totul baltă și a mers cu noi la piscină. A fost una dintre cele mai frumoase după-amieze de școală în care nu am stat la școală. Eram veseli, glumeam nonstop, bârfeam proștii, făcusem mișto de niște maneliști... Coco s-a gândit să facă ceva mai special și a luat din rucsacul meu un dermatograf și m-a mâzgălit pe față. Aveam doar o jumătate de față transformată în corpsepaint, în timp ce ailaltă nu era nici măcar machiată. Ne-am făcut poze toți trei și, de data aia, le-am pus pe Facebook. Se terminase școala. Nu prea mai aveau ce să ne facă, nouă, elevelor, cel puțin. Și, oricum, nu era mare căcat să vină un prof la piscină cu elevii lui.

Și, într-un final, am ajuns acasă, beată și cu fața pe jumătate pictată cu negru. Aveam un tricou galben, ud, fiindcă mă aruncase Radu în piscină, îmbrăcată, înainte să plecăm. Mi-a deschis capra, care s-a schimbat un pic la față când a văzut cum eram înțolită și machiată, dar n-a mai avut cum să dea înapoi.

— Surprizăăăăă!, a țipat cu vocea ei care-ți dădea crampe.

În sufragerie era o mulțime de lume. Niște rude pe care nu le mai văzusem de când eram mică, câțiva vecini, niște părinți de la școală, câțiva colegi, din ăia cuminți cu care nu vorbeam niciodată.

— Ce-i asta?, am întrebat-o pe capră.

— Ce să fie, Victoria? Petrecerea ta! O dată am și eu o fiică premiantă, sunt atât de mândră de tine!!!, a urlat și m-a luat în brațe, cât pe ce să mă strivească.

M-am bucurat pentru ea, că era așa de happy. Ca să vezi, unde dădeai și unde crăpa. Nenorocisem viața Cătălinei, dar o făcusem pe capră fericită.

— Uite, mi-am vopsit și părul, îți place?!, țipase capra la mine.

Era ceva mai blond și într-o parte avea o șuviță mov, subțire.

— Îmi place, e frumos ca o bășină de unicorn, i-am zis, afectuoasă.

Mi-am turnat șampanie și am băut câteva pahare pe nerăsuflate. Eram foarte beată. O mamaie a venit la mine să-mi ofere ceva ce arăta a mileu făcut de ea, și eu mi l-am atârnat de penele cerceilor din urechi, și am început să dansez. Mi-am dat seama abia după ce capra venise cu prăjitura, și spărsese niște baloane, pentru efectul sonor, că parcă lipsea cineva.

— Mama?, Da' pe Tedy nu l-ai invitat.?

— Ba da, Victoria, vezi că e sus cu unul dintre Iubiții tăi... ăla mai vechi, a zis capra, binedispusă, de parcă nimic din ce s-ar fi întâmplat în noaptea aia n-ar fi avut cum să-i mai strice veselia.

Am lăsat-o dansând în mijlocul babetelor și am urcat în camera mea, unde erau Tedy și Dev. Împărțeau un joint și se uitau la un film porno cu pizde japoneze.

M-am trântit peste ei doi în pat și am făcut un threesome improvizat, cel mai pervers threesome al tuturor timpurilor, ca o elevă cu coroniță care se respectă.

Mănânc prăjituri cu Coco, în cofetăria unde intrasem ca să mă mai calmez eu, și ne amintim toate fazele care urmaseră de pe 8 iunie până acum, din ziua în care aflasem de premiu, și ne amuzăm teribil. Şi, la naiba, mă gândesc, dacă Tedy a murit și n-o să-l mai văd niciodată, oricum nu mai am acum în ce fel să schimb asta. Una

dintre nenorocirile oamenilor este că timpul merge într-o singură direcție. Că nu te mai poți întoarce în trecut. Ai schimba multe, oricine ar schimba multe, dacă ar exista opțiunea să te întorci în trecut. Unii spun că și-au trăit viața așa cum și-au dorit și că, dacă ar lua-o de la capăt, nu ar schimba absolut nimic Eram și eu, până nu demult, una dintre cei care spuneau asta. Însă, acum, între două linguriște de frișcă, mi se pare că există puțină ipocrizie în mintea celor care o afirmă cu atâta convingere. E imposibil să nu existe ceva, chiar și neimportant, pe care nu l-ai schimba. Aș schimba drumul pe care veneam de la petrecerea aia, când a avut loc întâmplarea. Aș schimba unele lucruri pe care i le-am zis lui Tedy, în diverse împrejurări. I-aș arăta mai multă iubire lui Dev. Aș fi mai sensibilă și mai puțin sarcastică cu Coco. Aș coase buzunarul Elenei, ca să nu-mi mai cadă bani și țigări din ea. I-aș spune, o dată pe lună, caprei că o iubesc, chiar și când n-o iubesc. Sunt multe lucruri care nu-ți ies de prima dată. Nu fiindcă ești prost, ci pentru că nu știi care vor fi consecințele unei banale alegeri. Şi, după ce le afli pe propria piele, e firesc să-ți dorești să te întorci în primul punct și să schimbi ceva. Iar viața noastră este o înlănțuire de chestii importante cu lucruri banale, un amestec ca o înghețată asortată. În unele zile, alea banale îți par importante, și alea importante îți par banale. Poate că totul e o chestie de gust.

Așa că, și dacă Tedy ar fi pățit ceva nasol de tot, nu era un motiv să nu mă bucur că sunt aici, cu Coco, și că vorbim câte-n lună și-n stele. N-am de ce să mă simt aiurea că o am, deși poate n-o merit, că-i am pe Dev și pe Radu, și pe toți oamenii din viața mea. Unii mai prezenți, alții episodici, care vin și pleacă, și nu lasă mare lucru în urmă, dar măcar trec pe acolo, îți mai clătești ochii cu ei. Şi trebuia să mă bucur că eram cine eram, asta mai presus de orice, cum îmi spusese Tedy.

Mă uitam la telefon, să văd cât timp mai aveam cu Tedy, acolo, în liftul nostru. O parte din mine și-ar fi dorit tare să-l sune pe Radu și să-i spună că a intervenit ceva și că nu mai poate veni. Şi să rămân zile întregi cu Tedy acolo, în hală, să-l țin în brațe, să-i promit că vom avea cea mai frumoasă și mai palpitantă și mai nebună viață din univers.

Tedy văzuse că mă uit la ceas și-mi spusese s-o iau din loc, să nu întârzii.

— Tu ești cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat în ultimii 13 ani jumate, i-am spus lui frate-miu, și Tedy a zâmbit, cu zâmbetul ăla mai rar al lui, pe care-l păstra doar pentru persoanele apropiate, la dracu', pe care-l păstra doar pentru mine.

Ne-am mai ținut în brațe și ne-am comparat degetele de la mâini. Semănau, doar că ale mele erau mai scurte și mai subțiri. Şi pielea mea era mai moale și un pic mai bronzată. Mâinile lui Tedy erau pline de julituri, de cicatrici ale căror istorie o știam bine de tot, ca și cum ar fi fost pe mâinile mele.

— Iar suntem copiii uitați de pe bloc, doar că acum suntem din lift, am zis eu, amintindu-mi de după-amiaza în care fusese majoratul lui Dev. Vezi, e ca și cum nimeni n-o să ne caute în veci...

— Du-te, fugi, spusese Tedy, că eu doar n-o să plec nicăieri. Ăsta e avantajul de-a nu fi iubiți, comentase el. Nici dacă ne certăm, nu ne putem despărți, tot sor-mea rămâi.

Poate că ar fi trebuit să-l pun să-mi promită, atunci. Că o să fie tot acolo și peste șapte zile.

M-am desprins de el, după un sărut lung, care contrazicea partea cu iubiții, deși știam exact ce vrusese Tedy să spună. Eram și asta, dar eram și mult mai mult de atât.

Şi dacă aș omorî, aș omorî cu tine.

Mereu cu tine.

Am coborât încet scările, tot întorcând capul să-l văd, și era cât pe ce să cad în bot, și poate ca ar fi fost mai bine, dacă aș fi căzut în bot atunci școala noastră încă ar mai fi existat, iar Tedy ar fi fost bine mersi.

În unele nopți, visam că suntem gemeni.

Soarele încă nu se ridicase de tot pe cer, se reflecta în continuare prin vitraliul halei, și se încurca printre șuvițele din părul lui Tedy, făcându-l să arate ca un prinț rebel, postmodern, care nu salvează domnițe fițoase și virgine, ci le leagă de pat și le oferă orgasme anale.

A observat că mă uitam la el, a zâmbit, cu zâmbetul ăla Vicky only, și a dus mâna la tâmplă, în semn de salut. Sau de drum bun, în cazul meu, pula mea.

Eram gemeni și, de fiecare dacă când uitam cine sunt, mă priveam pe mine în tine.

Am coborât cu ochii împăienjeniți de lacrimi, dar în același timp și cu mult chef de aventură. Genul ăla de chef care te împinge să cauți mereu ceva nou, ceva ce n-a mai fost.

Mă priveam pe mine în tine.

— Hai că plec, îi spun lui Coco, și o văd că se crispează, că îi e frică de ce o să aflu, de ce va fi cu noi dacă nu-l găsesc pe Tedy.

— Sigur nu vrei să vin și io, fată?!

— Nu, lasă, îi zic, și mă întind s-o pup.

Şi chiar atunci îmi sună mobilul.

— M-a tâmpit Radu, i-am respins vreo 40 de apeluri. Habar n-am ce să-i spun.

— Păi, ce să-i spui, zi-i exact ce se întâmplă. Că ai aflat tot și că nu ești supărată pe el, fiindcă nu ești, nu? Doar a vrut să te protejeze, de asta îi mințim mereu pe ăia pe care-i iubim, Vicky, știi și tu... Oricum, el a fost de acord să te duci să-l cauți pe frati-tu, dacă te-a lăsat să vii încoace. Răspunde-i, poate își face și el griji, și eu mi-aș

face, în locul lui, dacă te-aș iubi, adică oricum te iubesc, dar dacă aș fi Radu, zic!, face Coco.

Scot mobilul din buzunar și dau să răspund, când văd cine mă sună și încremenesc.

— E Tedy!!!, îi zic lui Coco.

— E Teeedy!!!!! E viu!!!!, urlă Coco, bătând din palme.

— Tedy!!!, zic. Ești viu!

— Vicky!, face el. Nu-s chiar viu, sunt cam prăjit, zice Tedy, și încep să râd cu lacrimi, iar Coco se molipsește de la mine.

— Am crezut că ai murit în incendiu, în timp ce dădeai foc la școală, îi zic.

— Ştt, să fie secretul nostru, chicotește el. Ai văzut că au săltat-o gaborii pe imbecila aia, tocilara aia urâtă de la tine din clasă?

— Da, știu. Băi, veneam la tine, acum plecam din București...

— Bine, păi hai, că am băutură să ne ajungă până la Crăciun. Am și cazare, stau la o babă. Sunt pe undeva pe lângă Constanța, zice Tedy și-mi dă o adresă vagă, dar nu mai contează asta, tot ce-mi pasă e că Tedy e viu, iubirea mea.

— Hai că închid, că mi se duce bateria, zice.

— Te iubesc, îi zic.

— Şi io, zice Tedy. Mamă, ce rupt sunt...

O iau pe Coco în brațe și mai plângem un pic, după care cerem încă o prăjitură, de data asta cu ciocolată.

Coco propune să mergem să vedem școala noastră arsă, ce-a mai rămas, și, oricât m-aș grăbi să ajung la Tedy, nu pot să mă abțin, chiar vreau s-o văd și eu. În pozele de pe net nu se vedea în întregime, fotografiaseră doar prin interior, și recunoșteam diferite detalii, cum ar fi fost ceea ce cândva era cancelaria, unde-l văzusem prima dată pe Radu, sau sala de sport, sau laboratorul... Când ajungem și o privim, nu ne vine să credem. Stăm pe trotuarul de vizavi de ea, acolo unde o ardea de

obicei presupusul pedofil, tatăl lui Radu, și am senzația că ne uităm la o fostă clădire bombardată în timpul războiului.

E atât de frumoasă.

Mult mai frumoasă decât fusese pe când era școală.

— Fată, ia să-i fac eu niște poze, să le avem amintire!, zice Coco și începe să pozeze pe acolo cu telefonul.

Dăm la o parte gardul, atins și el de incendiu, și intrăm, să ne uităm mai de aproape.

— Hai să căutăm clasa noastră, propun.

Oare cât o lăsaseră să ardă? Între momentul în care Radu îl întâlnise pe Tedy, plimbându-se pe aici, pe culoare, și cel în care îl sunase directoarea nu păreau să fi trecut mai mult de patru, poate cinci ore, în care se dusese și vestea... Nu cred că arsese atât de mult timp, sigur oamenii din blocurile de alături chemaseră pompierii, și totuși fusese prea târziu. Tedy făcuse treabă bună. Perfectă. Nici dracul în persoană n-ar mai fi găsit aici vreo dovadă a relației mele interzise și păcătoase cu profu meu de engleză. M-am gândit la bărbatul ăla bătrân care se uitase la noi în timp ce-i făceam lui Radu o felație pe acoperișul școlii, și el se masturbase pe balcon... oare ce-o fi crezut când a văzut că arde școala? Şi biata Cătălina... I-am propus lui Coco ca, în toamnă, să mergem s-o vizităm la școala de corecție sau la nebuni, unde o băgaseră pe ea, trebuia să ne interesăm.

— Da, fată, mergem, zice Coco. Şi-i ducem coronița ta uscată, i-o facem cadou, ești nebun, să vedem ce față face!, se amuză ea.

Găsim și clasa noastră, ba chiar și băncile. Asta nu a ars chiar atât de rău, încă mai exista și o parte din lemnul pe care stăteau fundurile noastre, zi de zi. Ne așezăm pe ele și ne aprindem o țigară.

— Vicky, tre' să-mi promiți că mă luați și pe mine la toamnă, când o să vă mutați tu și Tedy în altă parte, la altă școală!, zice.

— Promit, îi zic, și îmi pun o mână pe după gâtul ei, și-mi amintesc de o vară de demult, un sfârșit de vară, în care fusesem cu Coco la mare cu familiile noastre, și noi două stătusem tot așa, chiar așa, ținându-ne de gât, și ne uitasem la pescărușii până când începuseră să ne doară ochii.

O oră mai târziu, sunt la ieșirea din București, spre mare, și n-am o plăcuță pe care să scrie Oriunde, am doar un briceag, un cutter și alte câteva instrumente sadice primite cadou de la jumătatea mea, aia de care nu am nevoie ca să mă facă completă, ci doar ca să mă facă fericită.

Şi fac cu mâna, și un TIR oprește. Mă apropii de el, și un bărbat negricios, cu barbă, cu un ochi care îi fuge în toate părțile, zice entuziasmat:

— Uhuuuu, iote ce păpușeeee... Hopa sus, aci, păpușică!

Mă gândesc la Tedy, pe care o să-l întâlnesc pe plaja lui pustie, unde a vrut să stea o vreme departe de oameni.

La toți cei mișto din viața mea.

La viitor.

— Ia zi, păpușe, ai și tu un iubit, sau cauți unu', așea frumos ca mine?, mă întreabă zbanghiul.

Pufnesc în râs și duc mâna la rucsac, să mai verific încă o dată dacă briceagul meu este la îndemână, pentru când i se va năzări să facem un popas.

E dimineață, avem o autostrada lungă în față și eu am niște ani care vor fi doar ai mei, cu care voi putea face ce vreau eu.

Ar putea fi frumoși, dacă așa îmi doresc. Ar putea fi oricum.

Îi zâmbesc manelistului, care-mi zâmbește și el, și văd că n-are niciun dinte în față.

E soare, și cred că-mi sună în cap un cântec care n-a fost scris încă. Şi afară miroase a iubire și

a libertate, poate pentru că Tedy a trecut pe aici, sau poate că nu.

Drumul ăsta, pe care-l știu.

Drumurile pe care voi mai merge, singură sau cu oamenii în care găsesc ceva din mine.

Toate drumurile.

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.

Table of Contents

1. 5
2. 17
3. 23
4. 29
5. 36
6. 46
7. 53
8. 62
9. 72
10. 81
11. 93
12. 101
13. 111
14. 122
15. 132
16. 141
17. 151
18. 163
19. 173
20. 184
21. 199
22. 208
23. 213
24. 223
25. 237